

3 1761 05059246 8



FREDMANS EPISTLAR

PT
9678
F7
1920b
c. 1
ROBA

A F

J. Mich. Bellman

STOCKHOLM. ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Pris 4: 50.

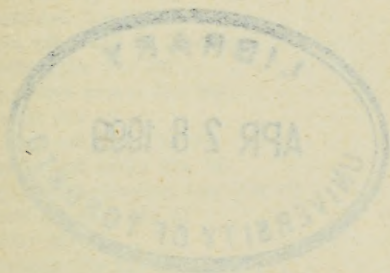


Presented to the
LIBRARY *of the*
UNIVERSITY OF TORONTO
by
GEORGE BISZTRAY

CARL MICHAEL BELLMAN

FREDMANS
EPISTLAR

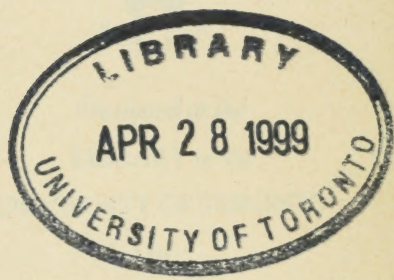
ORD OCH MUSIK



STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

CARL MICHAEL BRENNAN

FREDMAN'S
EPISTLAR



Nordisk Rotogravyr, Stockholm 1920

Innehåll.

	Text sid.	Musik sid.
Ack, du min moder (N:r 23)	42	193
Ack, hvad för en usel koja (N:r 34)	63	205
Aldrig en Iris (N:r 54)	114	226
Allting är riktigt klareradt (N:r 57)	121	229
Blåsen nu alla (N:r 25)	47	195
Bröderna fara väl vilse ibland (N:r 35)	66	206
Båtsman, tag nu din lufva (N:r 59)	125	231
Drick ur ditt glas — se döden på dig väntar (N:r 30)	56	291
Dörrarna öppna, fiolerna klara (N:r 8)	17	179
Fader Berg i hornet stöter (N:r 3)	11	174
Fader Bergström, fingra ditt oboe (N:r 16)	31	186
Fader Bergström, stäm upp och klinga (N:r 63)	133	235
Fader Movitz, bror (N:r 67)	140	240
Fan i fåtöljerna! (N:r 73)	151	247
Febus förnyar (N:r 50)	105	220
Fram med basfiolen (N:r 7)	16	178
Fäll dina ögon och skäms nu (N:r 64)	135	236
Ge rum i bröllopsgåln (N:r 40)	80	211
Glasen darra mellan knogen (N:r 22)	41	192
Glimmande nymf (N:r 72)	150	246
Gråt, fader Berg, och spela (N:r 12)	23	182
Gubbarna satt sig att dricka (N:r 18)	35	188
Gubben är gammal — urverket dras (N:r 27)	52	197
Gutår, båd natt och dag! (N:r 1)	9	172
Hej, musikanter (N:r 4)	13	175
Hej, sade Fredman (N:r 11)	22	181
Hjärtat mig klämmer (N:r 58)	123	230
Hvar står fiolen — säj, min son (N:r 26)	50	196
Hvila vid denna källa (N:r 82)	167	256
Hör, I Orfei drängar (N:r 14)	27	184
I går såg jag ditt barn (N:r 28)	53	198
Karon i luren tutar (N:r 79)	162	253
Klang, mina flickor! (N:r 77)	158	251
Knappt Jeppe hant ur gluggen gå in (N:r 78)	160	252
Kommer inte Mollberg (N:r 47)	96	218
Kors, utan glas du ser ut, din kanalje (N:r 32)	59	203
Kära mor, slå nu hand på kjolen (N:r 61)	128	233
Kära syster, mig nu lyster (N:r 24)	45	194
Käraste bröder, systrar och vänner, med hälso och frid (N:r 6)	15	177

	Text sid.	Musik sid.
Käraste bröder, systrar och vänner, si fader Berg (N:r 9)	18	179
Käraste min Theophile (N:r 15)	29	185
Käre bröder, så låtom oss supa (N:r 5)	14	176
Liksom en herdinna (N:r 80)	164	254
Mamsell Ulla, märk, mamsell (N:r 49)	102	220
Min son, dina kär! dina skålar (N:r 74)	153	248
Mollberg satt i paulun (N:r 41)	83	212
Mollberg, stå stilla (N:r 37)	72	208
Movitz blåste en konsert (N:r 51)	107	223
Movitz, helt allena (N:r 44)	90	215
Movitz, i afton står baln (N:r 68)	142	241
Movitz med flor om armen (N:r 65)	136	238
Movitz! mitt hjärta blöder (N:r 52)	109	224
Movitz, tag dina pinnar (N:r 29)	54	199
Movitz valdthornet proberar (N:r 62)	128	234
Movitz, vik mössan högt öfver öra (N:r 70)	147	243
Märk hur vår skugga (N:r 81)	166	255
Nå, skrufva fiolen (N:r 2)	10	173
Nå, ä' nu alla församlade här (N:r 13)	25	183
Re'n kalad jag spår (N:r 42)	85	213
Se dansmästarn Mollberg (N:r 69)	144	242
Se Hans Jergen, hur han sig bockar (N:r 76)	156	250
Se, hvar Movitz sitter där (N:r 66)	138	239
Se Mollberg med svart rock och flor (N:r 56)	118	228
Se Movitz... Hvi står du och gråter (N:r 31)	57	202
Sitter du ännu och ljuger (N:r 60)	127	232
Skratta, mina barn och vänner (N:r 75)	155	249
Skyarna tjockna (N:r 21)	39	191
Solen glimmar blank och trind (N:r 48)	97	219
Stolta stad, jag nu glad (N:r 33)	60	204
Storm och böljor tystna ren (N:r 39)	77	210
Står du och gråter (N:r 20)	37	190
Systrar, hören min musik (N:r 10)	21	180
Systrar och vänner, och hvar en, mig känner (N:r 17)	32	187
Så ser han ut midt bland de strålar (N:r 55)	115	227
Tjänare Mollberg, hur är det fatt (N:r 45)	92	216
Trumslagarn kommer (N:r 19)	36	189
Ulla, min Ulla, säj, får jag dig bjuda (N:r 71)	149	244
Undan ur vägen, ge rum för kurirn (N:r 46)	94	217
Undan ur vägen, se hur profossen med plymager (N:r 38)	75	209
Vid ett stop öl och några supar (N:r 53)	110	225
Vår Ulla låg i sängen och sof (N:r 36)	68	207
Värm mer öl och bröd (N:r 43)	89	214

FÖRETAL.

Ypperliga författare — om andra är ingen fråga — gjorde väl för vitterheten och sin egen heder att, medan de lefva, själfva samla och utgifva sina arbeten. Kanske finnes ett sätt att göra ännu bättre: det vore att dela denna försorg med sina vänner.

En författares sanna *vänner* äro de, som, förnade genom smak för samma yrken, äga en själ att fullkomligen känna och värdera hans skrifter, mod att tillstyrka uppoffringar, håg att tjäna mer än smickra, och som älska personen, men än mer hans ära.

Det är ofta icke nog för en auktors ära att bli känd för hvad han skrivit, men ock att bli frikänd från hvad han ej skrivit eller, det som är detsamma, hvad han icke fullt gillar: ty hvilken är den författare, som vågar säga med Gud, att *allt, hvad han gjort, var ganska godt?* Men nu är man, i lärd som i allmän mening, icke far till andra barn än dem man själf erkänner.

Man vill med dessa strödda reflexioner hafva sagdt att det verk, hvars början nu öfverlämnas i allmänhetens händer, är icke en obesedt sammanfäst massa af allt hvad en auktors hand författat, och endast bestämd af förläggarens vinst, men en *upp-laga för snillet*, men en af den lefvande skalden själf i råd med sina vänner öfversedd, granskad och urvald samling af hans odödliga arbeten.

Om hvarje auktors skrifter, spridda efter hand, under en lång följd af år i vanskliga, lösa, kring-flygande papper lätt löpa fara att antingen förkomma eller misshandlas, stympas och fränkännas sin upp-

hofsman, huru mycket mera de snillefoster, som, sällan alstrade vid skribbordets lugn, men i en stormande glädjes hvirfvel, strax i deras födelsestund tagit sin flykt ur författarens hand, utan att dit återvända, spridt sig omkring till hof och stugor, att läras af den okunniges som kunniges mun — skrifter, som således blott förvarades i ett otroget minne eller ock i några samlares afundsamma gömmor, hvarur att dem draga, hopsamla, jämföra fordrats författarens egen hand och öga!

Men hvad som allena fortplantades genom minnet, hvad därför med tiden skulle lättast förloras, växla, förskämmas, var musiken till dessa arbeten. Man vet att de flesta hafva gift sig tillsammans med förut kända melodier; andra finnas dock, som erkänna samma skapare med versen, och nästan alla hafva mer eller mindre emottagit skaldens ändringar och förbättringar. Till evigt säker hugkomst behöfde de således att af en skicklig hand en gång för alla omedelbarligen flyttas från auktors röst på papperet. Detta är hvad som ock skett.

Säkert känner man ännu ej mer än till hälften dessa poemers värde, om man blott känner dem som poemer. Aldrig ännu voro skaldekonst och tonkonst mera systerligt förenta. Det är icke vers som äro gjorda till denna musik, icke musik, som är satt till dessa vers: de hafva så iklädt sig hvarandras behag, så sammansmält till *en* skönhet, att man föga kan se hvilken mest skulle sakna den andra för sin fullkomlighet: verserna, att rätt fattas, eller musiken, att rätt höras.

Olycklig den, som utan öra och röst vill döma om dessa arbeten; men brottslig den, som efter vanliga regler vågar att granska hvad ej kan jämföras, hvad som varit utan mönster och skall blifva utan efterföljd! Och dessa skrifter af eget slag, som icke blifvit anlagda på en öfvertänt plan, icke vers för vers bildade, sammansatta, polerade, men ögonblicksskapelser, men tjuvnings-utbrott, men foster af sann ingifvelse, som, om jag så får säga, helgjutna fram-

brustit ur en lågande bildnings sköte — har man väl rätt att kalla dem *arbeten*, att anse dem som *författade*, att pröfva dem efter verskonstens allmänna lagar? Säg icke, kalle *läsande* man: »Detta är fel mot språket, smaken» ... Äg skaldens känsla, äg ynglingens hjärta, älska, drick, sjung — och du skall se dessa fel förvandlas till snilledrag, eller skall du ej se dem.

Det gifves andra lagar, heliga lagar: anständighetens, sedernas Man förblände ej dessa termer: *Anständigheten kom — och sederna försvunno.*

Aldrig har man i någon tid mera ropat på anständighet, och aldrig hafva sederna ... »*varit mera förskämda!*» skulle deklamatören utropa. Det är falskt, öfverdrifvet: det har gifvits tider, då både anständighet och seder försvunnit — och hvad är den förra, om ej ett offer åt de senare! Men medgifv om att de ej äro i tilltagande, under det att deras yta, deras dräkt eller larf, deras synbara uttryck i skick, tal och skrifter, kort sagdt, anständigheten, dag ifrån dag allt strängare yrkas.

Hvad denna anständighet i tal och skrift angår, så synes härvid, som i många andra moraliska ämnen, vår allmänhets begrepp ännu föga stadgadt. Sant är ock att det skall och bör växla från stånd till stånd, från klass till klass, i förhållande af olika seder och upplysning. Men ofta händer bland folk af samma upphöjning i samhället, att den ene fördömer som högst oanständigt hvad den andre gillar som en tillåtlig frihet. Hvad är skillnaden dem emellan? Jag vill med en berättelse säga min tanke:

För en tid sedan befann jag mig i en talrik samling af båda könen, i hvad man kallar *godt sällskap*, till och med af *god ton*. En ung man inträdde: hans blotta utseende ingaf redan en böjelse till glädje. Han talade: man förtjustes. Han berättade vissa äfventyr af nog vansklig natur, han nyttjade uttryck i hög grad fria; men allt skedde med den kvickhet, som blott ådrog beundran, de yra språng,

den öfverhalkande lätthet och framför allt den glädthet, som ej lämnade tid att rodna förr n man skrattat, då det redan var för sent och då minnet af ett skämt redan gifvit sitt rum åt uppmärksamhet på ett nytt. Själfva sedernas väktare, vördiga ämbetsmän, ärbara matronor, åldern som ungdomen, alla hörde och logo, alla instämde i denne mannens beröm, och han bjöds att stanna kvar. Förförd af exemplet, trodde en annan bland sällskapet genom samma slags skämt kunna vinna samma framgång. Men de likaste saker äro alltid mycket olika. Hvad naturen nekat, söker konsten fåfängt ersätta. Hans ansikte saknade dessa spelande drag, detta eldspråk af själen, som ofta talar mer eller bättre än själfva talet, än höjer ett uttryck, än fyller dess brist, än skyler den tydlighet, det för mycket skulle äga. Hans ton var släpande, hans åtbörder tvungna. Detta gaf åt hans skämt ett tycke af öfverläggning, som gör att ett infall aldrig roar, fast det är roligt, alltid sårar, när det är fritt. Hans skick tycktes säga vid hvarje infall: »Hör huru kvickt!» och sedan han fällt det: »Skrattar ni ej?» Det tycktes varna en för att rodna, och därför rodnade man åt allt. Det oskyldiga blef tvetydigt, och det tvetydiga plump. Snart började nu alla solfjädrar att fläkta, alla pannor att rynkas, alla munnar att gäspa. Fruntimren fingo migrän och gingo ur rummet, den ena efter den andra. Karlarna började andra samtal. Den misslyckade skämtaren smög flat sin kos, och värden gaf honom tillkänna med en betydande min, att man undanbad sig hans återkomst. Det är likväl visst att den senares skämt, hvad *saken* angick, icke sårade sederna mer än den förres. Skillnaden låg i *sättet*.

Enligt tillkännagifvande i prenumerations-sedlarna hade man först ämnat att utgifva dessa arbeten under en allmän titel af *Den Svenske Anakreon*, ett namn, som redan länge blifvit tilldeladt författaren, men kanhända ej nog ärofullt. Det är sant, dessa skalder

hafva båda sjungit om samma ämnen, om vin och kärlek, båda sjungit förträffligt — men detta är allt hvad de äga gemensamt. De hafva målat på samma duk, varit ingifna af samma anda, men för öfrigt hvad olikhet i teckning, i färger, i figurernas former, deras ställningar, scenens val: den ene öm, ljuflig, intagande, fin; den andre yr, häftig, förvånande, rik! Att jämföra dem båda är att jämföra kaskaden, dess språng, dess brusande svall kring fältet med källan, som lent genom ängens sköte ormar sig fram utan dån och bölja.

Man skulle kanhända, hvad stilen beträffar, med mera skäl kunnat nämna vår skald för den *svenske Pindarus*: så djärf är dess flykt, så rik dess bildning. Men förkastom dessa jämförelser! De äro ofta skadliga, alltid felaktiga. Det är genom dem som författare, sedda på en enda förliknad svagare sida, af granskaren dömts någon gång med en stränghet, som haft sken af orättvisa. Förgätom aldrig att hvarje sant snille måste äga sin egen ursprungliga form, vara *sig* och ingen annan, att den onyttiga frågan om författares *likhet* leder som oftast till den förhatliga frågan om deras inbördes *företräde*, att denna icke kan afgöras, att snillen äro att anse som oändliga storheter, således *omätliga*, och att allmänheten isynnerhet icke äger deras måttstock. Vi skola då finna att det största beröm för hvarje ypperlig författare, för Bellman som för Anakreon, är: att den ene var *Anakreon*, den andre — *Bellman*.

Må mig förlåtas ännu en sanning.

Om enahanda artister, ehuru väl till naturen hvarandras vänner och sannaste domare, icke äro det alltid, så ligger utan tvifvel ett stort skäl härtill i allmänhetens falska och inskränkta omdömen, dess vana att jämföra, dess högmod att utstaka snillens rang och dess alltför njugga förråd af aktning att tilldela en, utan att främtaga en annan.

Stockholm den 6 oktober 1790.

J. H. KELLGREN.

Efterföljande samling af FREDMANS 82
EPISTLAR är af mig, så till poesien som
melodierna, öfversedd, rättad och erkänd.

Stockholm den 24 september 1790.

Carl Mich. Bellman,

Personerna,
som nämnas i Fredmans Epistlar.

Fredman: namnkunnig urmakare i Stockholm, utan ur, verkstad och förlag.

Ulla Winblad: nymf och prästinna i Bacchi tempel. Fadern fordom korporal vid gardet.

Fader Berg: tapetmålare och stads-virtuos på flera instrumenter.

Fader Bergström: namnsdags-blåsare i Katrina-trakten.

Korporal Mollberg: ägde hus på Hornsgatan: var en tid fabriksidkare: så ryttare, utan hus, häst och schabrak: omsider dansmästare.

Erik Bergström: en passagerare: merändels marskalk och taffeltäckare på bröllop och baler.

Christian Wingmark, gemenligen kallad »Wingmark med stora peruken»: ägde i proportion samma skicklighet på flûte-douce som den ännu lefvande blinde virtuosen Colling.

Anders Wingmark: klädmäklare i Urvädersgränd: f. d. mycket glad och småförståndig.

Pehr Bergström: allmänt kallad »brodern Pehr»: mycket vig i kaprioler och att slänga en rival ur polskan efter takten: öfver måttan rolig man, och med rundt hår.

Christiaan Samuel Bredström: en passagerare: såg ej oftare dagsljuset än genom buteljbotten: dess vistande obekant.

Petler Bredström: kommissionär.

Norström: sjötulls-besökare: förmäld med Ulla: fadern trädgårdsmästare i Dauerska trädgården: har

ingen röst, spelar intet instrument: förskrifver
själf sina viner.

Kilberg, allmänt »Pharaos bagare» kallad: fordom
Bacchi ordens-officiant och härold.

Fader Kulkus: merändels sysselsatt med vittnesmål:
sällan åsyna vittne.

Wetz, Joachim: instantie-trampare och bröllops-poet.

Jergen Puckel: under hallrätten.

Benjamin Schwalbe: likaledes.

Fader Movitz: konstapel: namnkunnig af sin konsert
på Tre Byttor: komponerat musiken till Serlachii
»Vårblomma».

Fröman: dödgräfvare och traktör i Bensvarfvare-träd-
gården: död och begrafven.

Gumman på Thermopolium: kaffehus vid Myntgränden,
så kalladt på 1770-talet.

Lotta: dess jungfru.

Ormens pigor: ett traktörsställe i Staden, där fader
Bergström gemenligen spelade »Nu hvilar hela
jorden», se'n han hunnit från Katrina-trakten
och ärnade sluta.

Mutter på Tuppen.

Mor på Fyrkanten.

Mor Maja Myra i Solgränd.

Kolmätars Lotta.

Sofia på Lokatten.

Jeanna, som tappa sin rubin.

Gretgen, styrmans-dottern, m. fl. kännas nog af de
ställen, där de af Fredman i Epistlarna nämnas.

N:r 1.

Till Kajsa Stina.

Sant va dä — ingen dricker. Drick, käre bröder! Skåder glasenom på bordenom i krogonom! Betraktom stopenom på hyllomen inom skåpdörrenom! Märker huru det glänsande tennstopet, som Kajsa Stina står där och håller, liksom talar till dig: »Hej, kära själ, fukta din aska!» Friliga, kära systrar, friliga, mina bröder, veten I, huru det kommer mig före? Jo, det kommer mig så före, som ingen kan komma sig före förrän vi ta oss en klunk. Hur sa? Hva ba? »Gutår, kära själ!»

Gutår, båd natt och dag!

Ny vällust, nytt behag!

Fukta din aska!

Fram, brännvinsflaska!

Lydom Bacchi lag!

Gutår, båd natt och dag!

Si vår syster Kajsa Stina,

si, hur hennes flaskor skina . . .

Kära, ta hit stopet! :: Grina,

grina, svälj och drick som jag!

Jag är den som skall tömma stopet: det är du som skall slå i, och det ären I, käre bröder, som hafven att beställa om ölet, att oss intet af saftene tryta må. Mankerar oss brännvin, fallerar oss öl, si, så fallerar oss allt kurage. Ytterligare: kurage! Huru många äro vi? Legio, ty vi äre många. Gutår, Jergen Puckel! Hej, Benjamin Schwalbe! Sein diener, Erik Bergström! Dricker du, Anders Wingmark? Redelige broder Berg, och du, Kristian Samuel Bredström, som ligger under bordet, gutår . . . Trampa inte på öket. Knäpp på fiolerna! Slå på trummorna! Håll fast i stopet!

Gutår — ett laga fång!
 Vår sorgedag är lång:
 lång är buteljen.
 Trumla reveljen!
 Supom om en gång:
 vår sorgedag är lång!
 Kajsa Stina står och tappar:
 hela hjärtat i mig klappar.
 Bara ingen stopet ::|: nappar —
 Då gör jag min svanesång.

N:r 2.

Till fader Berg rörande fiolen.

Nå, skrufva fiolen —
 hej, spelman, skynda dej!
 Kära syster, hej,
 svara inte nej:
 svara ja, så bli vi glada!
 Sätt dej du på stolen
 och stryk din silfversträng!
 Röda stråken släng,
 och med armen sväng!
 Gör ej fiolen skada...

Du svettas — stor sak:
 i brännvin skall du bada,
 ty under detta tak
 är Bacchi lada.
 Ganska riktigt!
 Ditt kall är viktigt
 båd för öra, syn och smak.

V:cello . . .

Bland nymfernas skara
 är du omistlig man:
 du båd vill och kan
 mer än någon ann
 de unga hjärtan binda;

och kärlekens snara
 på dina strängar står;
 hvarje ton, du slår,
 du ett hjärta får
 att konstigt sammanlinda.
 Just på en minut
 små ögon blifva blinda,
 och flickorna till slut
 de bli så trinda.

V:cello - - -

Hur du bullrar!
 Men nymfen kullrar —
 och du skrattar med din trut.

Jag älskar de sköna,
 men vinet ändå mer:
 jag på båda ser
 och åt båda ler,
 men skiljer ändå båda.
 En nymf i det gröna
 och vin i gröna glas
 (lika godt kalas)
 båda om mig dras...

Ge stråken mera kåda:
 konfonium tag där
 uti min gröna låda,
 och vinet står ju här.
 Jag är i våda!

V:cello - - -

Supa, dricka
 och ha sin flicka
 är hvad sancte Fredman lär.

N:r 3.

*Till en och hvar af systrarna, men enkannerligen
 till Ulla Winblad.*

Kornö - - -

Fader Berg i hornet stöter —
 si, hur lilla nymfen söter
 svingar sig i en dans!

- Korno --- Si hur fader Berg han gapar:
 När som Jergen Puckel skrapar,
 stöter han en kadans.
 Hurra, si, Ulla dansar:
 engageanter, flor och fransar,
 hvit sultan och blomster-kransar
 hvita ben! :||:
 Si, ljus och lampors sken!
- Korno . . . Valdthorn bör man ha på baler,
 strufvor, nymfer och pokaler:
 stor sak uti fioln!
- Korno --- Si, hon slänger armen trötter ---
 Hvita ben och röda fötter!
 Si, himmelsblåa kjoln!
 Hurra . . . si, bröstet jäser!
 Minsta veck i kjolen fräser.
 Si, hur fader Berg han läser
 noterna! :||:
 Hej, kära far, blås bra!
- Korno --- Käre, blås som själfva satan —
 håll valdthornet utåt gatan:
 herrarna ska gå in:
- Korno --- friska grefvar och baroner
 och husarer och dragoner.
 Hej, friskt humör och vin!
 Hurra, si, Ulla skrattar . . .
 Si, hvad galonerta hattar!
 Paris sin Helena fattar,
 röd och varm. :||:
 Blås, fader Berg, alarm!
- Korno --- Valdthorn hörs i luften mumla,
 och sirener kring mig tumla
 under Apollos ljud.
- Korno --- Ulla Winblad, kära syster,
 du är eldig, kvick och yster:
 hvar dag så står du brud.
 Hurra — jag hör dig sjunga . . .

Jag ser Fröjas tempel gunga,
 eldar kring i luften ljunga!
 Full och våt :||:
 står jag i Karons båt.

N:r 4.

Enkannerligen till Anna Stina.

Hej, musikanter, ge valdthornen väder,
 spotta ut tuggbussen, blås! ... Korno
 Här mellan kistor och byttor och bräder
 kärlekens förlåt uppslås. ... Korno
 Blås, edra hundar, så ska ni få vin,
 änglar och hjärtan och brännvin och buskal
 Nu valdthornen ruska —
 stå inte och fuska...
 men håll utom fönstret valdthornet, ditt svin!

Stugan är vacker med hundra tapeter,
 köket i kammarn... Hur sa? ... Korno.
 Flickan i sängen, i särken så feter...
 hej, Anna Stina... Hva ba? ... Korno.
 Blås, era lymlar, till dygdens ruin —
 låt oss tillbedja båd Bacchus och Fröja!
 Vår lusta vi röja,
 vår strupe förnöja:
 vi dö utaf kärlek och lefva af vin.

Valdthornen lyfta... håll styft uti armen!...
 blås, era bytingar, blås! ... Korno.
 Si Anna Stina... så hviter i barmen —
 Dyrka upp skönhhetens lås! ... Korno.
 Käraste, kommen ihåg mina ord:
 kärlekens tempel, dess länder och städer
 ä' bolstrar och fjäder,
 trappstenar och bräder
 och gator och gränder och stolar och bord!

N:r 5.

Till the trogne bröder på Terra Nova i Gaffelgränden.

Käre bröder, så låtom oss supa i frid
i denna här världenes onsko och strid!

Låt oss streta,
arbeta,
stampa,
trampa,

drufvorna pressa, ty än är det tid!

The ölepheser ä' stridbare män,

the gutårinter hofvera, ja men,

blifva besatta
och skratta
och supa
och stupa

emellan buteljerna se'n.

Slå i stopenom, bröder, slå locket ihop,
fly allan förargelse, töm era stop!

I all kättja
och lättja
stampa,
trampa

nu Bacchi pressar vid klingande rop!

Brännvinsapostlar uppstiga hvar dag,

stöta basuner, förkunna vår lag,

rusta och rasa
och flasa
och mumla
och tumla

som hjältar i blodiga slag.

Gå då ödmjukt till flaskan — inbördes gutår!

Gå baklänges bort, där som nykterhet rår!

Var nu listig
och dristig,
stampa,
trampa,

i Bacchi vingård, stå kvar där du står!
 Drink, min Theophile — strupen är djup...
 Si, i Damasko, där ligger en slup,
 fuller med flaskor,
 damaskor,
 kantiner
 och viner...
 å, kära, ro hit med en sup!

N:r 6.

*Till the galimater på hinsidon then konungliga
 Djurgårdenom.*

Käraste bröder, systrar och vänne,
 med hälso och frid!
 Med öl som bränner,
 hjärtat kringränner,
 fetmar och spanner,
 gör krogdörren vid!
 Drink, drink — nu är tid! Fin.
 Hör på fiolerna,
 systrar, med sång!
 Ruska på kjolarna,
 hoppa i språng!
 Ulla, bjud opp,
 sväng din salopp!
 Skönhetens knopp
 blommar i topp —
 ögat vill blunda, och fingret det känner. D. K.

Bort med all ängslan, käraste själar...
 Sitt ner på en stoll
 Hör, spelman grälar,
 stryker och trälar
 med sina hälar,
 han slår sin fiol
 och raglar mot bol. Fin.

Men fyll i krusena
brännvin och vin
och tag af ljusena,
lilla kusin!
Lotta, gif hand,
nig lite grand,
sup ock ibland —
kärlekens band
bindas i sängar, på ängar och fjälar. D. K.

N:r 7.

*Som synes vara en elegi, skriven vid Ulla
Winblads säng sent om aftonen.*

Fram med basfiolen, knäpp och skrufva —
V:cello --- skjut skrufven in!
Pip och kuttra som en turturdufva
V:cello --- för makan sin!
Släng din peruk och bulta din hjässa —
blif ej svartsjuk, blödig och rädd!
Låt mina ögon tårar pressa
uppå Ulla Winblads bädd!
Fader Berg, gutår! mitt bröst mig klämmer —
V:cello --- mitt hjärta, känn,
hur det klappar vid hvar ton, du stämmer,
V:cello --- och svider se'n!
När jag ser dig, så tänk att jag finner
kyla, svalka, ro i mitt bröst,
ty med ditt glas du mig påminner,
att mot kärlek finnes tröst.

Men mitt öga ser som i en dimma
V:cello --- just Fröjas graf:
en paulun, kring hvilken lampor glimma...
V:cello --- Drag skorna af!
Helga det rum, där skönheten kastar
sina liljor döden till rof!
Du, min vestal, till målet hastar —
och min själ är i behof.

Si den hvita barmen, hur han flämtar —
 V:cello --- Knäpp lite grand!
 Si, hur hon sin myrtenkrona hämtar
 V:cello --- utaf min hand!
 Si, hennes ögon trotsa ju döden
 med sin klarhet, styrka och färg!
 Hör hennes sång om jungfrurs öden —
 hör du, hör du, fader Berg!

Si, nu kött och blod i skönsta prydnad
 V:cello --- förklara sig.
 Mina känslor från förnuftets lydnad
 V:cello --- nu draga mig,
 draga mig dit, just dit, där du ligger.
 An får du ej lida utaf.....
 Nu skall du dö, min nymf! Jag tigger:
 kvickna åter i din graf!

N:r 8.

Till korporal Mollberg.

Dörrarna öppna, fiolerna klara —
 kom och gå in! --- Korno.
 Här är oss lustigt, go' vänner, att vara:
 här få vi vin. --- Korno.
 Knäpp nu på basen och stryk violin,
 låt nu valdthornen tala och svara
 och skönhetens skara
 sig lägga och para
 och vi oss försvara
 med plit och karbin!

Kom, mina bröder, och dansa på baler!
 Hoppa i fläng! --- Korno.
 Ingen gemen: här ä' bara korpraler —
 svinga dig, sväng! --- Korno.
 Gör enterschaquer, med benena släng!
 Skramla med löspengar, ören och daler!

Hvad du är fataler
och långer och smaler
och fuktig och haler —
i morgon dig häng!

Lustiga bröder, hvar tage sin flicka...
släng henne kring! --- Korno.
Hej, i fullt flygande buga och nicka,
stoja och spring! --- Korno.
Armarna ut, era lymlar — i ring...
Dra in i helvite, stå ej och hicka,
ty nu ska vi dricka,
så hjärtat ska picka
och buken ska spricka:
det gör ingenting.

Blås, era satar, och hållen er raka,
hvissla och tjut! --- Korno.
Fönsterna öppna... trossbottnarna braka...
Hoppa nu ut! --- Korno.
Armar och ben ska vi krossa till slut.
Ut genom fönstret och hoppa tillbaka!
Nu flaskorna skaka
och safterna smaka
och piska din maka
och håll nu din trut!

N:r 9.

*Till gumman på Thermopolium Boreale och
hennes jungfrur.*

Käraste bröder, systrar och vänner,
si, fader Berg, han skrufvar och spänner
strängarna på fiolen,
och stråken han tar i hand.
Ögat är borta, näsan är klufven:
si hur han står och spottar på skrufven —
ölkannen står på stolen.
Nu knäpper han lite grand,

V:cello --- grinar
 mot solen,
 V:cello --- pinar
 fiolen,
 V:cello --- han sig förvillar,
 drillar
 ibland.

Käraste bröder, dansa på tå,
 handskar i hand och hattarna på!
 Si på jungfru Lona —
 röda band i skona,
 nya strumpor, himmelsblå!

Si, Jergen Puckel fläktar med hatten,
 pipan i mun, och brännvin som vatten
 dricker han och gör fukter
 med hufvud och hand och fot.

Gullguler rock med styfva dycrerger;
 tätt uti nacken hårpiskan hänger,
 ryggen i hundra bukter,
 och kindbenen stå som klot;

V:cello --- gapar
 på noten,
 V:cello --- skrapar
 med foten.
 V:cello --- Pipan han stoppar,
 hoppar
 emot.

Käraste systrar, alltid honnett:
 bröderna dansa jämt menuett,
 hela natten fulla.
 Rak i lifvet, Ulla...
 Ge nu hand — håll takten rätt!

Si, hvem är det i nattrock, så nätter,
 med gula byxor, hvita stöfletter,
 som dansar där med Lotta,
 den där, som har röd peruk?
 Ta mej sju tusan, se, två i flokken —
 sydda manschetter, snören på rocken...

Drick, fader Berg, och spotta!
Tvi... svagdricka gör mig sjuk.

V:cello ---

Kruset

ska rinna,

V:cello ---

huset

ska brinna:

V:cello ---

ingen ska klämta.

Flämta,

min buk!

Käraste systrar, tagen i ring,
dansa och fläkt, tumla och spring!
Var nu blind och döfver!
Spelman nu ger öfver,
raglar med fiolen kring.

Hej, mina flickor, lyfta på kjolen,
dansa och skratta... hör basfiolen!

Ge fader Berg konfonium

och hoglands med gröna blan!

Hör, fader Berg, såg du, hvad hon heter,
hon där vid skänken, vindögd och feter?

»Gumman på Thermopolium!»

Hon är det — ja, ta mig fan!

V:cello ---

Trumpen

och blinder!

V:cello ---

Gumpen

är trinder...

V:cello ---

Hals-fräs — min gumma!

Brumma,

dulcian!

Käraste bröder, här är behag:
här är musik och flickor hvar dag,
här är Bacchus buden,
här är kärleksguden,
här är allting — här är jag.

N:r 10.

Klingar väl vid flöjt-travär.

- Systrar, hören min musik
 utaf flöjt-travärer!
 Ljudet örat skärer. --- Flauto.
- Under löje, stoj och skrik
 världsbekymret vik!
 --- Flauto.
- Kära systrar, låt oss alla glada blifva,
 låt oss våra lustar fria tyglar gifva:
 hvar en följe sitt begär —
 glöm allt lifsbesvär!
- Ge nu flöjterna en ton —
 blås för hela laget! --- Flauto.
 Nymfen är i taget, --- Flauto.
 och vid kärleks gudens tron
 dansar jag och hon.
- Sköna ögon hvälfva kring och kasta strålar,
 nymfen ger sin hvita hand... kors, hur hon prålar,
 hur hon sjunger, ma bergère —
 glöm allt lifsbesvär!
- Kors, hvad prakt i Fröjas tjäll!
 Flöjt-travärer klinga, --- Flauto.
 och de sköna springa... --- Flauto.
- Flöjten ännu högre ställ:
 blåsen bra i kväll!
- Si Kupido med sin fackla, hur han ljungar!
 Fötterna i språng, och hela golfivet gungar.
 Bara vällust finnes här —
 glöm allt lifsbesvär!
- Mina bröder, lif och mod!
 Dansa... hör, de spela .. --- Flauto.
 kom och hjärtan dela! --- Flauto.
- Ingen svart och ängslig blod:
 flaskan vår klenod!
- Mina barn, förr'n skönhet skall ert hjärta såra,
 låten Bacchus hellre få er hjärna dåral
 Och i vinet, glad och kär,
 glöm allt lifsbesvär!

N:o 11.

*Till bröderna och systrarna på Lokatten.
Klingar väl vid valdthorn.*

Hej! sade Fredman, hvar gång han hörde valdthornen börja skråla

Korno --- och spelmän såg.
Världen är ej så ful som vi henne ängsligt afmåla
Korno --- med storm och våg.

Allt leker för vår håg:
skönhet i hvar ögnastråla,
brännvin och dubbelt öl ha vi nog,
fioler på hvar krog.

Käreste systrar uppå Lokatten, heder, tack och ära!

Korno --- och full musik —
holländska pipor, regarnsperuker, ryssar, som svära,
Korno --- och jungfruskrik!

Den båtsman han är rik:
till Dublin han ska med tjära...
Han där med långa byxorna står,
han fick bra stryk i går.

Era markattor, stå inte där i fönstret — hut! —
och kika:

Korno --- bjud opp och nig!
Blås, era satar... Nu blåser en: blås alla tillika,
Korno --- blås som i krig!

Hej, lustigt svinga dig,
Anna Stina och Fredrika!
Kjolarna opp, solfjädern i hand...
Gutår — en sup ibland!

Ge fader Berg nu brännvin: han korsgeväret står
och stöter.

Korno --- Du raska dräng —
Gräsgröna byxor, blå rock, grå väst... kors, hvad
du är söter —

Korno --- med gult gehäng!
En hyrvagn — vänster sväng!
Ser du inte kusken höter?

Glasögona på näsan... Gevär!
Nu balen öppnad är.

Bröder och systrar, klappa med händern! Valdthornen
de träta.

Korno --- Se mamsell Spaas —
Rosenderöda kjolar och blåa strumpor och fläta
Korno --- och gul karkas!
Rött vin i gröna glas —
bröder, låt oss allt förgäta!
Sjungom om kärlek, ropa på vin...
Välkommen, min kusin!

Där kommer Ulla Winblad — ge rum, och kors-
geväret unnan!

Korno --- Blås nu med force!
Ser du Kupidos altar... Släpp in den dajliga
nunnan —

Korno --- Stick, om ni tors!
Korsgevären nu i kors,
slå till portén, öppna tunnan!
Käraste bröder, amen — gutår!
Det bästa återstår.

N:r 12.

Elegi öfver slagsmålet på Gröna Lund.

Gråt, fader Berg, och spela —
din pipa sorgligt stäm
Flauto --- och röret kläm!
Mitt bröst kan ingen hela:
det frustar öl och mærg,
Flauto --- Blås, fader Berg!
Märk: denna stora stuga,
du full af flickor minns,
är nu så tom att knappt en enda fluga
uti taket finns. --- Flauto.
Här syns ej Jergen Puckel mer med hatten buga
som en prins. --- Flauto.

Här syns ej bord och bänkar,
blott dörrar utan lås.

Flauto --- Din pipa blås!
Där förr sågs glas och skänkar
och bröder stå i ring,

Flauto --- syns ingenting.
Där förr du stod till vänster,
och på ditt valdthorn gol,
nu synes bara sönderslagna fenster
och en gammal stol.

Här fåfångt spelmän nånsin vänta fler förtjänster
med fiol. --- Flauto.
--- Flauto.

Där förr hvar tilja darra'
vid stampning, larm och dån,

Flauto --- syns ej en spån.
De murkna plankor knarra,
och skorsten sviktar nu.

Flauto --- Blås, kära du!
Där förr man såg trumpeter
ur fenstren stickas ut,
syns trasor af gardiner och tapeter
fläkta hvar minut.

Och fåfångt ser man hästar, vagnar och karreter
vid hvar knut. --- Flauto.
--- Flauto.

När bröder ej förlikas,
plär leken lyktas så...

Flauto --- min rygg är blå.
En örfil kan undvikas,
när som man ingen ger.

Flauto --- Blås inte mer!
Hvar en ej mer må dricka
än honom är beskärtdt,
ty i korpralens kanna näsan sticka
det är inte värtdt.

Och aldrig nånsin dansa med en annans flicka
har jag lärt. --- Flauto.
--- Flauto.

Nr 13.

Till brodern Bredström.

Nå, ä' nu alla församlade här?
 Erik Bergström och brodern Pehr,
 Benjamin Schwalbe? »Oui, mon frère,
 vi ä' alla här.»

Piskorna smälla och kuskarna släss...
 nu komma vagnar och schäsar och tross:
 herrskaper stinma vid lyktor och bloss,
 och kuskarna släss.

Släkter och anförvanter,
 nymfer och musikanter,

Korno --- balen öppnad är!
 Anders Wingmark med sin fru,
 Peter Bredström med sin kär'sta!
 Hej, gutår... en sup ännu —
 den var af de smärsta.

Skål, Anders Wingmark — välkommen, bror!
 Och gutår, Otto Olssons mor!
 Syster Jeanna med bjäfs och flor,
 salopp och röda skor!

Ödmjuka tjänare, si fader Berg —
 valdthorn af mässing med bulor och ärg:
 kors, hur han svettas båd' olja och mærg —
 si, god dag, bror Berg!

Med stora pump-skor, på förfäders bruk,
 randiger nattrock och skuren peruk,
 halsduk af läder och gördel kring buk
 på förfäders bruk!

Stugan af nymfer prälar...
 hurra, valdthornet skrålar!

Korno --- Jeanna hon är sjuk:
 syster Jeanna hon illa mår —
 öppna barmen, sku vi hålla
 lite hoglands vin, en tår,
 lite pimpinella!

Klinga, bror Wingmark, för lilla kusin —
 kärlekens blommor sku vattnas med vin!
 Munnen nu båd'ar en leende min...
 tag fram din karaffin!

Nå, Jergen Puckel, ta hatten i hand —
 var inte hjulbent och skrapa i sand:
 gör kapioler och stupa ibland...

hatten uti hand!

Släng hvita handsken och hoppa, min bror!
 Du kan bli lycklig långt mer än du tror:
 Bredströms käresta, präktig och stor,

bjud upp, min bror!

Lustigt i dansen svinga...

hurra, valdthornen klinga

Korno --- med ett ståtligt kor!

Lyfta gumman upp och ner:

Fröjas tempel skall du skaka —

broder Bredström intet ser.

Låt valdthornen braka:

stöt i valdthornen med gruffigt alarm!

Jergen han lyfter sin sköna på arm:

ögonen gnistra af kärlek och harm,

och Bredström står så varm.

Klinga, bror Bredström! Hur är det nu fatt?

Stå ej och flåsa så trumpen och matt!

Här har du brännvin — sätt på dej din hatt...

Hur är det då fatt?

Hör, jag skall säga dig, pauvre ami:

aldrig på baler dra fram jalousi!

Här äro tuppar med sporrar... Slå i —

Drick, drick, mon ami!

Här går det till just ärligt.

Valdthornen gny förfärligt...

Korno --- Stolt tupplufveri!

Resonerar du, ditt får?

Ta valdthornet, slå'n på truten!

Syster Bredström, polskan går...

Är nu ringen sluten?

Jergen Puckel, hva' fan, ä' du här?

Anders Wingmark och brodern Pehr,

Erik Bergström och Jeanna står där.

Nu balen lustig är!

Men hvar är brännvin? Hör klockorna slå,
brandvakten ropar och trummorna gå.

Flickorna gäspa — gu' signe de små!

Hör, klockorna slå...

Stjärnorna blänka och slockna och dö:

mörker omringar båd' klippan och sjö.

Nu blir jag kärlig — finns här någon mö,
som önskar dö?

Hon dör, och jag vill lefva.

Ack, skönsta barn af Eva,

Korno --- ack, allt kött är hö!

Här är jag, och där en säng:

i min själ Kupido strider.

Bröder, dansa nu i fläng!

Bredström står och kvider.

Broder Bredström, hvad skulle du här?

Ta en sup kummil och skorpa begär!

Kors, du ser ut liksom Lucifer!—

Men balen slutad är.

N:r 14.

*Till poeten Wetz. Klingar väl på alla instrumenter,
men isynnerhet vid knäppning på basfiol.*

Hör, I Orfei drängar,

stämman era strängar,

knäppen alla

--- V:cello.

till Apollos pris!

I, som till exempel

uti Fröjas tempel

nederfalla,

--- V:cello.

följen er kapis!

I, som profven gammalt öl... gutår...

eder önskas fuktigt silfverhår

--- V:cello.

och en strupa som förmår!

Basfioler klinga:

tag hit bågarn... svinga,

- svinga, broder, --- V:cello.
 svinga med din hatt!
 Visa dina dater —
 du har bra kamrater:
 Bacchi floder --- V:cello.
 rinna dag och natt.
 Glas i hand och ljufligt strängaspel,
 huile de Venus, kummil och kane! --- V:cello.
 blifve, broder Wetz, din del!
- Du på Pinden stretar,
 och din blod arbetar:
 hjärnan värker --- V:cello.
 i din hufvudskål.
 Vid en brudsång, broder,
 strödde du klenoder —
 ingen märker --- V:cello.
 dina tankeprål.
- Sätt din hatt på hufvud, kära bror!
 Bacchi vingård står nu i sitt flor... --- V:cello.
 se Cupido med sin mor!
- I de helga lunder
 mellan blix och dunder
 Venus räcker --- V:cello.
 bågarn utur skyn.
 Hon på molnet hvilar,
 han med vin och pilar
 sig utsträcker --- V:cello.
 kring vår vattubryn.
- Ej i vatten, nej, i cyper-vin
 paradiset blommar, min kusin! --- V:cello.
 Sätt dig neder — håll god min!
- Frukta intet dunder!
 Under öfver under:
 bågarn blänker --- V:cello.
 klar som en juvel.
 Spegla dig — ditt hjärta
 skall bli kvitt all smärta,

släng din mässingskam i håret,
tag din käpp i hand!
Knyt i din halsduk röda band,
häng urkedjan uppå låret!
Det är nu på femte året
du är i vårt land.
Näsan i vädret gärna...
se benen hur de spjärna!
Din aftonstjärna
tänds vid solens rand.

Käraste min Theophile,
din bälghund, låt blodet rinna!
Plåstra om din ögonhinna:
Bacchus själf dig ger
blyhvitt och silfverglitt och mer.
Men var inte lik en kvinna:
näsan skall en gång — besinna —
på dig sablas ner,
sablas utaf korpraler
på bröllop och på baler.
Du är fataler...
sup, min kavaljer!

Älsklige min Theophile,
med glaset jag dig förföljer!
Jag ditt hufvud öfversköljer
och dig modig gör.
Örfilar smälla lustigt... hör...
Du öron och näsa höljer:
jag ber att du aldrig döljer
friskt och flinkt humör!
Den, som i kransen tager,
som bryta vill din lager,
(blif inte svager!)
slå'n så att han dör!

Lästen slå midt i flinten... hej...
och spring du, ta i din kanna,
drick och svär och dig förbanna
på revanche, din skurk!

Tag prompt i näfven glas och burk —
 själf Bacchus skall dig bemanna.
 Håll med handen för din panna,
 fäkta som en turk!
 Gott schwere noth und wetter!
 Jämt full och aldrig mätter!
 Jag vet ej bättre,
 din skomakarlurk!

N:r 16.

*Enkannerligen till the birfilare på then konungsliga
 Djurgården. Klingar väl på oboe.*

Fader Bergström, fingra ditt oboe, blås!
 Oboe --- Knäpp upp ditt krås!
 Håll nattrocken öppen, så ser man — hvaba? —
 Oboe --- Skinnbyxorna.
 Hatten på!
 Blås nu då! --- Oboe.
 Älskelige bröder, tagen nu i ring
 och låt oss alla dansa kring!

Si, där springer löparn på backen... si där...
 Oboe --- ölstopet bär.
 Si, det gröna glaset sin sköna han ger —
 Oboe --- Stolt kavaljer!
 Han ibland
 kysser hand. --- Oboe.
 Älskelige bröder, dansa allihop
 och låt oss tömma våra stop!

Ack, si Ormens pigor... si Kajsa — blås bra!
 Oboe --- Si kjortlarna,
 hvita klackar, gossar, och målade skor!
 Oboe --- Balen blir stor.
 Nu på bal,
 snörd och smal? --- Oboe.
 Kära bröder, slå nu alla fönstren opp —
 hej, lif och mandom i vår tropp!

Hårfrisörn ur dansen, och löparn ska in!
 Oboe --- Oboe fin,
 blås nu pianissimo . . . ack, sicken en
 Oboe --- med hvita ben
 krummar sig,
 kvick och vig! --- Oboe.
 Klappa löparn ut ur dansen, där han går,
 och hårfrisörn ska in . . . Gutår!

Hurra, kamrater! Allt andas i fröjd:
 Oboe --- djuphet och höjd,
 göken uti toppen och lojan vid strand,
 Oboe --- myran i sand —
 likså vi.
 Spela ni, --- Oboe.
 Spela, oboister! Gunga, tak och golf!
 Hvad slår nu klockan? Hon slår tolf.

N:r 17.

Till syster Lisa.

Systrar och vänner
 och hvar en, mig känner —
 god dag!
 Pukare, skramla
 och ramla! --- Timp.
 Låtom oss surra,
 med hattarna hurra,
 som jag!
 Hjärta i barmen,
 rör armen! --- Timp.
 Hurra . . . gutår!
 Just kungligt jag mår.
 Hör på pukslagaren, hur han slår! --- Timp

Ljusena glimma,
 och flickorna stimma
 med ras:
 Si, hur de kriga
 och niga! --- Timp.

Solfjädern fläktar.
 Marskalken slår nektar
 i glas:
 si, hur de dricka
 och nicka... --- Timp.
 god dag, kusin!
 si strufvor och vin —
 si Jergen Puckel med karaffin! { --- Timp.

Jergen sig bugar:
 han läspar och trugar
 så skönt,
 talar fransyska
 och tyska. --- Timp.
 Blommor på armen,
 buketter i barmen
 och grönt!
 Benen som krita
 så hvita! --- Timp.
 Spänd på sitt sätt
 med rock violett,
 blått foder under... Hej, menuett! --- Timp.

Kvinnor och männer
 och jungfrur och svenner,
 alarm!
 Bort med all smärta:
 friskt hjärta! --- Timp.
 Saften är mustig,
 och Jergen blir lustig
 och varm.
 Hör, hur han pladdrar
 och sladdrar... --- Timp.
 Hattarna på!
 Kom, dansa ni två:
 Ulla och Jergen, låt dansen gå! --- Timp.

Fy tunnor tusen,
 det dryper af ljusen
 nu flott

på roberonder,
 pomponger! --- Timp.
 Står du och gråter,
 när Fröja upplåter
 sitt slott,
 bland änglabilder
 så milder? .. Timp.
 Styr hjärtat lätt,
 gif ögat rätt!
 En nymf cendré och en ann brunett! --- Timp.

Lisa med stubben,
 som niger för gubben
 där står
 med stora buken,
 peruken, --- Timp.
 si, hur hon fåktar!
 Kring axlarna fläktar
 rödt hår.
 Med öppna armar
 hon larmar, --- Timp.
 grinar mot soln —
 Si gullgula kjoln...
 I Jergens knå sitter hon på stoln. --- Timp.

Klinga, buteljjer!
 Min kronsup jag sväljer:
 gutår!
 Kärleken sticker —
 jag dricker. --- Timp.
 Låtom oss alla
 den Venus åkalla,
 här står!
 Töm mina safter
 och krafter! --- Timp.
 Pukor, ge ljud!
 Si kärlekens gud...
 Hvem vill bli brudgum? Här har ni brud! --- Timp.

N:r 18.

*Till gubbarna på Terra Nova i Gaffelgränden
vid Skeppsbron.*

Gubbarna satt sig att dricka,
klappa på bälgen och hicka,
näsan i glasena sticka,
sjunga hvar om sin flicka.

Jergen Puckel han drog nu en rök:
med pipan han på stopet knacka.
Gubbarna gjorde på ölet försök
och drucko så svetten han lacka.

Glasena börja nu ringa,
gubbarna lustigt att svinga,
hoppa och dansa och springa,
med hvarannan klinga.

Benjamin klef nu på bordet... Fy fan!
»Hier ist, kamrat, sehr sehen zu tanzen!»
Röder om näsan liksom en tulpan,
vant han uti laget nu kransen.

Ölet kring golfvet det rinner,
ljuset i pipan nu brinner,
Benjamin flämtar så stinner:
ingen nu dörren finner.

Men perukerna falla utaf,
och byxorna de lossna af medjan.
En den andra handen nu gaf
och höllo så styft uti kedjan.

Hurra de skreko och tralla...
undan ur dörren med alla!
Käftarna gröna af galla —
öl och stryk... Falleralla!

Jergen Puckel han ropte nu: »Schas!
Der teufel soll den fan regiren!
Hol' mich der teufel, verdammte kalas,
wir wollen nun recht pokuliren!»

»Heer, Jergen Puckel, frater,
hast du nun praf dukater?
Wir preussische soldater —
hurra, kamerater!»

»Hej, vivat nun, hej, die kaiserin,
der kaiser! Mere ehl på bordet!
Hej, alliance och gut glas vin»...
Gutår för det härliga ordet!

Benjamin, lustig och kåter!
Skålarna börja nu åter —
ögat sin hinna upplåter:
bara öl det gråter.

»Potz, schlapperment, the smake so scheent!»
Låt glasen klinga... klinga, gubbar!
»Gut glas ehl, båd' redt och kreent!»
Skålm den, som laget nu rubbar!

N:r 19.

Till systrarna på then konungsliga Djurgården.

Tamb. --- Trumslagaren kommer — flickor god dag —
Tamb. --- hör, hur han slår ett slag!
Tamb. --- Trummor och pipor, brännvin och smör!
Tamb. --- Kors, tocka hvirflar... hörl
Käraste bröder och systrar, slån upp era tjäll:
vofflor och strufvor i gröngräset ställ!

Tamb. --- Dansa på gröna backar och fält,
Tamb. --- hoppa på krogen snällt,
Tamb. --- systrar med hand i sidan! God dag!
Tamb. --- Barfota du och jag...
Trumla, trumslagare! Mandom och kärlek och vin
fröjda i själen hvar trogen kusin.

Tamb. --- Älskliga systrar, full menuett,
Tamb. --- trumma och flageolet!

- Tamb. --- Älsklige bröder, fulla kvarter
 Tamb. --- och basfioler fler!
 Hej, pimpinella och hoglands och sött frontignak!
 Hurra, mamseller, gesäller och pack!
- Tamb. --- Käraste bröder, fulla med dun,
 Tamb. --- systrar, dra till paulun!
 Tamb. --- Kärlekens pilar hvässas i öl.
 Tamb. --- Båtsman, klif på din köl,
 pipan i munnen, och skönheten inom din arm!
 Trumla trumslagare, trumla alarm!
- Tamb. --- Ge fader Berg en sup vid fioln!
 Tamb. --- Rättnu så skiner soln.
 Tamb. --- Drick nu värdinnans skål! Ja, gutår!
 Tamb. --- Lustigt vår lefnad går.
 Käraste bröder och systrar, er blifver förunt
 denna epistel — ja, amen! Trurunt.

N:r 20.

Till fader Berg och Jergen Puckel.

- Står du och gråter?
 Valdthornet, hör, det låter! --- Korno.
 Lustig och kåter,
 blås, fader Berg — det låter bra! Fin.
 Blås till batalje...
 nå, prutta, din kanalje! --- Korno.
 Vacker seralje!
 Min Jergen Puckel... nå, hurra!
 Hvita handskar, chapeau-bas...
 Stråpärlor uppå hatten!
 Nu han satt'en
 bakfram, nu på sida...
 bida —
 Jergen vill så ha. D. C.
- Jergen han stretar...
 Si, fader Berg arbetar: --- Korno.
 flickan hon letar
 och vill i dansen gifva hand. Fin

- Jergen sig krummar:
 hör, fader Berg han brummar, - - - Korno.
 valdthornet tummar,
 blir röd i synen, blå ibland.
 Flickan hoppar lite grand —
 Jergen han också hoppar:
 klang... han stoppar
 pipan och sig svänger,
 slänger
 benen uti sand. D. C.
- Lustigt i harmen,
 si, hur han kröker armen: - - - Korno.
 kråset i barmen
 det fläktar och det fladdrar ut. Fin.
 Flaskorna skaka —
 valdthornen, hör, de braka! - - - Korno.
 Hufvu't tillbaka
 och, Jergen, rak i lifvet! »Hut!»
 Hurra... dansa, blås och tjut,
 dansa på Norr och Söder,
 mina bröder!
 Riktigt — tolf buteljer
 sväljer
 jag i en minut. D. C.
- Sup, drick och smutta!
 Hurra... valdthornen prutta. - - - Korno.
 Flickorna skutta
 kring golfvet... Bröder, hej gutår! Fin.
 Öl på minuten!
 Se fader Berg i truten: - - - Korno.
 käften uppbruten
 nu öfver mässingsbrädden står.
 Käre vänner, Bacchus rår;
 Venus mitt lif föröder.
 Mina bröder!
 Vinet i mitt tycke
 mycke
 kärlek öfvergår. D. C.

N:r 21.

*Hvarutinnan han 1:o afmålar natten med dess nöjen,
2:o tyckes liksom för ögonen ställa ett slags æquilibrium
emellan vineis och kärlekens styrka, men omsider
ljusligen uppenbarar öfvervikten.*

Skyarna tjockna,
stjärnorna slockna,
stormarna tystna, som örat uppfyllt.
Staden i dimma,
tornena glimma:
månen försilfrar hvad solen förgyllt.
Hundarna skälla,
portarna smälla.
V:cello --- Spänn nu din bas!
Hvart man sig vänder,
pottor i gränder
klinga i gatan — hej, lustigt kalas!

Ställ dig vid bänken,
ragla mot skänken!
Känn dig nu före — hvar står din butelj?
Grunla'n och skaka'n,
och under hakan
sätt nu fiolen och klunka och svälj!
Spotta och trampa,
fila och stampa —
V:cello --- knäpp lite grand!
Himlen dig löna...
Se på den sköna:
sömnen i ögat och ljuset i hand!

Käraste bröder,
hjärtat det blöder:
nu har jag flickor och flaskor och ljus,
horn och basuner,
kistor, pauluner...
Se fader Berg med sin läder-karpus!
Ulla i särken —
rör speleverken,

V:cello --- hoppa och fläng!
 Vänner och fränder,
 klappa med händer,
 släng, era satar... släng lagom, släng, släng!

Låtom oss stimma!
 Ljusena glimma
 rundt ikring väggar, paneling och tak.
 Nu för jag ordet...
 Skinkan på bordet,
 svept uti blommor, som reta vår smak!
 Allting oss retar.

Spelman arbetar
 och gör en drill.
 Flickorna blunda —
 låt oss åstunda,
 låt oss åstunda hvad hjärtat det vill!

Den, som, bedröfvad,
 blifver bepröfvad
 båd' utaf lycka och afund och tid,
 glömmе sin lycka!
 Afund att trycka,
 gör han hvar timma här lustig och blid,
 dansar i salen,
 fattar pokalen,

ropar gutår,
 slänger med armen,
 tager i barmen,
 tumlar med nymfen i sängen där står.

Den, som med pilar
 vakar och hvilar,
 gör för sin sköna allting hvad han gör,
 suckar och brinner,
 tappar och vinner,
 tage en skinkbit och brännvin och smör!
 Hurra, kamrater,
 trät som soldater...

V:cello --- Stäm, fader Berg!

Vi oss förlusta:
 låtom oss rusta —
 än har vår himmel sin svartblåa färg.

Släng, era satar!
 Står du och pratar?
 Slut med polskan, det fan far i dej!
 Hurra, kurage!
 Släng, ert bagage!
 Kasta fiolen åt helvete, hej!
 Hej, han är rутten:
 kasta'n i putten!
 V:cello --- Lustigt — ge fyr!
 Låt mig få hurra,
 supa och surra...
 Venus jag följer: med Bacchus jag flyr.

N:r 22.

Till the nybyggare på Gröna Lund.

De dyrbaraste gåfvor utösas ofta af den lekande naturen under den mildaste himmel, då de dödliga med bleknade anleten ej mäkta pryda sina kinder med den purpur, som de lysande blommor vid morgonstunden sprida. Man ser uti frusande floder en skönhet kasta sina pärlor... hvad — kasta, säger jag? Ja, med snöhvita finger, som täfla i glans med de orientaliska pärlor. De gyllene fiskar i Kina uppstiga i svafvelgul ånga utur berlinerblå katsor, fästade med rosenröda bandvippor... Hvad säger jag? Skördemännen på åkrarna i det rika Indien kunna knappt i sina små glimmande jackor förliknas med de violetta silfverax, som skördas af deras agatliar. Dryckeskärlden vid de sorlande bäckar finnas uti kastanjeträn högt uppsatta med konstigt virkade förlåter. Herdinnor i nopkin och gingang, med solhattar af pärlemono, gunga i pomeransträn och uppfylla luften med tjusande röster. Där kostar ett

glas af stora Mogols aftonfinkel, älskelige bröder,
cirka fem tolfstedels svenskt halföre; och af det kej-
serliga myrbrännvinet, som främmande gesanter
undtå vid afskedstagandet, älskelige bröder, för en
vitten får man så mycket, så att

glasen darra mellan knogen.
Håll i glaset — du är mogen!
Kejsarn sitter där på krogen
hela dagen trogen.
Huile de Venus och persiko
växa där vildt uti skogen.

Det är ju själfva fan, mine älskelige?

I en röd scharlakans-tröja
sitter han och har en blöja —
folket sig till jorden böja,
sina glas upphöja.

Torkar han glaset med blöjan? Jo,
det plär hans höghet förnöja.

Älskelige bröder, de dyrbaraste gåfvor utösa
ofta af den lekande naturen ännu. Gutår — sup
mig till!

N:r 23.

*Som är ett soliloquium, då Fredman låg vid
krogen Krypin, gent emot bankohuset,
en sommarnatt år 1768.*

Ack, du min moder, säj hvem dig sände
just till min faders säng?

Du första gnistan till mitt lif upptände —
ack, jag arma dräng!
Blott för din låga
bär jag min plåga,
vandrar trött min stig.
Du låg och skalka:
när du dig svalka,
brann min blod i dig.

Du bort ha lås och bom
 för din jungfrudom,
 Flauto --- för din jungfrudom!

Tvi den paulunen, tvi ock det verke,
 man till din brudsäng tog!

Tvi dina ögon och ditt jungfrumärke,
 som min far bedrog!

Tvi ock den stunden,

då du blef bunden

och din tro förskref!

Tvi dina fötter,

då du blef trötter

och i sängen klef —

ell' kanske på ett bord

att min bild blef gjord,

Flauto --- att min bild blef gjord?

Ett troget hjärta platt jag föraktar:

tvi både far och mor!

Här ligger jag i rännsten och betraktar

mina gamla skor.

Tvi tocka hasor —

rocken i trasor,

skjortan svart som sot!

Si på halsduken,

lammskinns-peruken

och min sneda fot...

det kliar på min kropp —

kom och hjälp mig opp,

Flauto --- kom och hjälp mig opp!

Känn mina händer, magra och kalla,

darra vid larm och dån —

se dem af vanmakt vid min sida falla,

liksom vissna strån!

Ögon och kinder,

allt sammanbinder

dubbel skröplighet.

Himmel, min tunga

orkar ej sjunga

om den fröjd, jag vet:
 om kärleks ro och kval
 och en full pokal,
 Flauto --- och en full pokal.

Läska min tunga — ack, söta safter,
 spriden i kärlen ljud!
 Jag är en hedning: hjärta, mun och krafter
 dyrka vinets gud;
 fattig, försupen,
 i denna strupen
 finns min rikedom.
 I alla öden,
 i bleka döden
 läskar jag min gom
 och i min sista stund
 glaset för till mun,
 Flauto --- glaset för till mun.

Men krogdörrn öppnas — luckorna skrufvas...
 ingen i staden klädd!
 Stjärnan af morgonrodnan liksom kufvas
 ned i molnens bädd.
 Solstrålar strimma,
 kyrktornen glimma,
 luften blir så ljum.
 Hvar är nu kappan?
 Här ser jag trappan
 ned till Bacchi rum.
 Gif mig en sup. — min själ
 törstar snart ihjäl,
 Flauto --- törstar snart ihjäl.

Nå så, gutår... Jag vill mig omgjorda,
 ragla till bord och stop.
 Nu ska de styfva leder blifva smorda,
 smorda allihop.
 Hurra, kurage,
 lustigt bagage —
 friskt i flaskan, hej!
 Nu är jag modig,

tapper och frodig,
 och jag fruktar ej.
 Ännu en sup ell' par...
 tack, min mor och far,
 Flauto --- tack min mor och far!

Tack för hvart sänglag... skål för hvar trogen,
 som gjort vid brudstoln sväng!

Tack du, som verket högg och drog ur skogen
 till min födslosäng!
 Tack för din låga,
 för din förmåga,
 du min gamla far!
 Kunde vi råkas,
 skulle vi språkas,
 supa några dar —
 min bror du blifva skull'
 och som jag så full,
 Flauto --- och som jag så full.

N:r 24.

Till kära mor på Brunå Dörren.

Kära syster,
 mig nu lyster
 med dig tala, förr'n jag dör. ::
 Dubbelt öl ger godt humör:
 enkelt öl jag aldrig smakar.
 Brännvins-ångst mitt hjärta skakar,
 och jag står vid grafvens brädd,
 som en Bacchi hjälte klädd,
 men föraktad och försmädd,
 för min egen skugga rädd.

Kära syster,
 mig nu lyster
 att få taga mig en sup,
 se'n gå i mitt mörka djup.

Uret pickar,
 Karon skickar
 slup.
 Tag mig den och den,
 kära mor, jag hickar —
 Bacchi safter fröjda mig än.

Usla tider!
 Hvad det lider,
 bara kursen nederslås, :||:
 bättre köp på brännvin fås.
 Men då lefver jag ej mera:
 andra hjältar då hovera.
 Kan ni tro, då, kära mor,
 jag skull' få en sup så stor —
 jag skull' supa, om ni tror,
 liksom Runius, Lucidor.

Usla tider!
 Hvad det lider,
 mitt benrangel faller ner —
 men min mun åt glaset ler.
 Supa flera!
 Ge mig mera,
 mer!
 Bacchus, ingen ann,
 skall mig balsamera
 som en stor namnkunniger man.

Systrar, hören:
 när I rören
 uppå krogen glas och stop, :||:
 drick min skål då allihop,
 sjung om kärlek, vin och lycka,
 om de kval en törstig trycka,
 och om hur en rusig man
 paradiset vinna kan,
 om den eld, i blodet rann,
 när han första drufvan fann!
 Systrar, hören:
 Bruna Dörren

stäng för allting väl igen —
 låt min hamn få bulta se'n...
 Inte droppen
 hållt — låt opp'en!
 Men
 jag måst gå... Farväl
 båd' med själn och kroppen!
 Hit en sup — jag törstar ihjäl.

N:r 25.

*Ett försök till en pastoral i bacchanalisk smak,
 skriven vid Ulla Winblads öfverfart
 till Djurgården.*

Blåsen nu allal
 Hör böljorna svalla,
 åskan går.
 Venus vill befalla
 där Neptun rår.
 Simmen, tritoner,
 och sjungen, millioner,
 Fröjas lof!
 Svaren, postiljoner
 i Neptuns hof! --- Korno.
 Se Venus i sin prakt —
 Kring henne hålla vakt
 änglar, delfiner, sefirer och Pafos hela makt:
 vattunymfer plaska kring
 i ring. --- Korno.

Fåglarna titta,
 och fiskarna spritta
 ur sitt rum.
 Gastarna de sitta
 på hafvets skum.
 Vädrena susa,
 sig böljorna krusa,
 bugna ner.

Skyarna bli ljusa,
 och solen ler. --- Korno.
 Venus på fältet är —
 Snäckan, som henne bär,
 sirad med vimplar och blomster, den gula vassen skär.
 En triton med solhatt stor
 nu ror. --- Korno.

Dån hörs från logen,
 och säden fullmogen
 blixtrar nu.
 Göken gal i skogen
 så matt: kukul
 Kråka och vipa
 nu näbbarna slipa,
 flyga snällt.
 Pan han tar sin pipa
 och blåser gällt. --- Korno.
 Hjortarna stängas, slåss,
 älgarna fly som bloss.
 Glimmande, simmande, Venus hon lämnar sin kaross,
 går in i Palemons tjäll
 i kväll. --- Korno.

Venus, du täcka,
 fritt lämna din snäcka
 vid vår strand —
 lustan sku vi väcka
 med glas i hand!
 Ack, mina vänner,
 hvar en af er känner
 mina drag.
 Blåsen, goda männer,
 valdthornen tag! --- Korno.
 Du, Ulla Winblad, kåt,
 gunga i roddarbåt!
 Du är vår Venus: mamseller, gesäller gör din ståt.
 Stig i land på Pafos ö,
 min mö! --- Korno.

Om denna parken
 rår kärleksmonarken
 och en kung:
 Djurgåln heter marken —
 stöt valdthorn, sjung!
 Sjung, till exempel,
 om Fröjas små tempel,
 som här stå
 med uråldrig stämpel
 och mossa på! --- Korno.
 Sjung här om jungfrumord,
 om hur en brud blir gjord,
 hur under valdthorn hon kämpar och spritter på ett
 bord —
 Ulla Winblad, ingen skymf,
 min nymf! --- Korno.

Nig nu och buga,
 träd in i min stuga,
 dansa om!
 Fröjas barn ä' sluga:
 kom, Ulla, kom!
 Hör du ej suset?
 Si värden i huset,
 fader Berg —
 valdthornet och kruset
 ge gubben färg. --- Korno.
 Djurgårdsherdinna snäll,
 här är Palemons tjäll.
 Här ser du herdor, som ragla båd morgon, middag
 kväll,
 herdor utan lamm och får...
 gutår! --- Korno.

Blås, musikanter,
 för Ulla, galanter
 och förnäm!
 Skira engageanter
 och diadem!

Putsa chinjongen
 och sväng roberonden
 vid och stor!
 Blåsen i portgången
 ett ståtligt kor! - - - Korno.
 Dyrka Kupidos namn —
 öppna din varma famn,
 pusta och flåsa och flämta och blekna som en hamn!
 Hjärtat klappar, pulsen går...
 han slår. - - - Korno.

Sjungom nu alla —
 låt kärlek befalla
 våra lif!
 Låt oss spelmän kalla
 till tidsfördrif!
 Svalkom vår tunga,
 och låtom oss sjunga
 glädjesång!
 Dansa, gamla, unga,
 nu på en gång! - - - Korno.
 Nymfer och friskt kalas,
 vällust i blod och glas,
 sömniga ögon, friskt hjärta, fioler, sång och bas
 hvar epistel innebär
 och lär. - - - Korno.

N:r 26.

Rörande mutter Berg och angående Lotta i Kolmätaregränden och hvad som passerat.

»Hvar står fiolen — säj, min son?»
 Mutter, gutår... Där står han i vrån.
 Skall jag dra till?
 »Gör som du vill...
 Sätt dig, vänd upp och ned på sån — - - - V:cello
 hör basfiolns klang och dån! - - - V:cello.
 Movitz, nå, käre, börja! - - - V:cello.
 Gråt ej... hvi ska du sörja?

Karl är karl — skall du vara så rädd om ditt skinn!

Låt mig se huru djupt hirschfångarn tog in...»

Mutter, i hufvud jag fått fyra hugg:
ett uti armen... Gutår nu i mjugg!

Mutter, gutår...

Två hugg i mitt lår —

blott för mitt tal.

Fan till korpral!

Han ville jag skull' spela. Jag svara: »Hut!»

Därmed så högg han mig --- på min trut. --- V:cello.

»När skedde det? Var karln besatt?»

Mutter, gutår... Det skedde i natt.

Jag grep en drill,

vips slog han till,

slog af peruken och min hatt --- V:cello.

och dansa' golfvet kring med skratt. --- V:cello.

Därpå så i minuten --- V:cello.

fick jag ett slag på truten.

Och den besten var kär uti dottern som jag,
och jag ropte på Lotta: »Hirschfångaren tag!»

Krögarn i skjortan han kom också ut —

vips gaf han krögarn ett slag på sin trut.

Krögarn han svor

och ropte på mor.

Mor är bastant:

hon gaf galant

krögarn en örfil — och korpralen han log.

Och man och hustru jag --- så bedrog! --- V:cello.

Tyst, mutter, tyst — jag var ej känd:

aldrig jag spelt i Kolmätargränd.

Satans alarm...

mitt lår och min arm,

lårbenet, bröst och höft och länd! --- V:cello.

Nu har jag skrufvat strängen spänd: --- V:cello.

si nu hur knogen springer! --- V:cello.

Mutter... mitt sjuka finger —

aj, se, skinntutan damp där in i basfioln...

aj, se plåstret... där ligger det under stoln!

Stråken afbruten och taglet är allt —
Lotta är borta och brännvinet kallt.

Mutter, gutår!

Mitt bröst har ett sår:

den mig det gaf,

öppnar min graf.

Kolmätars Lotta hon är orsak till allt . . .

Mutter, i går gick hon --- med en palt. --- V:cello.

N:r 27.

Som är dess sista tankar.

Gubben är gammal — urverket dras,
visaren visar, timman ilar.

Döden sitt tinglas har ställt vid mitt glas,
kring buteljen strött sina pilar.

Törstig jag skådar min stjärna och sol.

Vandringsman, hör nu min basfiol!

V:cello --- Movitz, din tjänare hvilar.

Klaraste sköte, ljufliga barm!

Sorgligt den blommans lif föröddes,
som gaf min far, till min sveda och harm,
vällust i den säng, där jag föddes.

Men båda sofva. Gutår i förtret!

Sjung, Movitz, sjung om hur ögat grät

V:cello --- vid de cypresser, som ströddes!

Raglande skugga, brusiger min,
skapad att Bacchus gå tillhanda,
blåddriger tunga af brännvin och vin —
känn där far min, känn där hans anda!

Fröja och Bacchus gaf kring den ett sken. . .

Movitz, låt bland mina fäders ben

V:cello --- detta mitt stoft få sig blanda!

N:r 28.

Om ett anställdt försåt mot Ulla Winblad.

I går såg jag ditt barn, min Fröja,
i Yxmedsgränd,
klädd i en svart garnerad tröja,
så snörd och spänd —
en kullrig vidd af många stubbar,
bjäfs och grannlåt och flärd . . .
Men i dess fjät såg jag två gubbar
med långa svärd.

Hon vände sig, och floret fläkta
tyst af och an —
dess ögons glans, så dyr och äkta,
bland tårar brann.
Ett kvinnligt öga, fullt med tårar,
och en darrande röst,
säg mig, hvad mer till ömhet sårar
ett manligt bröst?

Från topp till tå min nymf jag granskar:
bedröflig syn!
Hopknäppta sträcks två klippingshandskar
med bön till skyn.
Dess kjortlar rycks, och uret stannar:
perpendickeln sprang af —
och nymten själf den krans förbannar,
som Fröja gaf.

Du stränga makt, som kärlek dödar
med raseri,
märk, Ullas lilla fot sig mödar —
och hon blir fri.
Kring templet hennes ögon hvälfva,
där hon Themis nyss rönt,
fast politiens drottars själfva
dess hjässa krönt.

Så skynda dig att Fröja lyda,
glöm afunds hand!

Låt nöjets bloss din himmel pryda
 i Pafos' land!
 Gå, tänd och dela än en lusta,
 som naturen ger lif!
 Gråt inte mer, håll upp att pusta
 och lycklig blif!

N:r 29.

Till de förnäma.

Movitz, tag dina pinnar
 på templets höga tinnar!
 Klang, pinn i vädret!
 Plang, pinn på lädret!
 Klang, plang, klang, plang!
 Pukorna ställ till vänster —
 Opp dörrar och fenster!
 Klang, Fröjas minne!
 Plang, fäll din pinne!
 Klang, plang, klang, plang!
 Nymfen solfjädern fingrar och fläktar sin barm.
 Timp. --- Trumla stolt alarm,
 Timp. --- lyfta opp din arm
 och skåda de sköna i silke och flor!
 Stolt herrarna spatsera i salen, min bror,
 stolta med hvita strumpor och knarkande skor,
 snusa, le, --- Timp.
 pudrade — --- Timp.
 handen uti barmen,
 hatten under armen
 af fin kastor. :||:

Fröknarna le och läspla,
 de frysa och de gäspla.
 Klang, stäm och ramla!
 Plang, slå och skramla!
 Klang, plang, klang, plang!
 »Ers nåd» på alla säten —
 och främmande läten!

Klang, sväng med pinnen,
plang, på pukskinnen!

Klang, plang, klang, plang!

»Comment se trouve ma belle?» 'Oui, fort bien, ma
soeur!

Timp. --- Pukarn hvirflar gör:

Timp. --- Movitz har gehört.

Ta hit mandelmassa, klenäten och smör!

Grefven, med guld på rocken och blixtrande hatt,
hoppas nu främst i polskan och gör nymfen spratt.

Så charmant --- Timp.

och galant --- Timp.

gör han en herdinna
till en sorts grefvinna
uppå en natt. :||:

Kors, hvad för kaprioler

och gnäll utaf fioler!

Klang af bassister!

Plang, kapellister!

Klang, plang, klang, plang!

Flöjterna ljufdigt susa

och nymfren förtjusa.

Klang, pukan låter!

Plang, nymfen gråter!

Klang, plang, klang, plang!

Hvarföre gråter nymfen? Jo, ängslig hon ser

Timp. --- nu sin kavaljer

Timp. --- hur han faller ner

och fröken därute i farstun tillber:

smäcken föll ner i trappan, buketten försvann,

kjorteln blef sönderrifven, halsbandet tog fan.

Fröken skrek: --- Timp.

»Ack, hvad svek! --- Timp.

Ingen tro och heder —

bäst man en tillbeder,

kränkes en ann'!» :||:

N:r 30.

*Till fader Movitz under dess sjukdom, lungsoten.
Elegi.*

Drick ur ditt glas — se, döden på dig väntar,
slipar sitt svärd och vid din tröskel står!
Blif ej förskräckt; han blott på grafdörrn gläntar,
slår den igen — kanske än på ett år.
Movitz, din lungsot den drar dig i grafven . . .

V:cello. Knäpp nu oktaven,
stäm dina strängar, sjung om lifvets vår! :::

Guldguler hy, matt blomstrande små kinder,
nedkramadt bröst och platta skulderblad!
Låt se din hand . . . hvar ådra, blå och trinder,
ligger så svälld och fuktig som i bad:
handen är svettig och ådrorna stela . . .

V:cello. Knäpp nu och spela,
töm ur din flaska, sjung och drick, var glad! :::

Himmel, du dör . . . din hosta mig förskräcker:
tomhet och klang — inälfvorna ge ljud.
Tungan är hvit, det rädda hjärtat kläcker,
mjuk som en svamp är sena, mærg och hud.
Andas . . . fy tusan, hvad dunst ur din aska!

V:cello. Län mig din flaska!
Movitz, gutår — skål! Sjung om vinets gud! :::

Utur hans kärll din död i droppar flutit
helt oförmärkt med löje, sång och ro.
Ja, detta glas bedräffligt inneslutit
glödande maskar, vill du, Movitz, tro.
Allt är förtärdt. Dina ögon de rinna.

V:cello. Tarmarna brinna.
Orkar du ropa än gutår? »Jo, jo!» :::

Nå, så gutår! Dig Bacchus afsked bjuder:
från Fröjas tron du sista vinken får.
Ömt till dess lof det lilla blodet sjuder,
som nu med våld ur dina ådror går.
Sjung, läs och glöm, tänk, begråt och begrundas . . .

V:cello. Skull du åstunda
ännu en fälsup? Vill du dö? »Nej — gutår!» :::

N:r 31.

Öfver Movitz, då han blef uppiskad på galan, för det kvinten sprang på basfiolen, en sommarafton 1769.

Ob solum punctum caruit Robertus asello.

Se Movitz... Hvi står du och gråter,
 så blodig och svullen och stinn?
 »Dörrn upp!»... Nå, välkommen nu åter!
 Si här har du farstun — stig in!
 Än lefva ju dina patroner:
 förglöm den förtret, du har rönt!
 »Pong pongtuli pongtuli!» Skönt
 du slår dina toner.

Gutår på en halfpårt, min broder —
 se här, tag en sup... räck ut hand!
 Vårt brännvin med guld och klenoder
 förgyller båd' tunga och tand...
 Men har du ej feber? »Hvad mera?»
 Då är en sup finkel ej sundt.
 »Pong pongtuli pongtuli! Strunt!
 Er lagom mockera!»

Är ögat utslaget? »Å, inte...
 låt plåstret få sitta, din hund!»
 minns du hur jag sist dig påminte
 om slagsmålet på Gröna Lund?
 »Förstör nu den varma kristallen —
 ge supen, ge hit eller slåss!
 Pong pongtuli pongtuli! Tross,
 jag slår dig i skallen!»

Det plägar ens oro ju lätta
 att öppna sitt hjärta en vän:
 sätt på dig peruken, berätta
 hvarför du blef sparkad i änd'!
 Kund' du dig då inte försvara,
 men fumla och slogs som en so?
 »Pong pongtuli pongtuli! Jo,
 det skall jag förklara.»

»Den tjugu och åttonde juli
i år, om jag minns... eller hur...
den dagen var klart, stundom muli'
med regn ur en blixtrande skur.
det var, om jag drar mig till sinnes,
den tjugu och femte»... Nå, säj!
»Pong pongtuli pongtuli! Nej...
Nej, ve den, som minnes!

»Likgodt! Om en afton jag råka'
en nymf med ett hängande flor.
Jag börja' med henne att språka,
fick veta precis hvar hon bor:
gränd heter... tyst, låt mig fundera...
precis: Göran Helsinges gränd.
Pong pongtuli pongtuli, känd —
jag säger ej mera.

»Jag bar just fiolen på ryggen,
gick efter och halta' och skalf.
Med floret i ögat för myggen
min skönhet slank in i ett hvalf.
Men, just i detsamma hon stanna,
vips, kom där en långbent drabant.
Pong pongtuli pongtuli! Sant!
Han svor och förbanna'.

»Han ropte: 'Släpp nymfen!' Jag släppte,
och lustigt en örfil fick jag.
'Din hund, knäpp på strängen!' Jag knäppte —
da capo: på truten ett slag!
Emellertid stod han och spjärna
med handen i kjortel och barm...
Pong pongtuli pongtuli... Harm
i hufvud och hjärna!

»Allt måste jag spela och brumma
och gå med fiolen patrull.
Men hur jag på strängarna tumma,
sprang kvinten och jag föll omkull.

Fan far' i den blågula draken...
 ge mig nu en sup eller två!
 Pong pongtuli pongtuli... Nå,
 nu känner du saken.

»Min skönhet han strax sig tillägna,
 birfilare kalla han mig,
 och örfilar hagla och regna
 och smattra som kulor i krig.
 Revanche! Han ropte: 'Kanalje,
 där har du för kvinten, som sprang!'
 Pong pongtuli pongtuli! Klang...
 tvi sådan batalj!»

N:r 32.

*Till fader Movitz, hvarutinnan han liknar honom
 vid ett skepp.*

Kors, utan glas du ser ut, din kanalje,
 som ett rankigt skepp på böljan utan flagg, Fin
 utan kompass och i brusande svalge
 strandadt, plundradt, fullt af fattigdom och agg.
 Stråken... låt se... är masten, skeppet förer:
 skjortan blir seglet, vimpeln nattkappan är —
 klippor och skär
 Å' krogar här och där. D. C.

Lik en shebeck, som i vågen arbetar,
 drifves af och an, men stundom gör en lof Fin
 och som i tusende vinklar uppletar
 ny förfriskning, kärll och tunnor, kap och rof!
 Jag är Neptun, som våg och seglen rörer;
 och denna Liljans krog är hamnen, jag tror.
 Och krögarmor
 hon är hvalfiskens, bror! D. C.

Lustigt plaisir... Jag bara med dig skämtar!
 Här har du ditt glas — lägg ut! Nu vinden blås. Fin
 Sök upp din graf... snart grifteklockan klämtar,
 och din gamla brännvinsskuta hon förgås.

Bacchus ditt skepp som redar etillhörer:
 änglarna bärga själen uti en slup.

Sjunk i ditt djup —
 tag till valet en sup!

D. C.

N:r 33.

*1:o om fader Movitz' öfverfart till Djurgården
 och 2:o om den dygdiga Susanna.*

Was ist das? — ge rum vid roddartrappan!
 Undan, birfilare, skoputsare, tullsnokar och matroser...
 Hurra! Lägg till stjärten på ölkannan... Trumf i
 bordet... Tig, kärring... Svafvelstickor — sex knip-
 por för en vittin... Trumf i bordet! Åtta styfver
 håller jag... Kurage, du gamla granadör! Vänd upp
 och ner på bolsfoten! Kullerbytta med madamen i
 skjulet, citronerna på duken och spinnrocken på taket
 och holländarn på kistan... Ur vägen, kolgubbar,
 tvätterskor och mjölkkärringar... Gör inte af med
 nylänningen med sudna kringlorna om halsen...
 Gutår — sup mig till... Släpp fram Movitz med bas-
 fiolen! Mak åt er, sillpackare, bagarpojkar, nürn-
 bergare, skraddare och fågelfångare! Stig undan, herr
 uppsyningsman eller nervsyningsman eller hvad du är
 för en brohuggare... Hjälp upp blinda gubben med
 liran... Skuffas lagom... Slån på truten... Släpp
 fram den där guldsmidda herrn med björnarna, som
 dansa polska... Si token amfojö, Susanna, med en
 markatta på axeln och en säckpipa i mun... Trumla,
 trumslagare! Harlekin dansar och slår benet i
 vädret... Friskt upp, gossar — botten ur tunnan...
 Trumf i bordet... Ta fast tjuften... Grefvens lakej
 sätter åtta styfver i potten. Åtta styfver för jung-
 frun, två styfver för husarn... Trumf i klöfver...
 Där kommer Movitz... Åtta och åtta gör mej sexton:
 fyra till, så har jag sjutton... Mera klöfver... Sex
 och sex är tolf... Åt du opp hjärter fru?... Ja, du
 har vunnit... Kors, så du ser ut, Movitz! Nog kän-
 ner jag igen peruken: han har lånt skoflikarns peruk,

som bor midt emot Wismar i Kolmätargränd... Lustigt! Basfiolen på ryggen, tulpan på hatten, valdthornet under armen och buteljen i fickan... Stig i båten... Hvad säger den där gullsmidda äppeltysken med markattan på axeln? Le diable, il porte son violon, oui, par dessus l'épaule comme le suisse porte la hallebarde... Nu tar han till valdthornet — prutt, prutt, prutt, prutt... Ach, tu tummer taifel! Er ferschteht sich auf der musik wie eine kuh auf den mittag... Movitz, bruder, wills tu was kirschen haben?... Stig i båten, Susanna! Akta köttkorgen... Hoppa ner, lilla syster med klippingshandskana och fiskkassen! Hvar har hon varit? Borta och manglat... Håll ut, håll ut — håll ut... Hvart bär det? Åt Varfvet... Le diable, oh que non... Dit, justement, hvor jeg peger, hvor then lille mensch, then soldat med gule pexerne sitter i packen und peschteller... Non, non, non, non, ce n'est pas là... Richtich — nå, Djurgåln... Oui, Djurgåln, oui, Djurgåln, oui, par djäfla besitta... Mäster Nilses?... Gantz richtich... Huta åt krögarn på bryggan: där står han och skäller på musikanten... Ah, il a peur d'être battal Fripon... Kanalje... Hundsvott... Kanaje... Mäster Nilses?... Oui, que le diable t'emporte... Hur hänger det ihop?... Exkusiren sie mich, das ist alles lapperey: er sagt nun der kläger dass er oftmahls seine bezahlung gefordert und dass es der andere nicht geachtet hat, sondern ihm allsezp mit schmäworten begegnet ist... Hurra! Stöt i valdthornet! Susanna sjunger, vädrena spela och böljorna gunga... Skjut ut!

Korno ---	Stolta stad,	
Korno ---	jag nu glad	
	förglömmar ditt prål,	
	ditt buller, larm och skrål,	
	dina slott och torn...	
	Movitz, blås i ditt horn!	--- Korno.
	Böljan slår,	--- Korno.
	båten går.	--- Korno.

Bland jakter och skutor spanjefararn står
 segelstinn, --- Korno.
 går snart in
 i Cadix och Dublin. --- Korno.

Nalle, vill du ha nötter? . . . Gå inte så nära
 björnarna . . . Stilla — nymfen sjunger, och sefren
 följer hennes stämman.

Korno --- Klang och skott!
 Korno --- Kungens slott
 mot skyarna höjs,
 och ögat ömt förnöjs.
 I en åldriger dal
 syns en arsenal.
 På en mur --- Korno.
 syns en kur --- Korno.
 med gluggar och flaggor, mordgevärd och lur!
 Från dess vall --- Korno.
 då och knall — --- Korno.
 från bergen återskall! --- Korno.

Vågorna glänsa och glittra. De svalkande il-
 ningarna förnöja . . . Kostar det på, Movitz? . . .
 Gutår . . . Men se vid stranden snedt öfver, se hvad
 blågula och gröna bilder, som timra i skuggan af
 den upp-och-nedvända mörkbruna kölen! Hamrarna
 knacka så tätt. Märker du åt höger en grekisk tem-
 pelbyggnad på en höjd? Och nedanför, i vattubrynet,
 se hvad för en skog af gungande master med fladd-
 rande vimplar . . . Solen baddar, klockorna ringa,
 trummorna dundra, fanorna fläkta, pikarna glimma,
 klockspelarn drillar och klämtar . . . Korken ur bu-
 teljen . . . Movitz kastar hatten och peruken i böl-
 jorna och dricker hela världens skål . . . Klang i
 hornen! Hvila på årorna! Sjung, Susanna!

Korno --- Hvad jag ser!
 Korno --- Ulla ler —
 Solhatten i hand
 med rosenröda band

bröstkubett, glöna blan,
 nopkins-kjol, falbolan. --- Korno.
 Skön och känd, --- Korno.
 snörd och spänd, --- Korno.
 hon hoppar ur båten med en kullrig länd.
 »Kära du, --- Korno.
 jag ref nu --- Korno.
 mitt förklä midt i tul» --- Korno.

Korno --- Rajjeri ...
 Korno --- »Låt nu bli!
 Jag skulle bara gå
 till slaktarhuset» ... Nå? ...
 »Men nu sitter jag här:
 det i hjärtat mig skär!» --- Korno.
 Innan kort --- Korno.
 vår transport --- Korno.
 är framme ... »Sitt stilla — tag min ros ej bort!
 För mossiö --- Korno.
 skall jag, mö, --- Korno.
 i dessa böljor dö?» --- Korno.

N:r 34.

*Till Movitz, när elden var lös i hans kvarter
 uti Kolmätargränden.*

Ack, hvad för en usel koja —
 spräckta rutor, brutna lås!
 Tuppen gal en sträf hoboja:
 trumman hörs i gränden slås.
 Werda, werda? Larm på gatan —
 Jeppe, blås i tornet, blås!
 Som en gås
 kacklar den satan ...
 klockan klämtar, vatten fås.

Nicklas torn som röda gulle
 blänker i den mörka natt.

I en hövålm på en kulle
 slåss två kärngar om en tratt.
 Ur en sönderslagen ruta
 tittar fram en gulbrun katt —
 straxt besatt
 hundarna tjuta...
 larm och buller, gråt och skratt.

Pumpen gnäller, skorsten sprakar,
 hästen gnäggar vid sin töm,
 jorden gungar, sprutan brakar,
 böljan susar i Norrström.
 Manskap, sväng i divisioner,
 skyldra, marsch och flaskan töm!
 Stjäl och göm,
 marsch i plutoner,
 stör de skönas midnattsdröm!

Skådom nu Kolmätargränden,
 smal och smutsig, full af grus!
 Rådstu-taket syns vid änden,
 se'n blott krog och jungfruhus.
 Ur ett bugnadt fönstergaller
 syns en nymf med skinn-karpus —
 straxt burdus
 slagsmål och skvaller,
 nakna hjässor, tomma krus.

Mot en vägg med skalmar tryckta
 står en kärra full med drank.
 I en sönderslagen lykta
 ryker en utbrunnen dank;
 och i rännsten på sitt öra
 hvilar en gesäll så pank.
 Kors, hvad stank!
 Hvad ska vi göra?
 Vräk den satan mot ett plank!

Kors, bland dessa Sodoms murar
 är det svårt att hitta rätt:

mörka hvalf och heta skurar
 brylla ögat på allt sätt.
 Här bor Movitz . . . Kors, hvad buller,
 brandsignal och bajonett,
 menuett,
 tjufvar, patruller,
 jungfruröster, klarinett . . .

Där hans port . . . där skylten hänger . . .
 Skål, min bror, af hjärtans grund!
 Löjet sig så mildt framtränger
 ur en gul och bleknad mund.
 Gubben Movitz ler och nickar —
 men från Karons mörka sund
 dödens blund
 i dina blickar
 bådar snart din sista stund.

Skratta, Movitz, blif ej sjuker!
 Märk, bland pikar och gevär
 Themis' mantlar och peruker
 syns i rännsten här och där.
 Guldgalon i röda flamman
 bjuder lydnad och besvär.
 Drick, förtär,
 klingom tillsamman,
 en bit tuggbuss åt dig skäri

Vräk på nacken basfiolen —
 eld i skrufven, röd och varm!
 Tag den stora läderstolen;
 akta dyna, fot och karm!
 Flöjten, lyran och bassongen
 häng den frammanför din barm!
 Lustigt larm . . .
 glöm ej hoftången —
 stick valdthornet på din arm!

En Eneas lik vid Troja,
 Movitz ut ur porten går;

Klarinett, fiol, hoboja,
 allt i ljusan låga står!
 Elden fladdrar i peruken,
 sprutan här i nacken får —
 slangen slår
 Movitz på buken:
 vatten sköljer ben och lår.

Jordens gudar, all er lycka
 är ett stoft, ett glittergrus:
 Fattigdomen vid sin krycka
 lämnar lätt sitt trånga hus!
 Movitz går till nästa krogen,
 borgar där förnöjd ett krus,
 tar ett rus,
 tapper och trogen,
 somnar vid ett sexörs-ljus.

N:r 35.

Angående sin sköna och hennes obeständighet.

Bröderna fara väl vilse ibland
 om glasen, men inte om krogen;
 alla de hitta till drufvornas land ...
 drick, bröder, drick lite grand!
 Hör, hur de stulta och skrapa i sand,
 famla på dörrar och bulta med knogen,
 ragla och tumla med stopet i hand
 och blöda om tunga och tand.
 Fader Movitz, slå i, slå i!
 Min flicka har glömt mig — jag dör trogen.
 Natt och dag jämt i fylleri,
 skall all min sorg gå förbi.

Bröderna gräla om brickor och kast,
 vid ölbägarn jämt demonstrera.
 Somliga dricka ett kvarter i hast
 och draga klingorna hvasst.

Tärningar trilla, och brickan står fast . . .
 gubbarna slamra och stolt diskutera
 än om ett kyrktorn och än om en kvast —
 men kyparn han svär som en gast.
 Hå, ja, jaja, det är så, ja . . .
 slå eld på min pipa — ge mig mera!
 Flickans skål uti tankarna,
 fast hon har kostat mig bra!

Ja, jag har gett henne skänker och gull —
 på barnhuset skaffa jag barnet.
 Barnet det dog . . . med kalas på dess mull
 jag söp dödgrävaren full.
 Ofta ha paltarna gått på patrull;
 jag har då friat det lidliga skarnet,
 vågat för henne båd' ryggbast och hull
 och slagit de hjältarna kull.
 Men, min Anna Greta, men
 nu är jag lik fågeln, snärd i garnet,
 som vill ut till sin frihet igen
 och har knappt döden till vän.

Slå i åt mig — kanske smärtan förgår
 af safternas ljufviga syra.
 Tårarna rinna på näsan . . . Gutår!
 mitt hjärta bättre nu mår.
 Knappt har jag lefvat i femtio år,
 dock kan jag tryggt för er alla bedyra,
 att sådant finkel, som jag söp i går,
 är kostligt mot kärlekens sår.
 Dryp en droppa eller två
 och håll den på hjärtat — håll man fyra —
 svedan skall, ta mig tusan, förgå . . .
 tag blott en sup ofvanpå!

Aj, när jag tänker uppå hennes hy
 och ögonens brinnande lekar,
 hjärtat, af ängslan så tungt som ett bly,
 vill från buteljerna fly.
 Bröstet det liknar en sväfvande sky;

Fröja mig lockar och Fröja mig nekar —
 händerna fångslas, mig ögonen bry...
 ack, himmel, min sorg blir nu ny!
 Men, min Anna Greta, nog,
 nog vet du nu väl på hvem jag pekar;
 fan i dej, så du mig bedrog!
 Slå, kypare, i... det är nog.

N:r 36.

Rörande Ulla Winblads flykt.

Vår Ulla låg i sängen och sof
 med handen under öra,
 och ingen mer än krögarn fick lof
 på nyckelhålet röra.

Utänför på krogen, bror,
 var det så tyst som om natten;
 intet öl fanns, om du tror,
 nej, knappt en droppa vatten!
 Tyst på tå, så nöjd och kvick,
 kring sängen gubben vandra,
 tog på täcket, log och gick
 och hviska vid de andra.

Ulla snarka,
 frös och sparka,
 täcket öfver hufvut drog,
 kröp inunder
 med ett dunder,
 vände sig och log.

Regnbågen vid en glimmande skur
 på fönsterrutan glittra.

I taket på sin pinne i bur
 ren krögarns hämpling kvittra.

Vid sefrens ljufva fläkt
 fönsterna darra på haken.

Ulla blef ur sömnen väckt,
 men kunde knappt bli vaken;

af och an hon kasta sig
 och svängde kring med armen,
 grät i sömnen bitterlig
 och klöste sig i barmen.

Än hon skratta,
 än hon fatta
 i sängstolpen och i stoln,
 tog fram skona
 och på rona
 knäppte underkjoln.

För spegeln Ulla stänkte sin barm
 med vin och rosenvatten.
 Sen knöts ett pärlband kring hennes arm
 och flor kring schäferhatten.
 Liksom, när på Pafos' ö
 kärleks gudinnan uppvaknar,
 allting tycks i vällust dö
 och sorgen blott man saknar,
 liksom krögarn mer och mer
 af ångst och vällust stamma,
 då vår Ulla satt sig ner
 att sina lockar kamma.

Folk och näring
 och förtäring
 glömde gubben i sitt kval,
 debitorer,
 kreditorer,
 majshus och fiskal.

Kring Ullas hjässa, pudrad och grann,
 nu flögo trenne gracer.
 Cyteren sjöng och kärleken brann
 bland lockar, flor och gaser.
 En sefir mot spegeln flög
 fram med en örslef och spada,
 och en ann sin vällukt smög
 i lockar och pomada.
 Med en tång en kupidon
 i spisen satt och flåsa;

brydd, en ann, i vredgad ton,
 höll på ett eldkol blåsa.
 Lekar, löjen,
 kval och nöjen
 skifta präktigt om hvarann.
 Krögarn blunda,
 mer han grunda,
 mer hans hjärta brann.

En änglahy, en leende mund,
 ett blottadt bröst af våda,
 ack, himmel, ack, hvar timma och stund
 nytt paradiset bebåda!
 Men af all naturens prakt,
 hjärtat till vällust och plåga,
 röjde mest sin ljufva makt
 två ögons vackra låga.
 Såg hon upp, förtjustes allt;
 och blunda hon med öga,
 rördes blodet varmt och kallt
 med suckar till det höga.
 Maken tunga
 till att sjunga
 och en röst så skär och klar
 och så böjlig
 finns omöjlig —
 det sa krögarfar.

Nej, aldrig såg man krögarn så fatt,
 så kär, en peine och nyter!
 Kring Ullas ben, på stoln där hon satt,
 han strumpebandet knyter,
 drog på skon och af och an
 smorde med borsten på lädret.
 När hon gäsapa, gäsapa han
 med näsan högt i vädret.
 Hennes hals en rutig duk
 af brandgult silke höljde;
 och dess barm, så hvit och mjuk,
 de yra lustar döljde.

Håret hängde
och sig slängde
uti mörka bucklor fritt.
Tröjan, spänder,
i små ränder
skifta rödt och hvitt.

Vår Ulla tog sin ljusblå salopp,
med pontak öfverslagen,
sprang in i krogen, fyllde en kopp
med fin likör för magen.
Sockerskorpan till sin sup
såg man den sköna nu bryta —
Astrild brann i glasets djup
och Bacchus på dess yta.
Nu fick allt en ny natur,
ny frihet, lust och lycka,
från en rik med silfverur
till tiggarn vid sin krycka.

Ullas miner,
öl och viner
ge en gudafröjd... gutår...
Slikt härbärke
ej i Sverige
fås på många år!

Men, himmel, ack, hur bytes allt om!
Bäst Ulla ömsa stubbar,
i dörrn på tröskeln... gissa... hvem kom?
Jo, fyra halta gubbar,
en med värja, sned och vind,
och med en tågstump den andra —
och den tredje, som var blind,
tog nymfen bort och vandra.
Himmel, ack, hvad larm och skrik!
Vår Ullas rop mig sårar.
Hvarje gäst satt blek som lik,
och krögarn fällde tårar.
Kvar på bänken
framom skänken

där står Ullas brännvinsglas
 tomt och sprucket
 och utdrucket...
 Så slöts vårt kalas.

Farväl, min nymp! Apollo mig skänkt
 din sköna bild att måla.

Nu går du bort, sen länge du blänkt
 och fått min duk bestråla.

Men kring Fröjas fria fält
 sjunges ditt lof vid cymbaler,
 liksom Vestas lof så gällt
 sjungs af de små vestaler...

Höj dig med ditt hvita dok,
 spinn kamull på din slända,
 spinn och sjung och läs din bok —
 din sol kan återvända!

Tiden lider,

dagen skrider;

tro att lätt från skrubb och ris

Astrilds vingar

snart dig svingar

i sitt paradiset!

N:r 37.

Till Mollberg på post vid Kungsträdgården.

Mollberg, stå stilla, stå stilla vid grind,
 stilla på din post — fältväbeln befaller —
 stå som en docka rödblommig och trind
 inom Floras grönskande galler!

Präktig med tofs din blanka karpus
 lyser i fronten bland bajonetter.

Stolt dina ben med hvita stöfletter
 trippa beständigt kring gångar och hus.

Bror min, din uppsyn förråder ett blod,
 som med våld och mord ur hjärtat uppstiger.

så att du verkligt kan kallas för god,
när du bara skyldrar och tiger . . .
Se, hvar han vandrar med sitt gevär,
lång och högbröstad, breder i truten —
halsduken svart, stångpiskan uppknuten,
hårlocken pudrad, uppvecklade och tvär.

Men inom gallret hvad blomstrande prål,
sammanvidna hvalf, blompottor och stoder,
bugningar, nigningar, löjen och skrål,
vid ett sorl af sprutande floder!
Stolt här och där med dyrbara släp
mötas och trängas herdinnor, grefvinnor.
Nedslagna män, högmagade kvinnor
sitta på säten bland krukor och skröp.

Se, huru Flora hon öppnar ett fält,
som det lystna ögat rör och förtjusar!
Titta åt gallret . . . Hur sa du? . . . Jo, snällt
trädgårdsmästarn gångarna krusar.
Inom en list af buxbom och grönt
ritade namn i hundra fasoner!
Nejlikor täckt bland röda pioner
sira hvar vinkel och lukta så skönt.

I perspektivet, så långt som du ser,
inom dessa murar, fönster och rutor
Orfeus Flora sin dyrkan nu ger
vid cymbaler, flöjter och lutor.
Fordom förtjuste denna vår park
Grenzer, La Hay, Anzani, Camilla.
Och dessa trän, så lugna och stilla,
delat sin skugga åt landets monark.

Se, där på bänken med mandom och hull
sätter sig en kämpe . . . Iris han klappar . . .
rustad i stöflar, med bälte af gull
och i rocken glimmande knappar.
Under en skuggrik och susande gren
lutar en ann sitt hufvud på armen:

sömnig och varm, med handen i barmen,
ler han och pustar, vanmäktig och klen,

Skyldra — se, löparn han trippar så snäll
med sitt blåa skärp och gullgula tröja
framför två hingstar, som stolt vid en smäll
sina halsar gnäggande höja.

Bullrande hörs en gyllne karross,
där som en kusk han kröker och väjer;
bakpå en turk bland fyra lakejer
gungar så frodig med sprakande bloss.

Åldrig i purpur med stjärna och band,
går en landets drott — strax Mollberg han spritter,
ropar: »Gevär!», tar muskötén i hand,
skyldrar långsamt, trotsig och bitter.

Stolt, med en plym, i glimmande dräkt,
nyter och spänd, framstiger en annan;
röd emot soln, med hatten för pannan,
blixtrar på fingret juvelen så täckt.

Himmel, hvad bugningar, höghet och damml!
Klang, hvad silfversmida, tjocka boråser,
vindögda, torstiga, fromma som lamm,
med en trut, som idliga blåser!

Bergström, kutryggig, rödblå och tjock,
med gula uppslag, fingrar bassongen;
och bland en flock, som sorlar på gången,
hvälfvas af mässing två glimmande lock.

Gosse — en gång om du stupar i fält...

Ser du arsenalen — pryd dina anor!
Mars har oss båda vår svepning beställt
inom slitna blodiga fanor.

Där skall din sabel hänga vid min,
rostad i blod och krökt i kosacker;
skjortan, du bär, skall blodig och vacker
teckna de kulor, som träffat ditt skinn.

Mollberg, gutår! Hvad slog klockan, kamrat?

»I Jakobi torn står säjarn på åtta.»

Fruktar du ej? »Nej, kungens soldat
 fruktar aldrig bröstet att blotta»...
 'Skyldra, marschera, stå, division!
 Skyldra, lös af, stå rätt, alla nio!
 Råta er, marsch!' Hvad slog hon nu? »Tio
 brandvakten ropar på slaktarhusbron.»

N:r 38.

*Rörande Mollbergs paradering vid korporal Bomans
 graf.*

Undan ur vägen — se hur profossen med plymager
 svänger gullyxan, tills allt blir undanröjdt!
 Tamb. --- Se, piparn, stolt med små mustascher,
 trind och rödblommig, tar fram sin mässingsflöjt.

Trumslagarn trumlar...
 Mollberg framför går på tå,
 ryter och mumlar
 och ropar: »Stå!»

Se den där token, så desperat han armen svänger,
 hvälfver en pinne och dunkar på ett skinn.
 Tamb. --- Två tallrikar en annan slänger...
 en i ett valdthorn han pruttar, tjock och stinn.

En går och pinglar
 med en grytring mot ett spjäll,
 samlar i ringlar
 ett dödligt skräll.

Tjänare, Mollberg! Se, hur han tätt och hjulbent
 klifver,
 gråtögd och blixtnfull och som en anka from!
 Tamb. --- Och efter trippa i full ifver
 Lejon och Lustig och Lax och Dunderbom.

Skörtet han viker
 och uppå gehänget ser. —
 Hör, hur han skriker:
 »Stå... råta er!»

Nicka åt Mollberg — ser mutter inte hur han nickar,
lyfter på hatten och grinar uppå skämt?

Tamb. --- I takten han på klacken vickar:

ett tu och ett tu — håll takten... trampa jämnt!

Se hur han sprätter
med ny piskperuk och skor,
hvita stöfletter
och sorgeflor!

Se Dalbergs Kajsa, hvar hon i gluggen står och gråter,
blödig och vindögd och med en svarter kjoll!

Tamb. --- Hör, ini gränden harpan låter —
krögarn han skrattar och spelar på fiol.

Liksom en nunna,
Bomans änka, prydd med dok,
full mot en tunna
står med sin bok.

Där går processen... Kamrater, hvem är död i gränden?
Jo, korpral Boman, som låg så vattusjuk...

Tamb. --- Se Kristian Wingmark, närmsta fränden,
med hviter näsduk och svart rosettperuk!

Han midt i lede'
går vid Bergström — så däreäst
kyparen Ede,
och så en präst.

Där går orgtramparn, och så tornväktarn i Katrina,
krögarn på Sodom och krögarn på Krypin.

Tamb. --- Rör spelet, låt trianglar hvinal!
Trumslagarn hvirflar och dunkar på ett skinn.

Tätt framför vakten
lunkar klockarn, röd och full,
bär efter takten
en skofvel mull.

Ja, korpral Boman han har nu kastat plit och balja:
nu är han döder. »Ack, är han död — bevars!»

Tamb. --- Han sista gång mustaschen talja
på Bruna Dörren i fiol den sista mars.

Vi tyckas raska —
 men hvad är vårt lif? Ett bloss.
 Boman, din aska
 hedras af oss!

Rider er djäfvuin — stå rätt i ledet, rätta felet!
 Höger-om vänder er! Skyldra med musköt!
 Tamb. . . Musköt på axell Rör på spelet!
 Lägg an i vädret! Ge fyr . . . för fot, ditt nötl
 Bomans mandater
 prisas uti Bacchi trakt . . .
 Hurra, kamrater —
 tack för god vakt!

N:r 39.

*Öfver Bergströmskans porträtt på Liljans krog
 i Torshälla.*

Storm och böljor tystna ren —
 himlahvalfvets matta sken
 mer och mer försvagas;
 ren det börjar dagas.
 Molnen simma,
 kvalm och dimma
 bådär solens bleka strimma.
 Vädren spela fritt och täckt,
 fönstren ristas vid hvar fläkt,
 lönn och aspar susa,
 kärr och källor brusa.
 Orren spelar . . .
 Tömmar, selar
 bonden åt sin fåle delar.
 Ren i hvar spis
 fladdrar och fräs
 spånor och ris,
 stickor och gräs:
 redan vällinggrytan kokar.
 Ren med yfvig lugg

torparn uti mjugg
 efter tobakselden snokar;
 och på ängen ren,
 lutad mot en sten,
 dalkarln i sin skyffel tar.

Krögarn stöfveln på sig drar,
 skurar brännvinspannan klar,
 ren i stopet fattar,
 står i dörrn och skrattar;
 pipan blossar,
 gubben trossar,
 bygdens kämpar, barn och gossar.
 Gumman på sin vagn vid grind
 håller handen under kind;
 af och an hon vickar,
 slumrar in och nickar.

 Solen sticker —
 gumman kvicker
 vaknar och ur stopet dricker.

 Kvarnar och hjul
 börja sin fart.
 Hör — från ett skjul
 hörde du klart

första slagen uti smedjan.
 Smeden, smal och lång,
 med en glödgad tång,
 naken ända upp till medjan,
 mellan eld och sand,
 med en pust i hand
 sjunger nu sin morgonbön.

Luften spelar frisk och skön;
 minsta blomma, växt och frön
 öppna sina knoppar,
 le åt daggens droppar,
 präktigt randas,
 vällust andas,
 med sefrens fläktar blandas.
 Skogen skymtar mörk och blå —

berg och kullar prydda stå
 med båd' lamm och kvigor.
 Bygdens barn och pigor
 gå och valla,
 le och tralla,
 sina hjordar sammankalla.
 Lärkan i skyn
 fläktar så sval,
 tuppen i byn
 flaxar och gal;
 all naturen börjar vakna
 till ny glans och prål,
 nya göromål...
 Och att ingen skönhet sakna
 steg nu Movitz opp,
 tog sin färgekopp,
 satt sig vid sin tafra ner.

Nå, Bergströmskan!... hvad jag ser...
 Med bindmössa... Kors, jag ber,
 bröstbukett i barmen,
 och en mops på armen,
 girandoller,
 parasoller —
 ve den Movitz, tocken fjoller!
 Nå, så dumt... jag dör af skratt...
 Se den son med schäferhatt,
 präktig, som en annan,
 med en musch i pannan —
 Såg jag maken!
 Isterhaken
 hänger på den gamla draken.
 Bröstet så spändt
 skjuter hon fram —
 Å, excellent
 Liljans madam
 har du skildrat, bror, på väfven...
 Men säj mig reson:
 hvarför sitter hon
 med en fågel uti näfven?

»Jo, reson är den,
att dess äkta vän
fader Bergström lefver än.»

N:r 40.

Angående bröllopet hos Bensvarfvarns.

Ge rum i bröllopsgåln, din hund!

Jag slår dig med geväret...

Kors, hvad trängsel —
ingen stängsel!

»Släpp in en kund!»

Stig in! »Tack för besväret!»

Korsgeväret
sätt för porten —
slå'n i lorten,
om han käftar mot!
Vakta port och fenster...
Ögonen till vänster!
Musköt för fot...

Aj, i skorsten brinner sot!

Aj, skorsten kastar eld och mull...:

»Hvart gick nu Movitz, gubbar!»

Där vid grinden
under linden
sitter han full.

»Hvad — står du där och skubbar?

Hurtigt, gubbar,
ta'n i kragen,
slå'n för magen
så det säger skvätt!»

Håll, din dumma satan —
ordning håll på gatan!

Fäll bajonett!

Stå då uti ledet rätt!

Alarm! Är stora tunnsån fylld,
så spruta friskt på planken!

Fenix sitter
 full med glitter,
 ståtligt förgylld.
 Mer vatten hit på skranken
 Hugg ner planken!
 Klang i tornen!
 Stöt i hornen!
 Spelman, var på vakt!
 Si, nu kommer bruden,
 som hon vore buden
 (skyldra, gif akt!),
 Venus lik i dygd och prakt.

Gevär... och släpp marskalken fram!
 Han trippar så beskäftigt,
 diskurerar
 och raljerar
 Wingmarks madam.
 Se — chapeau-bas — så häftigt
 och beskäftigt,
 grann och buden,
 för han bruden
 in i bröllopssaln...
 Blåsen, musikanter,
 polskor och andanter!
 Hvar är korpraln?
 Skyldra — och töm ut pokaln!

Hvem är som inte slipper in?
 »Å, det är brudens moder.»
 Skyldra, gossar!
 Gumman trossar
 blott med sin min...
 Mer vatten hit, maroder!
 Brudens moder
 står vid trumman —
 släpp in gumman!
 Stilla, manskap! Hau!
 Christian Wingmark — vänta,
 ej på dörren glänta!

Hej, geväraul
Si, Hans Casper mit sein frau!

Släpp svarfvarn in! Hvad stoj och spring,
hvad skrål af barn och pigor!

Gatmamseller
och gesäller
stövva ikring.

Hör liror, horn och gigor!

Barn och pigor
ta bort ordet.

Si, vid bordet
står brudgummen där...

Hvad står du och trampar?

Tyst — magistern stampar:
lägg ner gevär!

Psalmen nu begynnas lär.

Fiolen stäms. Magisterns röst
mot basfiolen dundrar.

Bäst han sjunger,
hes och tunger,
slår han sitt bröst.

Se, bröllopslaget undrar,

när han dundrar
på Sankt Paulus,
David, Saulus
och vårt syndaklot.

Marsch! Valdthornet klingar...

nu det växlas ringar —
(musköt för fot!)

ringen tog magistern mot.

Kors — brudens hvita handske sprack!
Brudgummen svär och gråter.

Stolt marskalken
bär fram kalken
med frontignak:

skänkskåpet han upplåter...

Bruden gråter!

Först drack prästen,
bruden resten,
och brudfrämman neg.
(Gevär! Håll jämna leder!)
Herr magistern vreder
skull ta ett steg,
vips, damp han i vrån — och teg.

Sist vanka slängar hvar om ann...
nu träter bröllopsvakten!
Men korpralen
går i salen,
slår allt han kan,
med glaset stampar takten.
Bröllopsvakten
sköflar faten.
Och den saten
brudgummen var kåt.
Ståtligt på det sättet
röfvas lasarettet:
en tog en plåt,
prästen två. Se'n skildes de åt.

N:r 41.

*Vid ett tillfälle, då Christian Wingmark miste sin
nattkappa i slagsmålet med Mollberg.*

Mollberg satt i paulun,
full med fjäder och dun,
klädd uti en skinntröja brun
och en väst af kattun —
skjortan syntes ibland.
När med kärlet i hand
gubben stod, så bredbent i sand,
hosta och fukta sin tand,
byxbandet i byxorna sprack.
Nu gick han till fönstret och drack,
skrufva luckorna opp,
såg uppå stjärnornas lopp.

Stugan, däri han bor,
 är ej synnerligt stor,
 hvitlimmad och hvälfd som ett kor,
 men utan stolar, min bror!
 Dörren är utan lås;
 sängen liknar ett bås:
 bolster eller kuddar... gunås...
 intet, platt intet där fås!
 Men borta vid fönstret, bakom,
 ligger en half-ankare — kom,
 kom och se hvar han är...
 skrufva upp luckan, mon cher!

Mollberg, se, hvar han står,
 bakom örat sig klår!
 Si uppå dess knorliga hår
 röda filtmössan... Gutår!
 Drick, betrakta, kamrat,
 hur hans arm desperat
 håller uti yxan helt flat,
 bultar och sprundar ett fat!
 Mollberg, si, god morgon! »Stor tack!»
 Hvad har du i ankaren? »Rack.»
 An i stänkan, signor?
 »Idelig dubbelt-öl, bror!»

Aber, hur är det fatt?
 Du är svullen och matt.
 Mollberg, du har slagits i natt?
 Se, hur näsan är platt —
 se fiolen, så grann,
 sönderslagen står han!
 Hur har väl den leken gått an?
 Valdthornet blodigt, minsann!
 »Lägg munnen till ankarn och tig —
 bror, aldrig bli rädder i krig!
 En gång slåss jag hvart år:
 Då är min namnsdag... Gutår!»

Aber, hvarföre då
 skall du prygla och slå?

»Jo, därför det faller sig så...
 vänta, din rygg skall bli blå!
 Drick, håll truten och tig —
 se'n befaller jag dig,
 vid tappen var kvicker och vig,
 sjung se'n en visa för mig...
 Kan du inte sjunga?» Å, nej!
 »Orkar du då dansa med mej?
 Du är Luxemburg stor,
 och jag är fan, kära bror!»

»Dansa, Wingmark! Alarm!
 Jag skall hålla dig varm!»
 Aj aj, aj aj, aj aj, min arm!
 Aj aj... Nattkappan — hvad harm!
 Mollberg, skona mitt blod —
 släpp nattkappan, var god!
 Aj aj, aj! Du brännvins-marod,
 rättnu så repar jag mod!
 Nå nå, jag skall klaga för mor;
 nattkappan i trasor, min bror!
 Mollberg... släpp mig... farväl...
 hustru min slår mig ihjäl!

N:r 42.

Rörande kortspelet på Klubben.

Re'n kalad jag spår — och tror
 förhand har du, Mollberg, bror...
 Knäpp af ljusen... du skall fria,
 ropa tria,
 kära bror!

Klöfver ess... Gutår — bekänn!
 Tuan, trian... Skål, min vän!
 Kungen, högst, för högsta ordet.
 Trumf i bordet!

Såg du den?

Sötaste mor Wingmark, mor Wingmark, stick öfver

Mera klöfver, :||:
 mera klöfver än!

Ulla, klädd i grått och grönt,
 med sin lifrock lyser skönt;
 halsen med ett pärlband randas,
 bröstet andas
 hvitt och skönt.

Hur står spelet? Spela du!
 Ruter fyra, klöfver sju,
 kungen, damen, femman, sexan!
 Tvi den häxan
 hjärter fru!

Gråt inte, bror Mollberg — hvad hjälper, du tjuter?

Mera ruter! :||:
 Hvem skall blanda nu?

Spader knekt . . . nå, det var bra!
 Bums den ville Ulla ha.
 Esset föll ej, det var felet!
 Låt si spelet,
 hvad vi ha!

Nej, stor tack — förlåt, jag ber . . .
 Skål — låt esset falla ner;
 minns, i förgår hvad kalader!
 Mera spader,
 spader mer!

Ruter, mera ruter! Låt hjärterna damma!
 Stramma, stramma! :||:
 Syster Ulla ger.

Lilla Ullas vackra hand
 när den skymtar fram ibland,
 båda korten lust och löjen;
 Fröjas nöjen
 känns ibland.

Se, hur småögd Ulla ler,
 hur hon sitter och ser ner!
 Och på fingret, se, juvelen
 mellan spelen
 strålar ger!

Ropa — hvem skall ropa? Jo, Movitz . . . Släpp stopet!
 Gissa ropet! :||:
 Ruter tre, jag ber!

Men, mitt herrskap, titta ut —
 öppna fönstret en minut!
 Vintrens skärpa tycks bortrinna
 och försvinna
 hvar minut.

Nå, mor Wingmark, se hur täckt
 stjärnan tindrar i sin fläkt!
 Si, hur mån' på himlen lyser —
 vattnet fryser
 vildt och fräckt!

Svep om dig saloppen — ack, dog du, min Ulla,
 tårefulla :||:
 stod då all vår släkt.

Si hvad slädar syns på sjön,
 som vid bjällrors klang och dön
 trotsa böljan, tills hon bister
 sönderbrister
 med ett dön.

Si, den hästens varma länd,
 för den gyllne slädan spänd,
 hur han mod i språnget hämtar,
 hur han flämtar,
 dyr och känd!

Hej, titta åt skogen — si bönderna åka,
 le och språka, :||:
 hålla pipan tänd.

Si den gula kampen brydd,
 med de ljusblå tofsar prydd!
 Minsta sats kan ögat gläda —
 ingen släda
 är så prydd.

Wingmarks fåle löper kapp
 som en ren framför en lapp.
 Klang, det klingar uti isen —

han **surprisen**
undanslapp.
Pojken där på skridskor han klingar i viken,
djärf, nyfiken :::
efter några rapp.

An den hingsten i fullt sträck,
hur han löper, ung och käck,
brun och vit med svarta fläckar,
ibland skäckar
rar och täck!
Men den hvita gångarn där,
som de gröna seldon bär,
märk, hur snällt han går i dansen,
fläktar svansen,
stolt och tvär!
Hör, långt ut på sjön åkarn slåss och kör sönder —
full bland bönder, :::
åkarn fullast är.

Vargar tjuta öfverallt . . .
re'n det snögar och blir kallt.
Stäng till fönstren, tänd på brasan ---
som i Kasan
är det kallt.
Märk, hur skogens toppar små
luta sig helt silfvergrå!
Bygdens fält och blomster-sängar,
berg och ängar
gömmas må.
Mollberg, ta fram flaskan — jag ryser, jag fryser,
ack, jag ryser :::
och kan inte gå.

Lyss åt luckan, hur det yr,
hur det smattrar, sprids och flyr!
Eol stormar, luften tjocknar,
stjärnan slocknar,
månen flyr.
Därför i så lustigt lag

och på en så kulen dag
 låt oss Bacchi safter prisa
 med en visa —
 glasen tag!
 Kling klang för min flicka, så trogen i nöden.
 In i döden! :||:
 Hvem skall blanda? »Jag!»

N:r 43.

Till Ulla Winblad, skriven vid ett ömt tillfälle.

Värm mer öl och bröd —
 län madam Wingmarks kannal
 Lägg kummin i, Susanna!
 Värm vår stora kopparpanna
 illene-röd! Fin.
 Fort bädda en säng
 med svandun, silkestäcken!
 Gesvindt, precist på fläcken
 vagga, stol och mässingsbäcken
 skaffa i fläng!
 Stäng dörren, stäng!
 Fäll gardinerna helt sakta . . .
 Astrild, kom, din nymf uppvakta,
 kom och hennes glans betrakta —
 hennes känslor vänta ömt ditt understöd! D. C.

Rhenskt vin, mjölk och mjöd,
 mer ölostvassla, kära!
 Mer socker, ingefära —
 allt hvad skönt hon vill begära!
 Lätta dess nöd! Fin.
 Sjung nymfen en sång!
 Dess hjärta ängsligt brinner.
 Det blod, därinne rinner,
 snart en ljuflig svalka finner,
 delar sitt språng.
 Skönhet, hvad tvång!

Tusen dödar kring dig stomma:
 ända i din kärlekstimma
 måste du en död förnimma —
 Masken, dold i blomman, bådard blommans död. D. C.

N:r 44.

Öfver Bredströmskans och Movitz' melankoli.

Movitz, helt allena
 på Tre Liljor satt en gång.
 Harpan mellan bena
 glimmar bred och lång. Fin.
 Roligt se hvar sena
 och hvart finger i fullt språng
 öfver harpan skena
 under klang och sång.
 Harpan var förgylld och grön,
 prydd med myrten, tusenskön,
 med en cherubim utmålad,
 pålad
 utaf Hoffbros vackra rön. D. C.

Harpans klara läten
 rör till andakt hvar person
 ifrån herdars säten
 upp till gudars tron. Fin.
 Världen blir förgäten,
 hjärtat blöder vid hvar ton;
 själfva ängla-fjäten
 känns i själn, och hon
 gaf nu Movitz dubbel prakt:
 när han sjöng mot afgrunds makt,
 slog ackorder efter noten,
 foten
 hördes inte stampa takt. D. C.

I sitt stoft med tårar
 Movitz ligger lik — må gjordt!

N:r 45.

*Till fader Mollberg rörande hans harpa och tillika
ett slags ad notitiam att Mollberg led oskyldigt
på krogen Roslock.*

»Tjänare, Mollberg! Hur är det fatt?
Hvar är din harpa? Hvar är din hatt?
Ack, hur din läpp är klufven och stor!
Hvar har du varit? Svara, min bror!»

Till Roslock, min far,
min harpa jag bar.
Där börjas krakel
om mej och mitt spel,

och bäst jag spelte — pling plingeli plång —
kom en skoffickare, hjulbent och lång,
högg mig på truten... Pling plingeli plång!

»Hur såg han ut?» Jo, surögd och klen,
svarta skinbyxor, mörkblåa ben,
uppfästad hatt med guldträns och band,
randiger nattrock och käpp uti hand;

just så såg han ut.
På västen ett spjut
satt i ett gehäng;
och när han blef sträng,

slog han i verkstan — pling plingeli plång —
så att där darra båd' fällbänk och säng,
fönster och dörrar... Pling plingeli plång!

Jag satt och spelte, nykter och sur,
drottningens polska i Polen, G dur.
Rundt kring mig satt förståndiga män:
den drack ett stop, ett halfstop drack den.

Men hur det var fatt,
slog en af min hatt;
en ann sa åt mej:

»Hvad fan angå dej

Polens affärer?» Pling plingeli plång!
»Spela ej polska, men lär dig en gång
ha tand för tunga!» Pling plingeli plång!

Hör, min Mecenas, hör hvad som sker!
 Jag satt så nöjd och drack mitt kvarter,
 talte helt högt om Poln's konjunktur:
 »Veten, go' herrar», sa jag, och drack ur,
 »att ingen monark
 i världen så stark
 förmår i sitt land
 förbjuda min hand

att på min harpa — pling plingeli plång —
 och det så länge där finnes en sträng,
 spela en polska!» . . . Pling plingeli plång!

Nu satt i vrån en gammal sergeant,
 tvenne notarier och en stånddrabant.
 De ropa: »Slå — skoflickarn har rätt;
 Polen är straffadt, dess öde utmätt!»

 Ur skrubben kom fram
 en vindögd madam,
 slog harpan i kras
 med flaskor och glas.

Skoflickarn högg mig — pling plingeli plång —
 bak uti nacken en skårsa så lång.
 Där har ni saken . . . Pling plingeli plång!

Rättvisa värld! Nu frågar jag sist:
 led jag ej orätt? »Mollberg, jo visst!»
 Lider jag ej oskyldigt? »Gutår!»
 Harpan är sönder och näsan är sår.

 Tvi sådan förtret!
 Ej bättre jag vet
 än fly ur mitt land
 med harpan i hand,

spela för Bacchus och Venus — kling klang —
 bland virtuosor ta stämman och rang.
 Följ mig, Apollo . . . Pling plingeli plång!

N:r 46.

*Huru Mollberg skall bjuda till begrafning efter
mutter på krogen Wismar och om hans affärd
ifrån sterbhuset.*

Undan ur vägen, ge rum för kurirn —
gå ur vägen för Mollberg utan stryk och tvång!
Pitsch! Hör, han smäller med piskan... allons...
sitter rak i sadeln som en stång!
Rocken uppfästad, på hatten kordong,
med pistoler i bältet och en stor bassong.
Pitsch! Hör han smäller i flygande språng
och med hatten viftar än en gång!
Tyst, nu i ring
runt ikring
han galopperar i harmen;
än guppar han
af och an,
helt lik en rusig man.
Mollberg — märk — har flor om armen
och uti pistolerna flor.
Bröstkubetten — märk — i barmen
gjord af buxbom, bror!
Se, hur han tar upp sin lista,
hör, hur han nu läser käckt:
»Primo vin... secundo kista...
tertio tages konfekt.»

Undan ur vägen! Adjö och allons!
Vänta, Mollberg, håll tygeln, stanna lite där!
Pitsch! Hör, han smäller och hojtar och svär!
Kan du vänta, Mollberg, jag begär!
Riddar Sankt Göran, hvad är din affär?
Vill du späanna på draken? Säg mig hvad det är!
Pitsch! »Till begrafning jag bjuder, mon frère,
klockan sex i afton ungefär.
Vet du ej, bror,
krögarmor
på Wismar dog klockan fyra?

Jag är befallt
 öfverallt
 att rida — hej, Gewalt!
 Mollberg skall allting bestyra,
 köpa strufvor, skaffa musik,
 tigga svepning, lampor hyra
 och gå framför lik,
 skölja glas och stå vid disken.
 Låt se listan — ingen nöd:
 quarto pontak... quinto fisken...
 sexto saffransbröd.»

Undan, för tusan — det pinglar och slår
 i klockstapeln vid Olof... Karl'n är borta re'n.
 Pitsch! Hör, han smäller med piskan i sten
 och ger sporren med sitt högra ben...
 Men mina tårar, mitt hjärta till men,
 börja tillra — här står jag arma nu allen.
 Mutter på Wismar är stelnad och klen;
 nu med änglar delar hon sitt sken.

Sådan madam
 ta mig fram,
 som nånsin borgar så mycke!
 Nu är hon kall
 som kristall,
 mitt bröst dess fotapall.
 Hennes fågring vann mitt tycke,
 när hon satt vid krogdörrn ibland
 med bindmössa, krusadt stycke
 och ett glas i hand.
 Hennes ögon jag berömmar —
 men dess hvita barm... hi hi...
 gör att jag allt skönt fördömer
 och vill ensam bli.

N:r 47.

Angående Mollbergs återkomst till sterbhuset på krogen Wismar.

»Kommer inte Mollberg?» Jo, nyss på stund
 så gnägga hans fåle vid dörrn på Grönlund:
 där stod han och växla, med pipan i mund,
 och klappa sin lurfviga hund.

Klädder var han i sin mörkblå syrtut,
 med bälte kring lifvet, pistoler och spjut.
 Stolt floret kring armen var slängdt med en knut,
 som bröts i en blomma till slut.

Mosters Brunte på Wismar, långhalsig och ful,
 stod och sörpla ur tunnan i krögarens skjul
 mot en resvagn med knektar, mångfärgad och gul,
 med söndriga skenor och hjul.

Hälsa, kamerater! Gubben är känd;
 se där hvar han kommer, högbröstad och spänd!
 Pitsch! Hör hur han smäller med piskan på länd!
 Pitsch, pitsch! Hör, han smäller i gränd!

Se hur håret fladdrar baktill och fram,
 med små papiljotter uppveckladt på kam!
 Stigbyglar och sporrar kolsvarta af damm,
 och fålen så spak som ett lamm.

Hurra, Mollberg! God morgon! »God morgon kamrat!»
 Säj, hvad har du i korgen? »Konfekt och suckat.»
 Än i byttan på armen? »Kålrötter, spenat
 och finkel, ett stop, delikat!»

»Bror, uti fullt sträck till Nyboda krog
 jag flängt, se'n i Brännkyrka tio hon slog.
 Där smorde jag klockarn, och — bror, det var nog —
 fem supar i kvarten han tog.

Vägen, vet ni, gossar, huru den var?
 Jo, sumpig med gyttja... gutår, kära far...
 Hvar herrgård nedrutten, eländig och bar,
 och skogen durchsiktig och klar.

Platt omöjligt att finna en enda röd grind

bara törnen och tistel och tufvan helt trind:
tomma sjöar med nordan och kylande vind!
Gutår! Jag blir surögd och blind.»

»Där är för madam, som ligger på bår,
ett lakan till svepning . . . Låt si hvad i går
på listan jag pricka . . . låt si hur där står —
slätt inte mitt minne förmår!

Fisken dansar kvick i katsen — och här
i knytet låg kringlorna . . . Gudar, jag svär:
hvad glömde jag, gossar, på listan? Si där:
processen och kistan, mon cher!»

Tog du brännvinet då? »Jo, i skrubben jag gick —
Si på färgen . . . hvad tycker du?» Allt i godt skick.
Tag dig trukost, bror Mollberg, beställsam och kvick,
och torka din fåle och drick!

N:r 48.

Hvaruti afmålas Ulla Winblads hemresa från Essingen i Mälaren en sommarmorgon 1769.

Solen glimmar blank och trind —
vattnet likt en spegell
Småningom uppblåser vind
i de fallna segel;
vimpeln sträcks, och med en år
Olle på en höbåt står;
Kerstin ur kajutan går,
skjuter lås och regel.

Stålet gnistrar, pipan tänds,
Olle klår sitt öra,
rodret vrides, skutan vänds,
gubben har att göra.
Under skarpa ögonbryn
grinar han mot soln i skyn;
Kerstin, gubbens hjärtegryn,
skall nu seglen föra.

Seglen fladdra, skutan går,
 Jerker tar sin lyra;
 lyran brummar, böljan slår,
 allt med våld och yra.
 Skutan knarkar, bräcklig, gles,
 vimpelns fläkt i toppen ses.
 Tuppen gol så sträf och hes —
 nu slog klockan fyra.

Movitz, stöt åt dem i lurn,
 som på skutan fara!
 »Olle du, hvad kostar tjurn?
 Lyssna hvad de svara!
 »Hör, hvar är ni hemma, ni?»
 'Ifrån Lofön komma vi
 med grönsaker, silleri,
 mjölk och äpplen klara.'

Si, en julle skymtar fram —
 Marjo åran lyftar;
 med sin löfbrodd, mjölk och lamm
 hon åt tullen syftar,
 har i knä en bytta smör,
 körsbärskorgar frammanför.
 Marjo nu sin lofsång gör,
 snyter sig och snyftar...

Ulla Winblad, skratta, sjung,
 spritt vid solens strålar!
 Gäs pa ej, lös upp din pung,
 tag fram band och nålar!
 Fästa din salopp igen...
 Nös du? Prosit, lilla vän!
 Si, där har du Hessingen,
 gröna trän och pålar.

Ulla, fästman på dig ser!
 »Kom, min Norström lilla,
 sätt dig bredvid mej, sitt ner —
 fritt din låga stilla!»

Vi ha alla lika rang.
Lustigt — hör basuners klang!
Prosit och kontentemang!
Dyrbar ögonvilla!

Kon i vassen skylt sin kropp,
snärjd i våta tågen;
bruna oxen kastar opp
himmelsblåa vågen.
Ången står i härlighet:
kalvfen dansar, yr och fet;
hästen tumlar, stolt och het,
svinet går i rågen.

Vid ett träd uppå en slätt
syns en skytt förbida
dagens gryning, klar och lätt,
fågelns sång och kvida;
bakom trädets tjocka stam
bössan syns och skymtar fram
hunden, trogen som ett lamm,
står vid skyttens sida.

Morgonsupen, Movitz, går!
Ljufligt böljan svallar...
Ser du Ekensberg? Gutår!
Hör, hur folket trallar!
Där framsätter en sin fot —
klotet käglorna slår mot:
hör du, dunsen af hans klot
uti bergen skallar!

I en löfsal kring ett stop
några bussar skratta,
ropa: »Trumf!» och allihop
uti stopet fatta.
Somliga med sträckta ben
sofva godt och snarka re'n,
hvila hufvut mot en sten
på en blomstermatta.

På den klippan — där vid strand —
 själf kinesen prålar,
 bildar af en näfve sand
 skönsta blomsterskålar:
 uti leret brännes in
 en Apelles' pensel fin...
 Ulla Winblad, min kusin,
 ser du, hur jag målar!

Såg du nu Marieberg,
 så se längre neder;
 med en gul och bleknad färg
 sig ett tjäll utbreder.
 Fönstren glittra... kännen I
 ej salpetersjuderi?
 En gång, Ulla — raljeri —
 palten dit dig leder.

Fällom lodet på vårt djup,
 gäska ej och nicka,
 sof ej, öppna flaskan, sup,
 ljud mamsellen dricka!
 Vakna, Movitz! Ser du ej
 Lazari palats — så säj!
 Akta näsan du på dej
 för hvar vacker flicka!

Tornens spetsar blänka re'n:
 kors och tuppar glimma.
 Morgonrodnans klara sken
 syns i vattnet strimma.
 Barnet leker gladt vid strand,
 samlar stenar i sin hand,
 slungar stenen dit ibland,
 där som gässen simma.

Lossa tågen, seglen fäll!
 Re'n syns Skinnarviken
 med dess kojor och kastell,
 branta berg och diken.

Under små kolsvarta tak
gnälla pumpar, eld och brak —
hästen sträcker foten spak,
gnäggjar, rädd för spiken.

Med sitt klappträ nervid strand
pigan står så kåter,
knyter till sitt förklädsband
och sin barm upplåter;
barbent hon på bryggan står,
räknar slagen, klockan slår,
flitigt sig på benet klår,
svettig, sur och våter.

Allstäds godt, men hemma bäst!
Sakta — låt oss unna
vattukörarn med sin häst
hvälfva om sin tunna!
Kärlet glittrar, hjulet går,
sprundet sprutar, hästen slår...
Om den prakt, för ögat står,
sjunge de, som kunna!

Jeppe tutar, trumman går,
böneklockan klämtar.
Sotarn svart i skorsten står,
hvisslar, sjunger, skämtar.
Bagarn sina korgar kör,
smeden re'n sin slägga rör;
re'n båd' knekt och granadör
vid geväret flämtar.

Skyndom dit vår hydda finns,
gömmom not och flöte!
Stöt uti basun och minns
detta glada möte!
Farväl, Jörgen, Truls och Hans!
Farväl, flickor, spel och dans!
Ulla tog sin myrtenkrans
i Neptuni sköte...

Norström stjalper sin peruk
 af sin röda skalla,
 och min Ulla, blek och sjuk,
 lät sin kjortel falla,
 klef så bredbent i paulun,
 Movitz efter med basun.
 »Maka åt dig, Norström — frun
 hör ju till oss alla!»

N:r 49.

*Angående landstigningen vid Klubben i Mälaren
 en sommarafton 1769.*

Mamsell Ulla, märk, mamsell,
 hur vårt mänsken nu i kväll
 täckt försilfrar och bestrålar
 grindar, pålar,
 berg och tjäll!
 Mälarns bölja, lugn och skär,
 tyst en mängd af kölar bär,
 öfversvallar
 fält och vallar,
 som försvinna här och där.

Syster, se nu ditåt hvad jakter och sumpar!
 Skepparn pumpar, :::
 solbränd, tyst och tvär.

Se hvad åkrar rundt kring sjön,
 som af tusen blommors frön
 ge en vällukt rundt kring stranden
 och åt handen
 arbetslön!

Kors, hvad många Bacchikök —
 ur hvar klyfta syns en rök:
 minsta vinkel
 osar finkel,
 minsta bro bär fulla ök.

Mollberg, styr då ditåt... åt bryggan till vänster

re'n sitt fenster :||:
öppnar fader Hök.

Titta ditåt... dit... åt strand...
utåt sjön... på vänster hand...
dit, midtöfver, åt det huset,
där som ljuset
syns ibland...

Nej, min ros, min sockerbit,
ditåt, där jag pekar... dit...
dit, åt skogen,
åt den krogen

med en skorsten röd och hvit,
dit, där som torparn med ljusstret vid kullen
står i jullen, :||:
han som koxar hit!

Ljufva vindar, blåsen opp!
Hissa vimpeln högt i topp,
låt nu seglen fladdra, fläktal
Vi ä' äkta
i vår tropp.

Klang, vid valdthorns glada ljud
låt oss prisa vinets gud!
Vid det ropet
rör på stopet,
värm upp ådror, blod och hud!

Drick, lilla min syster! Drick, Mollberg, i botten!
Klang, hör skotten :||:
för vår lilla brūd!

Lägg i land vid krogen... »Hvar?»
Just vid dörrn. Gör skutan klar!
Där står krögarn med sin kvinna:
tjänarinna,
kära far!

Tack för sist... Skål... Lägg i land!
Wingmarks mor, ta mig i hand,
svep om kappan,
stig på trappan,
skrapa tofflorna i sand!

Kapprockar och knyten, matbylten, kantiner,
 öl och viner :||:
 hämta upp från strand!

Jeanna tappa sin rubin...
 Aj, mitt örhäng tog kusin!
 Lottas muff låg i sängtäcket
 och på däcket
 violin.

Pappas handskar — jag blir sjuk —
 svepta i en mangelduk
 låg på skutan
 i kajutan

bredvid morfars piskperuk...

Sötaste bror Peter, ack, jämmer, peruken
 låg i duken :||:
 pudrad, stolt och mjuk!

Stöt ej basfioln, kamrat,
 stjälp ej kull vårt våffelfat!
 Bär smörbyttan under armen,
 brynt i varmen
 som suckat!

Sicken tårta, bränd och stel,
 strödd med socker och kanel,
 med bruneller,
 karameller

och anjovis till en dell!

Låt oss nu bli glada och rasta en timma,
 slåss och stimma :||:
 under sång och spel!

Fader Hök, din skål hvar dag!
 När du ler, så skrattar jag.
 Nå, kom, väds, du flaskan fatta —
 jag må skratta
 åt ditt lag.

Tag vårt sällskap i ditt skygd,
 skänk oss af din varma brygd!

Dina safter
 ge oss krafter
 och förskingra köld och blygd...
 Men hör hur det blåser! Fäll seglen, fäst slupen!
 Tack för supen! ::
 Vivat Bacchi bygd!

N:r 50.

*Om dess sista ögnkast på Ulla Winblad vid
 hennes återfart ifrån Djurgården.*

Febus förnyar
 de gyllene skyar,
 kring städer och byar
 bestrålar vår syn:
 hästarna blänka,
 i vattnet sig sänka,
 de stampa och stänka
 och gnägga till skyn.
 Åskan bullrar,
 på molnena kullrar.
 Diana re'n knallar
 bland ekar och tallar.
 Där blixten ljungar,
 själf Jupiter gungar
 bland gudar och kungar
 i vattubryn.
 Hästarna lyfta svansar
 med fläktande man.
 SjälF Neptun dansar
 med gaffel kring ocean.
 Hjältarna fälla lansar —
 sin pipa tar Pan.
 På kärleks ban
 syns med bloss och kransar
 båd' ängel och morian.
 Bøljorna glittra, gunga:
 tritonerna blåsa, sjunga.

Fin.

D. C.

--- Korno.

Korno --- Ulla Winblad!

Korno --- Ulla Winblad!

Kärlek dig öfvervann.

Mars själf, med guldgaloner,

står blodig och grann,

och uti bergena tänds kanoner

af hvar en Neptuni man.

Gastar och kupidoner

omfanna hvarann . . .

Men Ulla syns — skrålen, postiljoner! --- Korno.

Skeppsklockan skurrar —

man pumpar och surrar.

Holländaren hurrar

med hatten i hand.

Engelsman skjuter —

hvar knall fler minuter

ett eko utgjuter

bland bergen vid strand.

Via.

Se på ståten:

se Ulla i båten!

Dig böljorna skaka

från Pafos tillbaka.

Gupp, gupp, min Fröja!

Jag skådar din slöja,

din himmelsblå tröja

med röda band.

D. C.

Hurra! Håll flaskan, luta,

kringsvinga din hatt

och, Movitz, tuta

--- Korno.

vid gastarnas sorl och skratt!

Hej, från en gammal skuta

det blixtrar så matt . . .

Är du besatt —

akta dig, de skjuta!

Hurra, hvad de sjunga gladt!

Solen i ögat sticker.

Blås, Movitz, när Fredman dricker!

Korno --- Ulla Winblad!

Korno --- Ulla Winblad!

Hurra! Hurra! Hurra!
 Neptun, min nymf, galanter
 befällt böljorna
 i dag från Djurgålns förstörda kanter
 dig lyfta och stilla dra.
 Fäll dina engageanter —
 saloppen nu ta!
 Farväl, min nymf! Blåsen, musikanter! --- Korno.

N:r 51.

Angående konserten på Tre Byttor.

Movitz blåste en konsert
 på Tre Byttor en afton se'n balen var sluten.
 Hvarje ton liksom en ärt
 den föll så kullrig och rulla ur truten.
 Först höll Bergen en harang,
 se'n sjöng Ulla ett par utaf Filzens duetter,
 vid ett ackompanjemang
 utaf två flöjter och sex klarinetter.
 Hör, båd' folk och få, --- Klarin.
 Orfei oboe! --- Klarin.
 Låt oss vara glada, barn,
 och klappa systrarna hvar på sitt knä!

Mollberg satt uppå sin stol,
 jämt med fingren han drilla och flög som hin håken:
 på sin stora basfiol
 han spelte solo och surra med stråken.
 Bravo, hör en fantasi
 ur B moll, ur G dur... en arpeggio, jag tackar!
 Hurra, hurra och slå i —
 vi skola dansa och slåss som polackar!
 Blås nu, Movitz, gällt! --- Klarin.
 Bravo, det var snällt, --- Klarin.
 bravo, bra, bravissimo!
 Hej, låt oss lefva vällustigt och sällt!

Röd om näbben som en tupp
stod nu Movitz, slog takten och stampa och ropa:

»Blås en air utaf Galupp!»

'Utaf Galuppi!' skrek straxt allihopa.

»Hej», sa' Bergen, »ge oss vin,
ge oss öl uti byttor! Hej, lustigt kurage!

Systrar, hör min violin —
kom, dansa polska och sjung, ert bagagel!

Blås nu, Movitz . . . jo . . .

--- Klarin.

bra, bravissimo!

--- Klarin.

Hvem har nånsin kunnat tro
att du skull' födas Olympen till ro!»

Ulla sjöng en liten air —
hvita bröstet det svällde och lyfte halsduken.

Wingmark med sin flöjt-travär
han stod och smålog och riste peruken.

Bergström stod i vrån och drack,
stämde kvinten, plang, plang, satt fiolen under armen.

Ulla sjöng. Han ropa: »Ack!»
och flög så nympfen burdus uti barmen.

Bullra inte där!

--- Flauto.

Håll din trut, ma chère!

--- Flauto

Låt oss höra ännu mer!

Å, kära Wingmark, blås mer flöjt-travär!

Wingmark såg ut ackurat
som på solfjädrar, där man en herde ser lipa,

som i lunden står så flat
och har i truten sin ljusgula pipa.

Hatten satt uppå en sned,
bruna västen var uppknäppt, uppdragen på magen.

Stundom, när han flöjten vred,
så nicka hufvut och fläkta uppslagen.

Hör nu på en kor!

--- Flauto.

Hej, dacapo, bror!

--- Flauto.

Sjungom alla nu i kor
och låt oss sluta en högtid så stor!

Eol stormar uti skyn,
nattens facklor de släckas, det regnar och skvalar.

Neptun utur vattubryn
han kastar upp sina gastar och hvalar.
Ack, hur ljuflig då den ton,
när Apollo med mildhet förlustar vårt öra!
Sjung, bror Wingmark, min patron,
ack, sjung en skål, som är lustig att höra!
Blås bassongen stark!
Vivat vår monark!
Skråla, klarinetters klang!
Vi dricka skålen med högmod och rang.

- - - Fagotto.

- - - Klarin.

N:r 52.

Till Movitz, när hans fästmö dog. Elegi.

Movitz! mitt hjärta blöder —
Movitz, Movitz!
Jag sett din fästmö kall och döder.
Grymt jag hör hur Bacchi bröder
med gråt bestorma skyn;
en vrider sina händer,
en sitt hufvud bort han vänder,
ömt en annan suckar sänder,
när i de sälla länder
hon gömmes för vår syn. :||:

Sörj, Bacchi män och kvinnor!
Charlotte, Charlotte
bland Fröjas trogna tjänarinnor,
till en afund för gudinnor,
gjort Movitz' frihet snärd.
Dess ögons glans och låga,
hennes fågring och förmåga,
då hon sig på fältet våga
under Kupidos båga,
var gudars åsyn värd. :||:

Som i den klara bölja
du ser, du ser

den ystra fisken sig fördölja
 och sefrens hvirflar följa
 med ryckning upp och ner;
 så din Charlotte, min frände,
 när hon till din bädd anlände,
 som en fisk hon kvickt sig vände:
 hvar led en sprittning kände...
 Jag sjunger intet mer. :||:

Ack, för hvar gång jag skåda
 Charlotte, Charlotte
 hos fabrikörn vid rock och låda,
 då hvar lördag hon bebåda
 hvar balen skulle stå!
 Mig tycks, jag ser Charlotta
 med två nystan i en potta
 vid sin härfvel stå och måtta...
 vips öppnas Plutos grotta —
 och nymfen sjunker då. :||:

Låt från din syn försvinna,
 Movitz, Movitz,
 hvar skymt utaf din älskarinna!
 Låt nu dina tårar rinna,
 och ställ fioln i vrån!
 Fly, bror, fly Fröjas skara
 och din frihet ömt försvara!
 Förr du snärjdes i en snara —
 nu får du på krogen vara:
 nu är du fri, min son! :||:

N:r 53.

*Angående slagsmålet nedanför Danto-bommen hos T.
 en höstnatt.*

Vid ett stop öl och några supar
 fladdrar snillet mörkt och plumpt:
 det från sin höjd sig så fördjupar,
 att dess prål blir kallt och dumt.

Men låt oss höra
 Bergen — må göra —
 hur vid fioln han på Rosenlund
 står rödblommig, frisk och sund.

--- V:cello.

--- V:cello.

Utan båd' eld och lust och tanka
 han fioln i famnen får,
 blir då så trög som denna anka,
 här vid Danto-bommen går.

Hör hur han grälar!
 Dumheten trälar,

--- V:cello.

--- V:cello.

dödar Olympens små kval och behag
 i hvar knäppning och hvart drag.

Längst bort — gutår — bort vid Grimshage
 ligger krogen Rosenlund.

Krögarn är känd för röst och mage,
 för musik och friska sprund.

Drick och slå takten!
 Kring denna trakten

--- V:cello.

--- V:cello.

syns tobakslador, trädgårdar och fält —
 kråkors skrän hörs skarpt och gällt.

Si krögarfar, hur godt han skrattar,
 skvalpar ölet i sitt glas,
 när fader Berg i stråken fattar
 till en solo på sin bas!

Hör hur han kollar,
 leker och jollrar,

--- V:cello.

--- V:cello.

nickar med hufvut och småler åt skyn
 under tunga ögnabryn!

Så ser han ut vid nattens timma,
 klädd i nattrock dumt och platt.
 Mellan hvart drag tennknappar glimma —
 vissna blommor bär hans hatt.

Hör hur han spelar,
 måttar och felar!

--- V:cello.

--- V:cello.

En sko har mässing till spänne, och en
 bär ett spänne utaf tenn.

Skål, kära far! Man måste skratta,
 när man på vår spelman ser,
 hur han är lik en brun markatta,
 som åt stången vindögd ler;
 tusende fukter, --- V:cello.
 krumsprång och bukter --- V:cello.
 gör han, behändig och snabb i sitt lopp,
 opp och ner, och ner och opp.

Krögarn är full, och full är krogen,
 full med kärll och ledsna lif.
 Än en gesäll med glas i knogen,
 än en båtsman syns med knif.
 Somliga slunga, --- V:cello.
 somliga gunga --- V:cello.
 mellan två linor högt upp i gran...
 Spela, spelman, snäll och van!

Bröder, gutår! Skål, Fröjas gummor
 med solhattar, hvita ben,
 som under klang af blanka trummor
 vältra sig vid månans sken,
 som vid fiolen --- V:cello.
 lyfta på kjolen, --- V:cello.
 sjunga om herdar och vaggor och säng,
 natt och dag uti fullt fläng!

Här är oss godt. Gutår, min sköna!
 tag en våffla och melon!
 Drink ett glas öl med stjätkar gröna,
 fylldt med muskot och citron!
 Spela! Var yster, --- V:cello.
 drink, kära syster! --- V:cello.
 Hurra! Hvad båtsmän och systrar i takt
 dansa på vår gröna trakt!

Men hvem är den med skinn-karpusen,
 surögd mest af allihop,
 som med sin nubb tätt vid kardusen
 står och flåsar vid ett stop?

Si, hur han smilar, --- V:cello.
 klunkar och hvilar, --- V:cello.
 bugar och tackar och sväljer och ler,
 se'n sitt glas kamraten ger!

Än då den där, som sig nu lutar
 med en piska mot en ek,
 som åt en mängd af hundar hutar
 och betraktar korpars lek?
 Längst bort vid bergen --- V:cello.
 synes till färgen --- V:cello.
 stugan helt grå, nederfallen och ful,
 och en kråka på ett hjul.

Än då den där? Han Sjögren heter,
 visitörn vid Danto-bom,
 som mellan skrindor och karreter
 smyger sig så snål och from.
 Där står kamraten — --- V:cello.
 tolf i kvadraten --- V:cello.
 med smorda ögon och kippade skor,
 halfva näsor, rifna klor.

Hugg'en i skallen, vrid upp truten,
 kasta balja och gehäng,
 bryt af hans käpp, slit af syrtuten,
 flaskan för hans ögon sväng!
 Han är densamma, --- V:cello.
 som nyss anamma --- V:cello.
 slangen och pannan i Ormsaltargröna,
 af sin hud och blånad känd.

Inom vår krog, vet, glädjen andas
 och vid krogdörren död och mord.
 Vet, med ditt blod skall finkel blandas
 och din skål bli sagd vid bord.
 Forte, kanalje! --- V:cello.
 Stäm till batalje! --- V:cello.
 Hugg'en på truten och damma hans kolt!
 Slå'n i hjärnan — slå'n! »Nej, hålt!»

N:r 54.

Vid korporal Bomans graf på S:t Katarina
kyrkogård.

Aldrig en Iris på dessa bleka fält
minsta blomma plockat
till vällykt i sin herdes tält.
Och dessa lösträn vid dagens ljusa rand
aldrig fågeln lockat
till Floras fest från Mälarns strand.
Aldrig hördes lärkan nånsin spela
för att turturdufvans kval fördela,
som i ro :||:
midt bland dödens pilar byggt sitt bo.

Kring denna rymden hvad kval och sorglig syn!
Svarta kors och grafvar
fördunkla templets tupp i skyn;
än på en plank, än på en marmorsten
kringlor, hjul och glafvar
bepryda våra fäders ben.
Trädens glesa stammar sorgligt hasta
att de gula löfven kring sig kasta.
Minsta blad :||:
döljer i sitt skygd en hvilostad.

Templet det hvilar uppå en sandig mo.
Inom gyllene galler
förnäma skuggor sammanbo.
Hjärtat till rysning och örat till en harm
ned från Jofur faller
ett tordönsbrak vid klockors larm.
I det djup, cyklopen viggen svafvar,
har han en gång störtat templets gafvar.
Nu dess prakt :||:
morgonrodnans afbild sammanbragt.

Blunda och sucka, vrid dina händer hop!
Här står Bomans kista
bland gråterskor med glas och stop.

Hon med mjölkbyttan, som snyftar bitterlig
och vill liksom brista
i tårars öfverflöd för dig,
hon är en änka till den tappre bussen.
Men de andra äro, hela skjussen,
månglerskor, :||:
hemma båd' på Söder och på Norr.

Kom, låt oss sjunga hvar en sin sorgesalm!
Movitz, om du orkar,
förskingra hjärtats ångst och kvalm!
Knäpp på din harpa för denna Bomans mor,
som sitt öga torkar
och dammar sina svarta skor!
Nej, stick upp buteljen, bjud vår kvinna!
Skål, madam! »Ödmjuka tjänarinna!»
Slå i mer! :||:
»Ack min Boman, jag dig aldrig ser!

Tack, du min Boman, tack för hvarenda dag,
båd' då du mig klappa
och då du svor med hugg och slag!
Nå, denna hatten min solhatt blifva skall —
denna gardeskappa
blir min mantilj i alla fall.» —
Bomans änka, håll nu upp att gråta:
låt nu Movitz' ljufva harpa låta!
Glöm ditt kval — :||:
i en fällbänk välj en ny korprall!

N:r 55.

*Rörande Mollbergs kägelspel hos Faggens vid
Hammarby tull en sommarafton 1770.*

Så ser han ut midt bland de strålar,
solen sprider i sin nedergång:
dufven och lång —
håret med nålar

bär en hatt, båd' trind och trång,
 som med kordong
 glimmar och prålar
 mellan klotets mörka språng.

Rocken är blå, uppslagen hvita,
 halsen bär svart bindel utaf taft.
 Fåfängt med kraft
 skjortan frånslita;
 den är bykt i Bacchi saft.
 Slå vad, han haft
 kimrök och krita
 till mustasch och stöfvelskaft!

Stundom hans bild skymms af de ekar,
 som på gåln kring kugelbanan stå:
 stängd i en vrå,
 står han och pekar
 midt bland dem, som käglor slå,
 stiger på tå,
 grälar och nekar,
 att i slaget ramla två.

Pipan i mun, slanten vid foten,
 hatten bakfram . . . Mollberg, hu har rätt!
 Vik din manschett!
 (Vältra fram kloten,
 sedan maka käglorna tätt!)
 Klotet gick rätt —
 skål, hela roten,
 som nu svärmar på vår slätt!

Vädret är lugnt, skyarna simma,
 blix och norrsken lysa vattnets plan.
 Slott och altan
 börja att glimma —
 mån' försilfrar kugelban.
 Stäm dulcian!
 Gyckla en timma
 för Diana, Mars och Pan!

Kring dessa plank, grindar och murar
eko suckar vid din sång och tal.

Hvar näktergal
tystnar och lurar
på din flöjt med ömma kval.
Vid din cymbal
kvigor och tjurar
para sig i ång och dal.

Mollberg, gutår! Hör näktergalen
långt kring Nacka... lyss åt Hammarby...

Än högt i sky,
än ner i dalen
trotsar han ditt kval och gny.
Sången är ny —
sjung vid pokalen
Florås lof med brusig hy!

Under vår ek tänd nu din pipa —
gräla fritt i spelet kring en hvar!

Röken så klar
ur din mungipa
bort i ljusa hvirflar far.
Men bäst min karl
flaskan vill gripa,
sig ett slagregn sammandrar.

Under ett skjul bröderna krypa
mellan flaskor och utbrända ljus.

Hatt och karpus
glänsa och drypa.
Klotet göms i slask och grus...
Ur en kardus
somliga nypa,
andra slåss om tomma krus.

Men bäst ett moln sprider sin väta,
syns regnbågen med ett gyllne prål.

Straxt nya mål
brödren utmäta

under blixst af blanka stål.
 Tolf kring en bål
 skratta och träta,
 och två kyssas vid en skål.

Skål! Det var bom. Mollberg slog åtta.
 Bom för Wingmark, ta mig den och den!

Två föll igen.
 Kom, ska vi mätta:
 udda om två halfstop än!
 Bom, kära vän!
 När vill du mätta?
 »Ögat blott på hörnan spänn!»

Hur sa? Hva ba? Föll inte båda?
 »Hörnan föll!» Fem supar håller jag.

Bom i hvarst slag!
 Bom utaf våda!
 Ölet gör hvar sena svag.
 Klang i vårt lag!
 Bacchus skall råda.
 Mollberg, sjung till ljusan dag!

Flickornas skål, milda och tvära!
 Skål för den, som ingen maka fått!

Om de förmått
 oss att besvära,
 skål för dem det gjorde godt!
 Slutom vår pott —
 Bacchus till ära
 vi ha krans kring hjässan fått!

N:r 56.

Angående mor Maja på Förgyllda Bägaren.

Se Mollberg med svart rock och flor,
 med rukalvans-handskar och bockskinnsskor,
 med lurvigt hår, svart som en mor!

Hans sorg är stor!
 Bror Movitz, bror,
 hans sorg är stor,
 hans sorg är öm och stor,
 bror, bror!

Betrakta hur han modfälld står,
 drar upp hvita näsduken vid hvar tar,
 med handen sig för bröstet slår!
 Hans ångst — gutår —
 är öm och svår;
 hans ångst — gutår —
 hans ångst blir år från år
 svår, svår.

Men Kloto med sin sax
 hon klipper som ett ax
 vår svaga lifstråd af:
 blott en hand
 full med sand
 döljer nu en fordom Fröjas vackra slaf,
 en sträng vestal, i sitt kvalm, i sitt kvaf.

Men, ack, vår änkling, så bestört,
 han håller för ögat sitt rockeskört.
 Han flåsar finkel, svettas vört:
 ack, oerhördt!
 hans hus förstördt —
 ack, oerhördt!
 Hans hus förstördt, förstördt,
 förstördt!

För krogdörrn dubbelt lås, min vän,
 tillbultad med bommar och spikad se'n.
 Bror, ser du skylten — ser du den?

Gullbägaren
 ej finns igen;
 gullbägaren
 den finns ej mera den.
 Men, men . . .
 men Kloto med sin sax
 hon klipper som ett ax
 vår svaga lifstråd af;

blott en hand
 full med sand
 döljer nu en fordom Fröjas vackra slaf,
 en sträng vestal, i sitt kvalm, i sitt kvaf.

Så sätt dig ned vid denna graf,
 du nymf i din brånad på lustans haf!
 Betänk, en blomma bröts nu af,
 som vällust gaf;
 magnat och slaf
 hon vällust gaf,
 tills hon af dödens glaf
 bröts af.

Ja, detta stoft, som trampas här,
 en bild af mor Maja det innebär,
 som leta systrar med besvär
 båd' här och där;
 hur dags och när
 hon sågs ju kär
 i Astrilds små besvär —
 tvär, tvär.

Men Kloto med sin sax
 hon klipper som ett ax
 vår svaga lifstråd af;
 blott en hand
 full med sand
 döljer nu en fordom Fröjas vackra slaf,
 en sträng vestal, i sitt kvalm, i sitt kvaf.

Bind en bukett af sippor blå,
 bryt de narcissor, kring grafven stå,
 jasmin, löfkojor se'n — hå hå —
 så skänk dem då
 åt Mollberg... nå...
 åt Mollberg då,
 som suckar i sin vrå:
 hå hå!

Ack, Mollberg, gråt din vän ej mer!
 Dess stoft re'n i blomstren en vällukt ger.
 Tag din bukett och sätt dig ner,
 drick ett kvarter!

Din skål, jag ber!
 Drick ett kvarter!
 Låt se, om munnen ler —
 mer, mer!
 Men Kloto med sin sax
 hon klipper som ett ax
 vår svaga lifstråd af:
 blott en hand
 full med sand
 döljer nu en fordom Fröjas vackra slaf,
 en sträng vestal, i sitt kvalm, i sitt kvat.

N:r 57.

Om barnsölet.

Allting är riktigt klareradt och gjordt —
 betsla din Brunte och stoppa din pipa!
 Smörj dina stöflar! »Ja, dem har jag smort.»
 Feja ditt remtyg och sporrarna slipa!
 Kan du begripa
 hvarthän du skall fara?
 »Nej, det begriper jag inte, min bror!»
 Jo, du skall ut i galopp och förklara
 världen en nyhet och hälsa från mor.
 Se på hästen, hur han dansar —
 veckla ner ditt gröna schabrak!
 Din trumpet med silfverfransar
 fästa fast vid hängslorna bak!
 Stig i stigbygeln och klappa på länden!
 Lycka på resan... Låt portarna opp!
 Pitsch, hör, han smäller och hojtar i gränden.
 hör, hur han blåser i gupp och galopp!

Tromb. --- Ödmjuka tjänare!
 Tromb. --- Hurra! Farväl!
 Tromb. --- Fröjas enspännare
 Tromb. --- sporrar sin häl.

Bida nu, Mollberg, gör halt och vänd om —
 Mollberg, vänd om dig och koxa tillbaka!

Ryttare, ryttare, hör du ej? Kom,
sporra kamelen och rustningen skaka!

Först skall du smaka
den röda likören,

som nyss till barnsölet bryggdes af mor.
Se'n skall du, präktigt med hängslen och snören,
bjuda oss faddrar . . . Gutår, kära bror!

»Skål!» Hvad tycks dig om den klunken?

»Bravo, bravo, duktig och skön!

Sådan sup, väl bränd och sjunken,
stillar magens buller och dön.

Bror, med ett handtag jag svär dig och säger:
nu far jag dit uti fyrsprång, du vet!

Pitsch, hvarken kyrktorn ell' rännsten jag väjer.

Farväl, go vänner, och hör min trumpet!»

Tromb. --- Tjänare, tjänare!

Tromb. --- »Tack, kära far!»

Tromb. --- Som en ukränare

Tromb. --- rid och var snar!

Bida nu, Mollberg, och tugga ur mun!

»Nej, jag skall spanna på berg och redutter.»

Nej, han hör inte — han hvisslar åt hund,
som trippar framföre, lurfvig och butter.

Mutter hon hälsa

och nicka och ropa . . .

nej, han arbetar i blixtrande språng.

Armen åt lifvet, håll benen tillhopa,

linda kring hatten din silfverkordong!

Pitsch, hör piskan ner i gränden —

pitsch, allons! Nu kommer han hit.

Hästen röker varm på länden,

svettig, skummig, löddrig och hvit.

Se hur han slänger framstupa och nickar,

nickar åt skyltar och hälsar på stop!

Pitsch, hör, han smäller, ger öfver och hickar,
står i stigbygel med ögonen hop!

Tromb. --- »Skål, fader krögare —

Tromb. --- gif mig besked!

Tromb. --- Aldrig på trögare

Tromb. --- fåle jag red.»

Mutter hon hälsar och ber dig, kamrat,
att du vill hedra den lilla vår planta,
bjuda oss faddrar och samla med stat
jungfrur och bussar, förnäma, galanta...

sitt ej diskanta

om mej och min gumma —

peka ej fingret åt hufvut på mej!

Pojken är lik mig och gjorder, in summa,
borta vid Danto, det fan far i dej!

Samma ögon, samma miner,

samma uppsyn, butter och tvär!

Redan pojkens näsa skiner

likså röd som min ungefär.

Skål nu, bror Mollberg! Bjud Kajsa på Draken,

Brita på Laxen och krögarn på Soln!

Rid nu i frysprång, var munter och vaken,

smäll nu i luften ett skott af pistoln!

Tromb. --- Vifta med hattarna!

Tromb. --- Hurra, hurra!

Tromb. --- Skramla med trättarna!

Tromb. --- Mor vill så ha.

N:r 58.

*Öfver Kilberg, Bacchi man och ordens-officiant i
templet. Elegi.*

Hjärtat mig klämmer:

sorgligt jag stämmer

kvinten på min fiol —

pling plang!

Ljuset utbrunnet,

glaset utrunnet,

ej finns en enda stol —

kling klang!

Krogdörn står på gafvel, mina bröder,

och där bakom disken ligger döder

Kilberg... Ack, mitt hjärta i mig blöder!

Klingeli plingeli klingeli plang!

Himmel, elände!
 på en bordsände
 står ett utdrucket glas
 (pling plang!)
 och på tapeten
 hänger trumpeten
 (ack, sorgeligt kalas!) —
 kling klang!

Bortnas där i hörnet, där på spiken,
 hänger sorgligt hela julmusiken.
 Kilberg nu med döden är bortviken...
 Klingeli plingeli klingeli plang!

Jag vill framstulta,
 klappa och bulda —
 finns ingen mänska här?
 Pling plang!
 Ingen i huset;
 kullstjälpt står kruset...
 hvad är det som står där?
 Kling klang!

Ölet utur tunnan allt utrunnit:
 stånkan, tror jag, döden ock bar funnit...
 ja, vasserra, han den tömma hunnit.
 Klingeli plingeli klingeli plang!

Nå, som jag skådar,
 Karon bebådar
 mig på sin svarta älf —
 Pling plang!
 Så vill jag glömma
 flaskan att tömma
 och hänga upp mig själf —
 Kling klang!

Far då väl, o värld, med all din snara!
 Brännvinsförbudet må nu gärna vara.
 Kilberg står nu bland en änglaskara...
 Klingeli plingeli klingeli plang!

Nr 59.

Till Lokatten.

Hurra, kurage, bagage ... God dag, bröder!
 Friskt i flaskan ... Undan med damspelet ... Du
 beckbyxa med din holländska pipa där, du skall bli
 dam-Jan ... Slå i och sup mig till ... Hurr, det
 blixtrar ur kastell-gluggarna ... Peter Ivarsson kom-
 mer ifrån Bourdeaux ... Han ligger ju i Kattewat,
 kanalje ... Gutår! Han kommer från Danzig bide-
 vind — ja, han kommer från Danzig ... Ja, det
 gör'n ... Ser du röda flaggan ... Blå ä' hon ... An
 en sup! Gutår ... Hon ä' röd, säger jag ... Hon ä'
 grön, säger jag ... Hurra, hurra, hurra — stryk på
 fiolerna ... Vakta fönsterna ... Hej, flickor ... Svunga
 med hattarna ... Ta hit ölstopet! Klinga och drick!
 Gutår, fader Berg! Det skall vara Peter Ivarssons
 skål ... Hejsan! Toppseglets skål! Jag har den äran
 å dricka toppseglets skål ... Hej, tocka tolfpundingar!
 Hurra! Hurra! Hurra! Nu få vi vin och Danziger
 doppeltbier, flaskor med silfvertulpaner i kanterna
 och gullbrännvin ... Stryk på fiolerna! Stöt i trum-
 peterna! Bjud opp och dansa! Dansa, era papegojor!
 Blås, era torndyflar!

Korno --- Båtsman, tag nu din lufva,
 tugga din strufva
 och i din stufva
 dansa med din nymf —
 gör henne ingen skymf!

Korno --- Kuttra, du lilla dufva,
 pass på dig, grufva,
 lyfta din hufva
 för den där munsjörn
 som grälar där i dörrn!
 Sjögren, svetten af dig lackar ...
 hör valdthornet, hur det hackar!
 Hör, du nymf med hvita klackar,
 med hvita klackar,
 ned korsett och girandoller, jag är kär,
 burdus ditt bröst begär!

Fria i helvite, Sjögren! Kan du bli kär i ett troll med svart flanellskjol, ett par röda boucles de nuit och en barbent fot med en utsliten triumfants-toffel? Sjögren, hör du, Sjögren, hvad tycker du om henne med gula damastkjolen och kalminklistycket, hon, som står barfota där och skrufvar på basfiolen? Hör du, Sjögren?... Werda? — hvem är det... Hej, där kommer en tysk... Det är en italienare, är det, med de tolf apostlarna på ryggen. Hvad kostar kung David till häst med en löpare framför sig? »Acht schtiber»... Ta mej sju tusan, alla ä' di från Bordeaux... Gutår! Hej, flickor... Godag, herre... Gutår, herre... Dolce vino della pace... Hej, han tycker om kalase'... Än en sup... L'ira di Dio arrivera bentosto a questa città... Regera och besitta, si på dansken, hur han svänger sig! Ratsch, far lille! Sup eller ska vi banke dig! Blir du bange? »I ægte mænds horer, j rumpevrikkere, er der ingen skam i jer? Tør j raabe saadan udi bormesterens gade? Fanden selv maa logere paa raadhuset»... Gebjörnamat!... Hej, blås i trumpeterna... God dam you! How do you do... Machen Sie mir kein schpasen nicht... Palla vinno ja olta tännä... Hurra — blås i trumpeterna!

Korno ---

Låt nu musiken skråla!

Nymferna pråla,
stjärnorna stråla

kring det hvälfda blå.

Låt nu trumpeten gå —

Korno ---

Dansa bort klack och såla!

Allting vi tåla.

Låt oss afmåla

Fröjas lifsbehag

och lydom hennes lag!

Sjungom, bröder! Sjung min visa!

Kärlek skall mitt hjärta spisa.

Världsbekymret till en lisa,

ja, till en lisa,

sjungom, systrar, nu med brödren! Gör som jag

och drick båd' natt och dag!

N:r 60.

*Till brännvinsadvokaten fader Kulkus om något,
som passerat.*

Sitter du ännu och ljuger
och ur flaskan suger,
hvälfver stopet och så sluger
uppå speiman ser?
Kulkus, inte åt du krusar!
Parten in nu rusar.
Preses sitter re'n och snusar,
räknar mynt och ler,
sporteln delar...
spelman spelar.

--- V:cello.

Klockan är, om jag ej felar,
elfva eller mer.

Bredströms kärsta illa låter,
niger djupt och gråter.
Kajsa Wingmark skickar åter
preses ett tjog ägg.
Upprop, Kulkus! Tag din värja —
du skall in och svärja.
Kan du själen inte bärga?
Hand på boken lägg!
»Fan är listig,
jag är dristig,
lagen klar, men rätten tvistig»...
Stryk dig om ditt skägg!

--- V:cello.

Kajsa se med stora buken,
hvit och ren och struken!
Preses ruskar på peruken
och blir jäfvig själf.
Hur han bläddrar uti lagen,
preses denna dagen
synes själf med Themis tvagen
uti Fröjas älf.

Kajsa niger,
fram hon stiger: --- V:cello.
preses och notarien tiger...
Hvälf om stopet, hvälf!

N:r 61.

Till kära mor på Fyrkanten.

V:cello --- Kära mor,
slå nu hand på kjolen,
hör på basfiolen,
dansa, tjock och stor!
V:cello --- Kära far,
fader Movitz, klinga,
låt nu kvinten springa!
Friskt du stråken drar.
Stryk och knäpp och sup och dundra!
Låt hin håle stå och undra,
V:cello --- hvem som är hans karl!

V:cello --- Mutter, hör,
skaffa vin och flickor
båd' med smäck och brickor --
allt mig lika gör.
V:cello --- Stopet fullt!
Häll i musikanten!
Här uppå Fyrkanten
rättnu blir tumult.
Hurra! Flickor och fioler!
Brutna ben i kaprioler
V:cello --- på hvar fyllebult!

N:r 62.

Angående sista balen på Gröna Lund.

Korno --- Movitz valdthornet proberar
och sin tuggbuss valkar i mun,

springer kring golfvet, funderar,
 polskan i fyrkant formerar, --- Korno
 städar och slåss och befaller;
 eldgafflar, skärmar och galler,
 allting ramlar nu denna stund;
 stolarna skjutas åt väggen,
 hirschfångarn brynes på eggen.
 Friskt kurage på Gröna Lund!

Korno --- Hvad — står du där och bekikar
 tak och väggar, dum som en so,
 ramar och taflor och spikar,
 kyrktorn och sjöar och vikar? --- Korno.
 Jo, det är vackert för öga!
 Nymfren på klackarna höga
 höja sig och titta och glo,
 runka på hufvet så sakta,
 fälla solfjädren, betrakta
 gamla världens lustar och ro.

Korno --- Titta i taket! Jag lofvar —
 kors, hvad helgon, solar och sken!
 Hoffbro vårt öga begåfvar
 både med änglar och påfvar; --- Korno.
 Goliath själf, vill jag svärja,
 med röda strumpor och värja
 mot kung David slungar en sten!
 Absalon tumlar af öket,
 kung Ahasverus i köket
 ligger emellan Esters två ben.

Korno --- Movitz, på taflan se marken,
 där sju nöten betade gräs!
 Där ser du Noach i arken —
 kors, hur det regnar på parken! Korno
 Där rider drottningen Disa,
 där kör profeten Elisa
 upp till himla uti en schäs.
 Glasögon upp på din näsa!

Där står historien att läsa
om Susanna... Movitz, nu läs!

- Korno --- Gapa nu, Movitz, ej längre!
Ljusen spraka, flöjterna hörs.
Marskalken syns med dycrerger;
handsken i handen han slänger. --- Korno.
Strufvorna glänsa af socker...
nymfren med ur och berlocker
putsar sig, och kjortlarna rörs.
Alla på polskan nu vänta —
folket i dörrarna glänta.
Balen öppnas... Snart han förstörs.
- Korno --- Movitz valdthornet nu lutar,
och med polska öppnar han bän.
Rättsom han börjar, han slutar —
hör, hur han drillar och tutar, --- Korno.
ögonen spända på noten!
Hvar gång han pruttar, rörs foten.
Hur han stampar — kors, han är galn!
Se, hvar han står i surtuten!
Munstycket blänker i truten...
och ljuskronan glimmar i saln.
- Korno --- Eko mot pelarna svarar —
salen, hvälfd, hvitlimmad och ljus.
Gubbarna skumpa som harar:
hvar med sin maka sig parar. --- Korno.
Somliga systrar galanta,
somliga stå så mockanta,
ropa hyrkusk, fara burdus;
somliga stå på en sida,
handskarna vända och vrida —
gubben Movitz bjuder dem snus.
- Korno --- Prosit, mamsell Vilhelmina!
Håll ut ringen! Hurra! Var snäll,
du där på Laxen, Regina!
Båtsmännen skratta och grina: --- Korno.

toffeln på häln på dig kippar.
 Flunsig och tungrodd du trippar,
 allt inunder svart som ett spjäll.
 Muschen på tinningen borta...
 armarna inte så korta!
 Håll ut ringen! Hurra, mamsell!

Korno --- Snyt dig, din lymmel — probera,
 profva hornet — snyt dig och blås!
 Nymferna kvickt sig rängera,
 prusta och nysa, spatsera, --- Korno.
 Wingmarkens kärsta åt höger
 skuttar med svarfvarn så tröger,
 in med föttren liksom en gås,
 rödbrun i barmen som koppar...
 Tvi dig, din skurk, så du hoppar
 med din tumstock, kappa och krås!

Korno -- Stampa med föttren tillika,
 klappa med händren! Klapp, klapp, klapp:
 Hand öfver hufvut, Ulrika!
 Stå inte där och predika! --- Korno.
 Armarna ut, kryp inunder!
 »Hvad är för konstler och funder?»
 Jungfru Ulla! »Hut, trafvarlapp,
 sök dina jungfrur på gatan!»
 Stöt i valdthornet, din satan!
 »Smäll kanaljen, ge'n några rapp!»

Korno --- Wingmark med stora peruken
 går och stånkar, friar och ber;
 nattkappan, stärkter och struken,
 fläktar och slinker på buken, --- Korno.
 Se hur han dansar så krumpen,
 byxorna långt ner på gumpen,
 hand i sidan — futtigt maner!
 Hatten på hufvut, med glitter,
 bakfram på Wingmark den sitter!
 Gubben hostar, hvisslar och ler.

Korno --- Stampa, kanalje... nå, stampa!
 Håll ut ringen! Håll bara i!
 Trampa och stampa och trampa —
 stöt inte krona och lampa! --- Korno
 Släpp svarfvarn in, vrid ikringen!
 Mästare, kom in i ringen!
 Stöt i hornet! Blås symfoni!
 Armarna kasta på ryggen!
 Tvi den där svarfvarn, den styggen!
 Stöt i hornet! Bergström, slå i!

Korno --- Folket nu farstun inspärrar...
 Släpp in krögarn, krögarn vår vän!
 Sig detta öl ej förvärrar;
 skål, mina gunstiga herrar! --- Korno.
 Hurra! Stå, hjälte, mot skotten!
 Kärlekens skål! Drink i botten!
 »Svarfvarns skål!» Kom, dansa! »Ja men!»
 Ut genom saln i förmaket!
 Dammet det står upp i taket.
 Håll ut ringen — vänd om igen!

Korno --- Hand öfver hufvut... Nu börja,
 alla, börja friskt på en gång!
 Movitz skall allting besörja!
 Valdthornet fick lite smörja. --- Korno.
 Knacka med klackarna, flickor!
 Tvi, era dumma borickor!
 Sicken åsna med roberond!
 Si, hur hon tiljorna mäter,
 sminkad i flor och korneter,
 med mustascher, hjulbent och lång!

Korno --- Hon är min fästmö, kanalje!
 Är hon åsna? »Ja, är hon så!»
 Runstycke, slant och medalje,
 klang, jag nu vågar batalje, --- Korno.
 Allting för henne jag vågar;
 dej, din kanalje, jag sågar
 midt i tu! »Låt flöjterna gå!

Här är du dam-Jan i huken.
 Släng utom fönstret peruken!
 Christian Wingmark, dej ska vi klå!

Korno - Hör, hur på tröskeln han stiger
 och parlar om sin peruk!
 Svarfvarns kärsta hon tiger,
 jollrar och hickar och niger. --- Korno.
 Krögarn tar svarfvarn i lufven:
 flintskallig, blodig och klufven,
 blir han höflig, tålig och mjuk.
 Facklorna släckas i glansen;
 gumman får missfall i dansen,
 klämd och kramad, skuffad och sjuk.

Korno --- Håll ut ringen, Malena!
 Hurra, lustigt! Håll nu god min!
 Bergströmskan hoppar allena.
 Skena till helvete, skena! --- Korno.
 Kors, tocke flängmål, din satan!
 Nattyget blåste åt gatan...
 Aj, en palt står där vid gardin!
 Sluta med polskan — var tyster!
 Paltarna... Aj, kära syster!
 Tockna baler gör vår ruin.

N:r 63.

Diktad midt i veckan.

Fader Bergström, stäm upp och klinga,
 öppna kråset för bröst och bringa!
 Vi ska dansa, vi ska svinga
 i ditt glada hus.
 Låt oss ge våra små mamseller
 vin och sviskon och karameller!
 Pimpinella mor Maja hälier
 uti glas och krus.
 Vi ä' vana att jämt traktera

och med glaset i hand orera.
 Fader Bergström, nu kvintilera
 under sus och dus!
 Se, där dansar flickan
 i sin rosenröda koft och kjol —
 hvar är nu den brickan,
 som hon bar i fjol?
 Korgen med citroner
 tynger inte mera hennes arm;
 nu ibland baroner
 dansar hon sig varm.

Med solfjädern hon bröstet fläktar,
 niger djupt och med armen fäktar,
 sockrar våfflor och dricker nektar
 under pukors larm.

Fader Bergström, re'n månen glimmar —
 nyckelharpan i rummet stimmar
 och mor Maja vid skänken primmar
 med sin sneda trut.

Gladt på Djurgåln kring alla backar
 skymta kjortlar och hvita klackar.
 Första nymf, som på dörren knackar,
 inom dörren skjut!

Långt till mändan, I raska bröder,
 likså långt som från Norr till Söder!
 Morgondagen blott oro föder
 hela året ut.

Väljom nattens sköte
 under aftonstjärnans klara brand
 till vårt glada möte
 med pokaln i hand.

Och i mörkrets dvala
 res Kupidos altar, där du spör,
 Bacchi källarsvala
 drufvans ångor strör!

Låt den dumma i oket tråka
 och den sluga sin hjärna bråka —
 vin och flickor och Fredmans stråka
 natten ljuflig gör!

N:r 64.

Rörande sista balen hos Frömans i Hornskroken.

Fäll dina ögon och skäms nu, din tossa —
komma på baler och inte ha skor! Fin.
Dansa vid valdthorn som tungfotad klossa,
kalla baroner och grefvar för bror!

V:cello --- Movitz, knäpp nu din ljufva tenor —
V:cello --- din konst är stor! D. C.
Korno --- Valdthornen hörs,
Korno --- stråkarna förs.
Movitz på stolen --- V:cello.
stämmer fiolen, --- V:cello.

slår eld på pipan, gömmer pung och stål,
röker och pustar, --- V:cello.
dundrar och rustar, --- V:cello.
hvälfver ölkannan, dricker lagets skål.

Lotta — jag tillstår — med guldur, din satan!
Roben en stöld från en sparlakanssäng! Fin.
Brudar från Skottgränd, brudgummar från gatan,
tag nu hvarandra i handen och sväng!

V:cello --- Movitz, stäm upp din skorrande sträng
V:cello --- och nacken släng! D. C.
Korno --- Där dansar en,
Korno --- en sjökaptén.

Talar han svenska? --- V:cello.
»Nej, blott holländska.» --- V:cello.

Se på hans isterhaka och peruk,
märk på hans miner, --- V:cello.
se hur han skiner, --- V:cello.
rödbrun i synen, med en kullrig buk!

»Hvem är den flickan, med styrman där ligger,
hon, som så flåsar och bröt sin korsett?» Fin.

Lördan hon dansar, om söndan hon tigger,
måndan hon hvirflar sin spinnrock så lätt,
V:cello --- tisdan står hon för kämnarsrätt,
V:cello --- så snörd och nätt. D. C.

Korno ---	Valdthornet stöt,	
Korno ---	Movitz, ditt nö!	
	Glo ej på vakten,	--- V:cello.
	håll bara takten!	--- V:cello.
Styrman med knifven dansar mot kapten.		
	Tig på minuten,	--- V:cello.
	håll bara truten!	--- V:cello.
Fan far i dej, du mister arm och ben!		
Knifvarna blixtra och nymferna dåna,		
käppar och klingor de splittras i sky.		Fin.
Bleknade näsor med blodsår och blåna,		
svällande kindben och koppärrig hy!		
Oboe ---	Movitz i fönstret skådar på ny	
Oboe ---	med hufvudbry.	D. C.
Korno ---	Hornen ge ljud	
Korno ---	för vinets gud.	
	I Fröjas tempel	--- V:cello.
	ger han exempel	--- V:cello.
att han är rusig, tapper, kär och kvick.		
	Kärleken brinner,	--- V:cello.
	vinet det rinner,	--- V:cello.
valtarna skyldra, Bacchus ropar: »Drink!»		

N:r 65.

Om styrmansdottern Grelgens död på fabriken.

»Movitz med flor om armen — hålt!	
i en mörkblå kolt	
kommer han så stolt.	Fin.
Svart väst, gröna byxor, nå,	
gult gehäng, hå hå,	
och stöfletter på!	
Hvarifrån kommer du nu, Movitz? Ditt öga det blöder»...	
Gevär... Ifrån grafölgåln på Söder.	D. C.
Jag stått i fyra timmar jämnt,	
skuffat mot och klämt,	
korsgeväret skämt.	Fin.

Krögarn i grafölgåln, den hund,
 far på Gröna Lund,
 slog en tand ur mund.

Se på, när jag talar, tändren de skallra i truten!

»Gapa... Oxeltanden är utbruten.»

D. C.

Hvad harm — mitt öga går i gråt!

Uppå denna stråt
 såg jag Karons båt;

Fin.

en nymf uti Fröjas gård
 döden, grym och hård,
 lämnat i hans vård.

Gretgen ned på klädsfabriken — du henne ju kände...

Gutår — är en ängel nu, min frändef!

D. C.

Gretgen, ack, hon till svepning har

fina bolstervar,
 täckt sin slöja drar.

Fin.

Dess hand för en frisk tulpan —

skada att dess blan
 lukta lite tran.

Nattyg, klippingshandskar, fransar dess vålnad utsira...

Kärlek bryter vid dess ben sin spira.

D. C.

Min nymf hon skull' förlofvad bli;

fästman står — låt si —
 vid artilleri.

Fin.

Kapten heter... vänta, hör...

det oss lika gör,
 Gretgen ändå dör.

En nymf, vacker, hur jag henne för ögat nu vänder:

högt bröst, kullrig länd och hvita händer.

D. C.

Den eld, som utaf himlens hand

gör naturens band
 i båd' våg och land,

Fin.

brann här. Se i vår klenod,

se i detta blod
 Fröjas ärestod!

Hon kall... Låt oss alla varma i hjärtat nu vara!

Vid glas vi vår sorgesång förklara.

D. C.

N:r 66.

Till Movitz målare.

Se, hvar Movitz sitter där
 vid sin tafla, tyst och kär,
 ler och målar
 med ett ljuft besvär!
 Verkstan glimmar glad och ljus,
 full med pottor, krukor, krus,
 glas och skålar,
 guld och glittergrus.

Präktigt sig en ställning för vårt öga höjer,
 där den spända duken sträckes kall och flat.
 Framför sitter Movitz och sin pensel böjer,
 bildar en herdinna med sitt blomsterfat.

Af dess mun, söt som suckat,
 hvarje kyss värd en dukat.

Gubben ser för rolig ut
 med filtmössa och syrtut.

Penslar, stifter
 blandas hvar minut.

I lifstycket, hvitt och blått,
 har han mässingsknappar fått.

Tröjan skiftar
 purpur, gult och grått.

Af grönt sidentyg, märk, ögonskärmen prälar,
 som den röda näsan ger en skugga grön.

Två glasögon vid hvar tinning skjuts med nålar,
 när han tyst proberar sina färgerön.

Movitz, gör din tafla skön,
 drick och tag din arbetslön!

Töm din flaska, gif dig tid,
 se'n i din olymp i frid
 värm ditt snille
 och din teckning sprid!

Blunda vid hvart penseldrag,
 gif din skönhet det behag,
 som du ville
 på din bröllopsdag!

Än själf Fröja kring hans vackra ämne sväfvar,
 än en Astrilds pil hans bröst tillintetgör;
 än han vid den lätta penseln ler och bäfvar,
 än inom ett rosigt flor två prickar strör...

Movitz, du ej teckna bör
 hvad Apelles blott tillhör!

Se herdinnan, trind och snörd,
 uppå Astrilds vingar förd,
 hvar hon sitter,
 stor till blod och börd!

Håret, som bland pärlor knyts,
 uti mörka bucklor bryts.

Blodet spritter;
 ögats eld förbyts.

Bröset sväller högt; och hvar gång nymfen andas,
 blixtrar fram ett kors, ett halskors af rubin.

Framför bröstet flor och blommor sammanblandas —
 tröjan snörd och lifvet är af karmosin.

Knappt Apelles' pensel fin
 bildat har så skön kusin.

Movitz i sin andakt dör,
 när han sist i vågor strör
 tvenne prickar
 med ett flor framför.

Märk, hans eld är fin och stor:
 täckt de gömmas i ett flor!

Gubben nickar
 och på nymfen glor.

Nymfen hon småskrattar, runkar hufvut, tiger,
 lossar på sitt pärlband, knyter sin salopp,
 fläktar med solfjädren, se'n med små intriger
 narrar gubben från sin tafla stiga opp,
 där han i sin blomsterknopp
 bildar Fröjas vackra kropp.

N:r 67.

Till mutter på Tuppen.

Fader Movitz, bror,
 spänn igen dina skor,
 kom, tag ditt valdthorn! »Ja, kära mor!»
 Stampa takten och blås,
 veckla fram ditt krås
 och stå ej som en gås!
 Talga mustascherna,
 min son,
 och vältra fastagerna
 i vrån!
 Öppna kärll och sprund —
 du är stark, din hund,
 stolt, frodig, frisk och sund!

»Mor på Tuppen, du
 är en ståtelig fru,
 en rasker gumma!» Hör, du filu,
 fast jag just nu i vår
 fyller sjutti år,
 så vet att jag förmår
 brottas med drängarna
 och slåss
 och tumla i sängarna
 med tross!
 Se min ludna barm —
 sicken knubbig arm,
 och känn hvad jag är varm!

Sätt peruken rätt
 valka strumporna nätt,
 tag fram skoborsten, smörj din stöflett!
 Där i burken, du sett,
 där står ister och fett —
 kom, badda lädret hett!
 Fall ej på flaskorna,
 min vän!

Min son, knäpp damaskorna
igen!
Si så där... charmant...
Nu är du galant —
kom, kyss din gamla tant!

Tag ditt valdthorn! »Topp!»
Låt nu fönsterna opp
och blås för Fröjas präktiga tropp!
Där ser du en vagn —
ge valdthornet klang
och gör din komplimang!
Klappa med händerna
(»stor tack!»)
Och hvissla i grändena,
ert pack!
Det gör ingenting —
kör med vagnen kring
och spring mot Ulla, spring!

Kors, hvad blomster, flor,
silkesstrumpor och skor
och guldur, guldur, guldur, min bror!
Maka åt er på bron,
släpp nu fram den kalkon —
blås opp en ståtlig ton!
Fukta pokalerna,
och vänd
och piska fiskalerna
ur gränd!
Drag för tusan... fan
far i den sultan,
i kjoln och falbolan!

»Jag ger balen fan,
alla nymfer i stan...
skenbarligen satan står i sultan
med sin svarta klo!»

Ä' de listiga? »Jo,
jo, det må mutter tro!
Ändå om kvällarna
blixtn full,
jag vältrar mamsellerna
ikull . . .
Men god natt, farväl!»
Kom, slå vad — i kväll
har Movitz sin mamsell.

N:r 68.

Angående sista balen på Grönlund.

- Korno --- Movitz, i afton står baln
Korno --- hemma hos Mollberg, korpraln!
Just där du ser ljuset
och lyktan uppå huset,
där ackurat står baln. Fin.
- Korno --- Stöt i ditt valdthorn, gå på!
Korno --- Låt man brandvakterna gå —
hvad står du och undrar?
Stor sak! Trumslagarn dundrar,
och klockorna de slå.
På det mörka blå
den blanka månen glimmar,
tills om några timmar
stjärnehvalfvet strimmar. D. C.
- Korno --- Eko är stolt här i gränd —
Korno --- hornet åt byggningen vänd!
Blås den menuetten,
som han med klarinetten
i går sjöng här i gränd! Fin.
- Korno --- Ulla i fönstret där står.
Korno --- Tjänare, syster . . . Gutår!
Släpp oss in i salen —

den hund, den där korpralen,
han står vid dörrn och slår.
Släpp oss in! Du får,
din skurk, en het batalje!
Slår du hit, kanalje,
tar jag dig i svalge!

D. C.

Korno --- Tack, kära syster, stor tack...

Korno --- Barfota sluskar och pack!

såg ni, ert bagage,
att den, som har kurage,
skall alltid in... Stor tack!

Fin.

Korno --- Skål, madam Wingmark! Allons!

Korno --- Det var en sup, som var bong!

Hurra, jag skall blåsa
så fint som en fiskmåsa
och dansa på en gång.

Hurra, lust och sång!

Jag mig en Kloris väljer:

kärlek hjärtat kväljer...

Klang, hvad vinbuteljer!

D. C.

Korno --- Hälsa nu, Movitz! »Vet hut!»

Korno --- Bocka dig — Cajsa gick ut.

Bror, hörde du inte?

En sup hon dig påminte,
och därför gick hon ut.

Fin.

Korno --- Hurra, hvad strufvor och vin!

Korno --- Herrskapet mumsar som svin.

Bergströmskan hon skrattar,

i skinkfatena fattar

och tömmer karaffin.

Och den där kusin,

som uppå våfflan äter,

hon, som är så feter,

säg mig hvad hon heter?

D. C.

Korno --- Stöt i ditt valdthorn! »Ja men!»

Korno --- Mollberg nu dansar igen,

färdig uppå foten,

liksom stod han i roten
och språng för fienden. Fin.
Korno --- Västen uppknäppter och gul —
Korno --- skjortan, som tvättas hvar jul,
fläktar uti trasor.
Med ullstrumpor och hasor
står han i Bacchi skjul.
Gammal, fet och ful,
han Bacchi kransar binder,
visar, glad och trinder,
sina blomsterkinder. D. C.

N:r 69.

Om Mollberg dansmästare.

Se dansmästarn Mollberg, bröder,
i vår krögarstuga,
hur mot väggen han sig stöder
med en röd fioll!
Konstigt har han lärt sig buga
och med foten skrapa —
aldrig såg man större apa
i en kapiol.

Hjälp, himmel... nå...
nu sprang han öfver disken
bums i en så,
där krögarmor har fisken.
Himmel, ack, se på hur luten
dryper af syrtuten!
Näsan, tätt med blommor gjuten,
skiner som en sol.

Ser ni krögarfar med kannan,
hvar han står och gluttar,
torkar svetten gladt ur pannan
och slår till ett skratt,
när dansmästarn hjulbent skuttar
och kring golfvet svänger

och när han i taket slänger
 opp sin trinda hatt!
 Ulla blir arg
 och sig ur dansen kastar.
 Vild som en varg,
 han efter lammet hastar.
 Båda skratta, båda skrika
 med musik tillika.
 »Rak i lifvet, rak, Ulrika!»
 ropar Movitz glädt.

»Släpp mig, farbror!» Nej, min syster!
 »Släpp, min dotter!» Inte!
 »Jag din hjärna sönderkryster!»
 Inte det jag tror!
 Kärlek ömt mitt bröst påminte
 forna kval och tårar:
 samma pil mitt hjärta sårar
 som i påskas, bror!
 Min menuett
 hör på, hur den nu låter
 helt rätt och slätt...
 Men, ack, min Ulla gråter —
 Gråt ej, syster! Stå helt stilla!
 Kvinten gnäller illa.
 Veckla förklä' upp, min lilla,
 skrapa dina skor!

Galet, syster — håll in magen...
 håll in magen, stygga!
 Skänk ditt bröst, så hvitt som dagen,
 mera fritt behag!
 Alltid vill du foten rygga;
 in med vänstra klacken!
 Ler du, tossa, bums i nacken
 slår jag dig ett slag.
 Mer ledig taille!
 Stå inte dum och trumpen,
 petite canaille!
 Hvad sa jag dig om gumpen?

Gumpen in! Hvad åt jag skrålar
och din glans afmålar?
Mera eld, mer eld och strålar —
drag på mun ett drag!

Se på mig — ge hand, mitt socker!
Fram med vänstra foten!
Non, ma chère... för tusan pocker...
vänstra foten fram!
Rak som knekten står i roten!
Se på mig, stå stilla!
Kvickt la chaîne, min ängel lilla!
Ma foi, madam,
märk, sköna vän,
att hon pro primo niger
bakvänd mot den,
som fram om henne stiger!
Sväng dig se'n och balansera —
balansera mera!
Skönsta vän, mitt bröst charmera,
dansa mer, mitt lamm!

Sjung, min ängel, när jag dricker!
Dansa, när jag spelar!
Säj, är inte Mollberg kvicker?
»Öfvermåttan kvick!»
Nig nu... nej, ma chère, hon felar;
knäna få ej böjas,
minsta tvång får inte röjas —
allt i ledigt skick!
Som på madam
skall bröstet öfver svalla!
Magen ej fram!
Fallalle-ralle-ralla!
Upp med bröstet, in med rona
som en brud med krona!
Låt nu foten golfvet bona!
Dansa, sjung och drick!

N:r 70.

Om något som passerade i artillerilägret anno 1773.

Movitz, vik mössan högt öfver öra,
 glänta på ditt hvita tält!
 Trumslagarn re'n hörs pinnarna röra:
 ditt korpralskap re'n sig ställt.
 Aftonrodnan sprider re'n sin flamma,
 vägarna damma,
 posterna glamma,
 krögarna stamma
 redan;
 krigssignalen längse'n smällt.

Tältet insveps i mörker och dimma
 af kanoners eld och damm.
 Stolt inom röken skyllrande glimma
 mörkblå leder fältet fram.
 Än af trummans hvirflar nejden gungar
 än elden ljungar,
 än kulan slungar,
 än Fröjas ungar,
 haja,
 skala bergen kring som lamm.

Bussarna stoja — hör du ej skriket
 af en svärm i svett och harm,
 som där kring mörsarn trängas i diket
 och upplyfta arm mot arm?
 Se på deras ögon, morska, tända,
 hur de stå spända!
 Uff, när de vända
 mörsarn på ända,
 Movitz,
 hviner kulan blank och varm!

Klang — vakna, Movitz! Cheferna ropa
 framför bataljonerna.

Fyrkanten redan drages tillhopa,
 och re'n lyftas hattarna.
 Korum in i skogens kamrar skallar;
 ekar och tallar,
 diken och vallar,
 allt återskallar
 eko.

Vakna, Movitz! Klang! Hurra!

Vakna! Se soln i molnena skrider —
 luften svalnar mer och mer.
 Koxa ditåt, där vägen sig vrider,
 där du hjulen damma ser,
 se hvad sköna skaror, ystra, lätta,
 snörda och nätta!
 Ögat nu mätta;
 där är den rätta
 Venus,
 från Olympen kastad ner!

Ser du två röda hjul, hur de rulla
 i det späda gröna gräs?
 Där, inom skärmen, präktigt vår Ulla
 gungar i sin öppna schäs.
 Fålen löddrig frustar och sig höjer:
 än hufvut böjer,
 än sig förnöjer,
 än slår och flöjer
 fålen
 öfver dälдер, kärr och näs.

Skynda dig, Movitz, dit ned till skjulen,
 till din Ulla, varm och skön!
 Kullstjälpt är schäsen . . . där trilla hjulen
 bort med hela åkarlön!
 Re'n kring luntan hymens facklor brinna —
 men blott besinna:
 härnäst att finna
 slik en gudinna,
 Movitz,
 trotsar gudars list och bön!

N:r 71.

Till Ulla i fönstret på Fiskartorpet middagstiden
en sommardag.

Pastoral, dedicerad till herr assessor Lundström.

Ulla, min Ulla, säj, får jag dig bjuda
rödaste smultron i mjölk och vin,
eller ur sumpen en sprittande ruda,
eller från källan en vattenterrin? Fin.
Dörrarna öppnas af vådren med våda —
blommor och granris vällykt ger.
Duggande skyar de solen bebåda,
som du ser. D. C

Ä'ke det gudomligt, Fiskartorpet — hvad?
»Gudomligt att beskåda!»

Än de stolta stammar, som stå rad i rad
med friska blad?

An den lugna viken,
som går fram? »Ä, ja!»

Än på långt håll mellan diken
åkrarna —

A'ke det gudomligt? Dessa ängarna?
»Gudomliga,
gudomliga!»

Skål och god middag i fönstret, min sköna!
Hör huru klockorna hörs från stan,
och se hur dammet bortskymmer det gröna
mellan kalescher och vagnar på plan! Fin.
Räck mig ur fönstret, där du ser mig stanna
sömnig i sadeln, min kusin,
primo en skorpa, secundo en kanna
Hoglands vin! D. C.

Ä'ke det gudomligt, Fiskartorpet — hvad?
»Gudomligt att beskåda!»

An de stolta stammar, som stå rad i rad
med friska blad?

Än den lugna viken,

som går fram? »Å, ja!»
 Än på långt håll mellan diken
 åkrarna —
 Ä'ke det gudomligt? Dessa ängarna?
 »Gudomliga,
 gudomliga!»

Nu ledes hingsten i spiltan, min Ulla,
 gnäggande, stampande, i galopp.
 Än uti stalldörrn dess ögon de rulla
 stolt opp till fönstret, till dig, just dit opp. Fin.
 Du all naturen uppeldar i låga
 med dina ögons varma prål.
 Klang, nervid grinden, i varmaste råga,
 klang, din skåll D. C.
 Ä'ke det gudomligt, Fiskartorpet — hvad?
 »Gudomligt att beskåda!»
 Än de stolta stammar, som stå rad i rad
 med friska blad?
 Än den lugna viken
 som går fram? »Å, ja!»
 Än på långt håll mellan diken
 åkrarna —
 Ä'ke det gudomligt? Dessa ängarna?
 »Gudomliga,
 gudomliga!»

N:r 72.

Lämnad vid Cajsa Lisas säng sent om en afton.

Glimmande nymf, blixtrande öga,
 sväfvande hamn på bolstrarna höga,
 menlösa styrka,
 kom, kom nu att dyrka
 vid ett smalt och halfsläckt ljus
 sömnens gud, vår Morfeus!
 Luckan re'n stängd, porten tillsluten,

natthufvan re'n din hjässa kringknuten —
 re'n Norströms piskperuk
 den hänger på sin spik.
 Sof, somna in vid min musik! :||:

Bofinken nyss, nyss, Cajsa Lisa,
 slumrande slöt sin kvittrande visa.
 Solen nyss slocknat,
 och fästet har tjocknat:
 enslighetens tystnad rår —
 jag till Fröjas dyrkan går.
 Regnet, nedöst i bullrande låga,
 hvälfver i skyn sin brandgula båga,
 som randas lugnt och skönt
 af purpur, guld och grönt,
 se'n jorden Jofurs åska rönt. :||:

Somna, min nymf! Dröm om min lyra,
 tilldess vår sol går upp klockan fyra
 och du dig sträcker
 och armarna räcker
 till min kanna och min famn,
 eldad af mitt blod och namn!
 Cajsa, du dör . . . Himmel, hon andas:
 döden ger lif och kärlek bortblandas!
 Men fast din puls slår matt,
 så blundar ögat gladt.
 »Håll med fioln . . . God natt — god natt!» :||:

N:r 73.

Angående Jergen, som förskref sig till fan.

Fan i fåtöljerna! Stolarna kullra —
 hej, bullra i dörrarna, bullra!
 Sparka fiolerna,
 bullra med stolarna!
 Satan är kommen på baln.
 Granris kring skänken!

Trumf... Är du galn?

Ankarn på bänken,
och tom står pokaln.

Jergen han jäser,
han spritter och läser
ner i källarsvaln:

»Ach, ich pin ein elend sinder —
min kontrakt till ente går!

Heert's ein mahl, jach mich perfinder
noch zwey år.

Jach schall alle flicker kränke,
på schpelhusen vare flink,
altrich på min huschtru tänke,
på Katrinke!

Schent fiolen schtemmer.

Bringt mir pleck und penne...

Freylich hör jach tich nu till, tu fan, vid ferschte
fink!»

Skynda dig, Lotta, och väggarna feja —
rör föttren, din gamla galeja!

Fönstern på hakarna!

Ljus uti stakarna!

Luckorna skrufva och stäng!

Skumpa, kanalje,

rör fötterna, fläng!

Rostig i svalge —

nå, snyt dig och släng!

Damma och sopa,

och Movitz nu ropa

att hvirfla skruf och sträng!

»Mit min rete plut jach schrifver

tich nu thette refersal,

thet jach mich nu öfvergifver

(kantz fatal!),

thet jach ej vill vare nikter,

selten uti kirken gå,

truget fille mine plikter,

klunke på,

klemme alle kremper!
Stockholm then Nofemper,
 manu mea propria, auf krukén Rosenthal.»

N:r 74.

*Om Bergströmskans porträtt,
 dedicerad till herr professoren och riddaren Sergel.*

Min son,
 dina kär! dina skålar
 kring din pensel i ordning stå, :||:
 där du tyst i din vrå
 din Fröjas ungdom målar...

Min son,
 hör ej efter hur krögarn skrålar;
 se på den, som din pensel afmålar!
 Dess ögons eld — »hå, hå» —
 som stjärnan prålar.

Fin.

Movitz, ack, hvad du lycklig är!
 Ljufva besvär
 båd' för din hand
 och snillet's kraft!
 Från Pafos' land
 ett lån du haft,
 ack ett dyrbart lån!

D. C.

Hvad fägring och behag! O, gudar, hvad för tyckel
 Bindmössan skjuter fram ett fint och krusadt stycke,
 som uti bubblor bryts och nedåt nacken går,
 där sist ett rosigt band hopflätar hennes hår.
 I ögonen hvad glans! En glans, som högröd skiner —
 dess hängen menar jag, dess hängen af rubiner,
 som till förtjusning mer kring ögats vackra krets
 fördunkla med sin brand en blommig silfverspets,
 det gröna sidensars, hvaraf bindmössan prålar,
 fint vattradt, mörkt och slätt, just som bror Movitz
 målar.

En duk kring hennes hals, mjällhvit som själfva snön,
 själfsvåldigt fläktar upp, smårändig, gul och grön;
 och på de höga bröst en dubbel guldked spelar,
 som, prydd med en smaragd, i flera hvarf sig delar.
 Jag undrar just, min son — slå i och sup mig till! —
 när ögat bjuder dig, att hjärtat inte vill?
 Men, ack, hvad hon är skön, när hon med hufvut
 nickar!

Kolsvarta ögonbryn, helt mörckblå ögonprickar,
 en mun, som livvets vår på sina läppar bär,
 en hy, som hälsans gud en dödlig knappt förär —
 nej, du har ingen färg så liflig i din kruka,
 så dyrbar på din sudd, så len och fin att bruka,
 den ej naturens prål och teckning öfvergår:
 ett enda ögonkast din pensel ej förmår.
 Säg, Movitz, har jag rätt? Hvi penstar du och dröjer?
 Säg — hvad den hvita kjoln för ädel fräckhet röjer,
 liftröjan af hvitt taft och skor af guldbrokad!
 Ack, måla, Movitz, mer, men gör din teckning glad!
 Bergströmskans skål — gutår — hvars bild på duken
 prålar!
 Apelles, led hans hand! Jag dricker och du målar.

»Madam,
 sitt nu ner, sitt helt stilla!
 Blunda med ögat en kärlig blund! :::
 Dra nu lite på mun —
 se hit, min skönhet lilla!

Madam,
 något vackert sitt hjärta inbilla:
 tänk på mej, se på mej nu, min lilla!
 Skjut bröstet lite fram —
 min syn ej förvill!

Fin.

Men den, min pensel bildat har,
 själf mig bedrar;
 ja, jag blir kär,
 förvillad, yr . . .
 Go vänner, här
 om ram bestyr,
 en förgylder ram!»

D. C.

Hålt, Movitz! Gudar, hjälp! Du vandrar ju i drömmen.
 Hej, krögarfar, kom ut — han kastar sig i strömmen.
 Hålt, Movitz, hålt, min son! Din kärlek får sin lön.
 »Nej, nu går jag min väg och kastar mig i sjön!
 Hvar är min sabel? Marsch . . .»

N:r 75.

*Till sin rival fader Movitz på Cajsa Lisas namnsdag,
 dedicerad till kungl. kapellmästaren Kraus.*

Skratta, mina barn och vänner!
 Säg om någon af er känner
 den som står och spänner
 stora dulcian?

Än den med peruken,
 med skinnförklä' för buken
 och kapprocken af buldan?
 Bistert han mot noten grinar —
 hör hur han hobojan pinar:
 gubben blåser så han tvinar.

--- Oboe.

Un poco lento!
 Röret strängt han kniper
 och med truten piper,
 gammal, snäll och van.

--- Oboe.

Cajsa Lisa, lilla piga,
 fäll ej ögonen och bliga!
 Skall hon inte niga,
 höra och se?

Hör huru det klingar,
 hur kärligt han nu tvingar
 sitt knöliga oboe —
 allt för din skull, Cajsa Lisa!
 Movitz vill din namnsdag prisa;
 gubben vill sitt hjärta visa.

--- Oboe.

A tempo giusto!
 Spela du, var glader,

--- Oboe

dikta dina rader
och min nymf tillbe!

Broder Movitz, blås nu sakta,
så vill jag min nymf uppvakta,
vid mitt glas betrakta
skönhetens präll!

Himlen nu förkorte

allt ondt! Hurra, blås forte!
Kling, klang! Cajsa Lisas skål!

Hennes ögon hjärtan sårar.

Blås, din lymmel! Hon mig dårar. --- Oboe.

Du och jag vi fälla tårar...

Ditt nöt, piano! --- Oboe.

Hennes fest vi fira.

Astrild, kom och sira

nu mitt tungomål!

Mycket guld och dyra skänker,
allt hvad som ditt hjärta tänker
och för ögat blänker,

blifve ditt val!

Barnfader åt barnet,
jämt fästmänner i garnet
och plåtsedlar utan tall!

Borga inte, Cajsa lilla,
låt dukaten till dig trilla!

--- Oboe.

Riktigt, Movitz — blås och drilla!

Un poco forte! --- Oboe.

Tag ditt glas, min broder,

dränk i Bacchi floder

kärleks harm och kval!

N:r 76.

*Till mutter på Wismar rörande Hans Jergen, då
han blef utpiskad ifrån balen.*

Se Hans Jergen, hur han sig bockar —
kläde kring hufvud och plåster på mun!

Svarta håret i hängande lockar
 flaxar kring öronen som på en hund.
 Med stopet i näfven han på krögarn sir:
 »Niemals schwachbier — bringt mir doppeltbier!
 Naa, anjetzo hier:
 seynd sie nun so gutich...
 schteet på tin kranne... Gesundheit, plaisir!»

Mässingskammen blank bak i nacken
 glimmar mot ljusen så blekgul och matt.
 Hvar gång Jergen han knarkar med klacken,
 blixtra stråpärlorna uppå hans hatt.
 Men nymfen tar stopet, och hon ropar: 'Drick!'
 »Ach, mein schatz, engelskindlein! Wer? — ich?
 Excusir'n sie mich!
 Seynd sie nun so gutich;
 warten sie nun — gleich im augenblick!»

Lustigt! Jergen klunkar sig mätter,
 flåsar och skrattar — se'n bjuder han opp.
 Händerna hvirfla med långa manschetter;
 satan och kärleken plåga hans kropp.
 Nu halka du, Jergen... Stötte du ditt lår?
 »Nein, packatell... Hechre schtimm then tenår!
 Minuett encore!
 Seynd sie nun so gutich;
 nun kantz piano... nun forte... Kutår!»

Jergen, tyst, ej musiken förvilla!
 Nymferna sjunga... Nå, tig nu, din hund!
 Midt uti dansen står han helt stilla;
 rätt som han står, dansar han om en stund.
 Med handen på ryggen trippar han så lätt...
 »Ach, meine seel', wo ist mein bukett?
 Encore minuett!
 Seynd sie nun so gutich;
 nun, mit erlaubniss, der kleine flageolet!»

Mutter, se uppå tysken, den dåren —
 gullguler rock och väst af kattun!

Skjortan hänger ut mellan låren,
 byxorna fulla af fläckar och dun.
 Kör ut'en på porten . . . Marsch nu, ett tu tril
 »Gott, schwere noth, parbleu, sakristiel
 Was befehlen sie?
 Hole mich der teufel!
 Hundschfott, kanalje und rackerparti!»

N:r 77.

*Angående jungfru Sofia på Lokatten och om något,
 som passerat.*

Klang, mina flickor! Se, skyarna glimma,
 stjärnorna försilfra båd' vatten och land,
 månen i molnet sin gullgula dimma
 kastar öfver klapprän och såar vid strand.
 Lokatten lyser med tassar och klor,
 skylten på stängen den knarkar och hviner,
 och gullgramanen uppå krögarmor
 glittrar kring mössan och skiner.

Skepparn, vid stånkan, med svarta peruken,
 han med bruna kolten och hatten på sned,
 han som nu kasta och brickan i huken
 med sin ullgarnsvante i brädspelet vred,
 samme kapten, som är alltid så kär,
 som femton gånger har lägrat Sofia
 där i kajutan om bord på det där
 snausskeppet Jungfru Maria.

Klang — gamla Fredman vill fukta sin aska —
 kling, klang, mina flickor! Slå i för kontant!
 Eljest den dära kapten vid sin flaska,
 ska ni veta, flickor, är från Alicant.
 Om han er vinkar och lockar åt strand
 och slår i fönstret med knogen på rutan,
 tre, fyra mösstyg med spetsar och band
 ligga på stoln i kajutan.

Men se, hur vimpeln den fladdrar och flyger,
 och den röda flaggan, hur bugtig och rund
 hon sina snibbar i vågorna smyger
 mellan roddarbåtar och pålar och grund!
 Nalle på däcket i kedjan han står,
 månen i länkarna ljustet fördelar,
 och uti skuggan af seglet — gutår —
 sitter birfilarn och spelar.

Kors, huru relingen gungar och vickar,
 och hur stora masten den knarkar — nå, hör!
 Hör, hur på kistan besökaren hickar,
 där märkrullan ligger vid stånkan framför!
 Här har du tuben . . . bror Mollberg, gutår . . .
 Väpna ditt öga och klunka ur pipen!
 Se, där på däcket, den där med grått hår,
 den där gemena — den Gripen!

Skål, mina vackra och kostliga ungar!
 Men, o fader Bacchus, jag hickar och dör;
 stolt går i ring-kring, och golfvet det gungar,
 uti stånkan ligger båd' syn och gehör.
 Nog tyckes mig, det var sjungande köp
 sådan en huggare prompt i sig dreja,
 men till att säga hvad sort som jag söp,
 det kan jag just inte säja.

Se, hvar han skalkas, den tjocka kaptenen,
 hjulbent och tokrolig, dum som en spån!
 Strumporna glänsa brandgula på benen,
 och de stora spännena skina på tån.
 Klang, min Sofia! Nu är du för täck;
 håret kring axlarna, mössan på öra,
 förkläd i trasor — och fartyget läck.
 Men, si kaptén . . . Låt oss höra!

Himmel, där kommer kaptén! »Bia, Bia!»
 Käppen öfver hufvut och doppskon i skyn,
 stolt hväld i näfven . . . Aj, aj, Sofia!
 Aj, aj, aj, mitt ryggbast det smålar som gryn!

Söta kapten... »Nå, god dam you, din hund!»
 Aldrig Sofia jag mera vill söka:
 aldrig min fot ifrån denna här stund
 mer skall i lakanen spökal

N:r 78.

*Som är ett fågnespel på fader Didriks namnsdag
 år 1780, sammanstämdt på Amsterdam, ett
 näringsställe i Stora Hopargränd.*

Knappt Jeppe hant ur gluggen gå in,
 trumslagarn knappt hant lyfta på pinn,
 förrn Bergen med sitt oboe d'amour
 stod tyst på lur.

Ja, oljan knappt i lyktan utbränd,
 förrn basfiolen surra i gränd.

Kors, Bergen blåste oboe så sött,
 att snart jag döttl

Grälmakar Löfberg, gammal och van,
 vid krogdörrn stod och blåste dulcian,
 arbeta med fingrarna, prutta och tjöt
 och näfven mot krögaren knöt.

Men Åkerblomen, snål som en varg,
 i röda mössan blängde så arg,
 befallte oss draga för den och för den,
 slog dörrn igen.

Längst gatan fram sågs aldrig en katt;
 helt tyst i skorsten murre han satt
 och höll mot morgonrodnans gyllne rand
 sin svarta hand.

Och nedanför bland fartyg vid bron
 holländarn än ej — med permission —
 hint sina permissioner knäppa hop
 vid tuppens rop.

Ej minsta knark i blockar och tåg;
 så tidigt att besökaren såg
 hur, under det luften blef kulen och hög,

fiskmåsen kring masterna flög;
 så dags att Bergen, re'n i krakel,
 tog sig en half och dito en hel —
 och summa summarum: tre kvart uppå tu
 slog klockan nu.

Vasserra, hvad den Bergen han svor!
 Fan själf mest in i oboen for:
 han ville blåsa, men ogörligt — nej,
 det stämde ej.

Ett rör så propert, blankt som en dag,
 af svarfvad björk med mässingsbeslag,
 att det ej gaf sin klara kammarton
 säj mig reson!

Lång-Anders i sin randiga rock
 vid basfioln stod, grönögd och tjock,
 och svor på sin tumme, till kropp och till själ,
 på stunden slå krögarn ihjäl.
 Grälmakar Löfberg, gul som ett lik,
 förbanna sej och all sin musik
 och slog så dulcian bums i väggen — och dog
 på nästa krog.

Men gumman, hvad hon har för en själ!
 Hon vill så hjärtans väl och så väl:
 hon gaf oss alla färsköl, fyra krus,
 och hvar sitt ljus.

Och som det var sankt Didrik i dag
 (och Didrik är en skurk, det sa jag),
 så skänkte gumman oss hvar en sin sup —
 jag buga djup.

Vi drucko hennes skål än en gång,
 jag bugade och tog min bassong . . .
 Lef, käraste mutter, i hälso och frid!
 Kamrat, rör på strängen och gnid!
 Hurra! Värdinnan hon är galant —
 men värden är en skurk, det är sant
 Hurra och hurra för vår ädla madam
 på Amsterdam!

N:r 79.

*Eller afsked till matronorna, synnerligen till mor
Maja Myra i Solgränden vid Stortorget anno 1785.*

Karon i luren tutar —
stormarna börja hvina:
trossar och tåg och klutar
lossna nu till slut.
Månen sin rundel slutar,
stjärnorna sorgligt skina.
Till sin förvandling lutar
snart min lifsminut;
snart nu mitt timglas uttrinner.
Karon ror allt hvad han hinner;
vattnet vid åran
pollrar i fåran,
och på det blanka
sväfvar en planka.

Kolsvarta likpaulunen gungar floden fram
vid rök och dam :::
och gastars tjut.

Krögarmadamer raska,
stärken mig på min resa,
när jag till fädrens aska
samlas skall i natt!
Krögarna stå så baska,
rödblommiga och hesa,
borga mig knappt en flaska
på min gamla hatt.
Mor, där på tafian vid disken
stryk ut två öre för fisken,
dito det öret
för gamla smöret,
noch för den ålen
i gröna skålen,

noch för den här potates, som jag i mig drar —
Hvad den var rar :::
och trind och platt!

Jag gör mitt testamente,
 där jag vid stånkan sitter.
 Läs du själf opp patente',
 läs, mor Maja själf . . .
 Bort världsligt regementel
 Världen blir mera bitter.
 Stjärnklara firmamente,
 mig nu öfverhvälf!
 Men mer jag stånkan nu skakar,
 klang, hvad den vörten mig smakar!
 Skummet det jäser,
 fradgar och fräser
 dropptals från truten
 ned på syrtuten.
 Det gör mig godt, mor Maja! Det var öl med rang!
 Klang, mutter, klang :::
 vid Karons älf!

Hufvut på axeln hänger,
 kroppen sig framåt lutar,
 nacken den slår och slänger,
 men, o gudar . . . men . . .
 ögat med tårar blänger
 upp de granna klutar,
 som fordom, med dycrerger,
 knäpptes trängt igen.
 Men se på byxorna bara,
 säj, ä' de plaggen ej rara?
 Söndrig är västen,
 lappad är resten,
 strumporna korta,
 hälarne borta;
 och den där dyra skjortan var — mor Maja, märk
 Bäckmanskans särk :::
 för tu år se'n.

Nu står jag midt i båten —
 kors, hvad det roret gnisslar!
 Skuggorna, hela bråten,
 skvalpa bak och fram.

Eolus kväfver gråten,
 Karon på pipan hvisslar.
 Hjälp — hör, den mörka ståten
 för ett hiskligt larm!
 Blixt, norrsken, dunder och fasa
 rundt kring om skyarna rasa.
 Karlavagnen hvälfver,
 glimmar och skälfver,
 stjärnorna slockna,
 stränderna tjockna,
 tills i den svarta skuggan inga himlar syns.
 Mitt kval begynns . . . ::|:
 God natt, madam!

N:r 80.

*Angående Ulla Vinblads lustresa till Första Torpet
utom Kattrumpstullen.*

Pastoral, dedicerad till kungl. sekreteraren Kellgren.

Liksom en herdinna, högtidsklädd,
 vid källan en junidag
 hopletar ur gräsets rosiga bädd
 sin prydnad och små behag,
 och ej bland väppling, hägg och syren
 inblandar pärlors strimmande sken
 inom den krans i blommors val,
 hon flämtar med lekande kval:

Så höljde min nymf på Floras fest
 ett enkelt och skiftadt flor,
 då hon, utaf Mollberg buden till gäst,
 ut till Första Torpet for,
 det torpet lilla, straxt utom tulln,
 där kräftan ljustras röd ur kastrulln
 och dit Brunnsvikens bölja klar
 i vattrade vågor sig drar.

Helt tunn i en nankinströja snörd,
 vår Ulla sitt intåg höll.
Tunt lyft af sefren halsduken, rörd,
 i vecklade skrynklor föll.
Dess front sågs ej i bucklor mer spridd,
och nymfens kjortel, knappad i vidd,
ej vådligt mer i ögat stack,
 och skon bar nu ingen hit klack.

Märk, mellan gårdsgårdars krökta led
 hur torpet det sluttar ner!
Till vänster, bland granars mossiga hed,
 den vägen man rundad ser,
där bonden, tung, med rullande hjul
illfänas till sitt rankiga skjul
och i solgången hinner fram
 med kycklingar, kalfvar och lam.

Just där, inom Torpets höjda gräs,
 på granrisadt farstugolf
steg Ulla ur sin gungande schäs
 en söndag, så klockan tolf
vid pass, då Jofur åskan bestämt,
och Dandryds klockor pinglade jämt
och tuppen gol i källarsvaln
 och svalan flög långt in i saln.

Nu började tumlarn gå ikring,
 och Mollberg han damp af stoln.
Vår nymp med sin arm och blixtrande ring
 slog tallstrunten ut på kjoln.
Herdinnan trumf i bordet hon slog
och kjorteln öfver axlarna drog;
och mor på torpet utan krus
 måst borga vårt herrskap sitt rus.

På backen mot luckan hästen gul
 uppreser sin man i sky,
så korg och blankarder, skenor och hjul
 med lossnade skrufvar fly.

I eldad brunst han trängtar sin kos
 och frustar med en gnäggande nos . . .
 Men Ulla, kullstjälpt som en fru,
 med Mollberg hon snarkar ännu.

N:r 81.

*Till grålmakar Löfberg i sterbhuset vid Dantobommen, diktad vid grafven,
 dedicerad till doktor Blad.*

Märk hur vår skugga — märk, Movitz, mon frère —
 inom ett mörker sig slutar,
 hur guld och purpur i skofveln, den där,
 byts till grus och klutar!
 Vinkar Karon från sin brusande älf
 och tre gånger se'n dödgräfvaren själf,
 mer du din drufva ej kryster.
 Därföre, Movitz, kom, hjälp mig och hvälf
 grafsten öfver vår syster!

Ack, längtansvärda och bortskymda skjul
 under de susande grenar,
 där tid och döden en skönhet och ful
 till ett stoft förenar,
 till dig aldrig afund sökt någon stig!
 Lyckan, eljest uti flykten så vig,
 aldrig kring grifternas ilar.
 Ovän där väpnad — hvad synes väl dig? —
 bryter front sina pilar.

Lillklockan klämtar till storklockans dån . . .
 Löfvad står kantorn i porten
 och vid de skrålände gossarnas bön
 helgar denna orten.
 Vägen upp till templets griftprydda stad
 trampas mellan rosors gulnade blad,
 multnade plankor och bårar,

tilldess den långa och svartklädda rad
djupt sig bugar med tårar...

Så gick till hvila från slagsmål och bal,
grälmakar Löfberg, din maka
där, dit åt gräset, långhalsad och smal,
du än glör tillbaka.

Hon från Dantobommen skildes i dag
och med henne alla lustiga lag.

Hvem skall nu flaskan befalla?

Törstig var hon och uttörstig är jag —
vi ä' törstiga alla.

N:r 82.

*Oförmodadt afsked, förkunnadt vid Ulla Winblads
frukost en sommardag i det gröna.*

Pastoral, dedicerad till kongl. sekreteraren Leopoldt.

Hvila vid denna källa!
Vår lilla frukost vi framställa;
rött vin, med pimpinella,
och en nyss skjuten beckasin.
Klang, hvad buteljer, Ulla,
i våra korgar, öfverstfulla,
tömnda i gräset rulla —
och känn hvad ångan dunstar fin!

Ditt middagsvin
sku vi ur krusen hälla
med glädtig min.

Hvila vid denna källa!

Hör våra valdthorns klang, kusin,
Korno --- valdthornens klang, kusin!

Präktigt på fältet pråla
än hingsten med sitt sto och fåla,
än tjurn han höres vråla,
och stundom lammet bråka tör.

Tuppen på taket hoppar
 och, liksom hönan, vingen loppar;
 svalan sitt hufvud doppar,
 och skatan skrattar på sin stör
 Lyft kitteln, hör!
 Låt kaffeglöden kola
 där nedanför!
 Präktigt på fältet pråla
 de ämnen, som mest ögat rör,
 Korno --- som mest vårt öga rör.

Himmel, hvad denna runden,
 af friska löfträn sammanbunden,
 vidgar en plan i lunden
 med strödda gångar och behag!
 Ljufligt där löfven susa,
 i svarta hvirflar grå och ljusa
 träden en skugga krusa
 inunder skyars fläkt och drag.
 Tag, Ulla, tag
 vid denna måltidsstunden
 ditt glas som jag!
 Himmel, hvad denna runden
 bepryds af blommor, tusen slag,
 Korno --- af blommor, tusen slag!

Nymfen, se, hvar hon klifver
 och, så beställsam i sin ifver,
 än ägg och än oliver
 uppå en rosig tallrik bär!
 Stundom en sked hon öser
 och öfver bunken gräddan slöser;
 floret i barmen pöser,
 då hon den mandeltårtan skär.
 En kyckling där,
 af den hon vingen rifver,
 nyss kallnad är.
 Nymfen, se, hvar hon klifver
 och svettas i ett kärt besvär,
 Korno --- och svettas i besvär.

Blåsen, I musikanter,
 vid Eols blåst från berg och branter!
 Sjungen, små kärlekspanter,
 bland gamla mostrars kält och gnag!
 Syskon, en sup vid disken
 och, pro secundo, en på fisken!
 Krögarn, den basilisken,
 summerar tafan full i dag...
 Klang, du och jag!
 Klang, Ullas amaranter
 af alla slag!
 Blåsen, I musikanter,
 och hvar och en sin kallsup tag,
 Kornó - - - hvar en sin kallsup tag!

Ändtlig i detta gröna
 får du mitt sista afsked röna...
 Ulla, farväl, min sköna,
 vid alla instrumenters ljud!
 Fredman ser i minuten
 sig till naturens skuld förbruten:
 Kloto re'n ur syrtuten
 afklippt en knapp vid Karons bud
 Kom, hjärtats gud,
 att Fröjas ätt belöna
 med Bacchi skrud!
 Ändtlig i detta gröna
 stod Ulla sista gången brud,
 Kornó - - - den sista gången brud.

MUSIK

TILL

FREDMANS EPISTLAR

ARRANGEMANG FÖR PIANO

MED UNDERLAGD TEXT

N:r 1

Menuetto.

mf Gu - tär båd natt och dag! Ny väl - lust, nytt be - lag!

Fuk ta din a - ska! Frambränvinsfla - ska! Ly - dom Bae - chi lag! Gu -

tär, båd natt och dag! *mf* Si vår sy - ster Kaj - sa Sti - na,

cresc. Si, hur hen - nes fla - skor ski - na... *p* Kä - ra, ta hit sto - pet!

Kä - ra, ta hit sto - pet! *cresc.* Gri - na, gri - na, svälj och drick som jäg!

N:r 2

Allegretto.

Nå, skruf - va fi - o - len, Hej spelman skynda dej! Kära syster, hej, Svara

in - te nej, Svara ja, så bli vi gla - da! Sätt dej du på sto - len Och

stryk din silf-ver-sträng! Röda stråken släng Och med armensväng Gör ej fi - o - len

ska - da... Du sven - tos, stor saka: I bränvin skall du ba - da, Ty

un - der det - ta . tak Är Bac - chi la - da.

Ganska riktigt! Ditt kall är viktigt Båd för ö - ra, syn och smak.

N:r 3

Menuetto *f*

f *Corno*

Fa - der Berg i hor - net stö - ter, Si, hur lil - la nymfen
Si, hur fa - der Berg han ga - par: När som Jergen Puc - kel

f

sö - ter Svinn - gar sig i en dans!
skra - par, Stö - ter han en ka - dans Hur - ra, si, lil - la dansari!

mf

En - ga - geanter, flor och fransar, Hvit sul - tan och blonster - kran - sar -

f *Corno.*

Hvi - ta ben! Hvi - ta ben! Si, ljus och lampors sken! *p*

N:r 4

Allegro

f Hej, mu-si - kan-ter, ge valthor-nen vä - der. Spot-ta ut tuggbus-sen.

Corno.
p blåst Här mellan ki-stor och byttor och brä der Kär-le kens

Corno.
för-låt upp - slås. Blås, ed - ra hundar, så ska ni få vin,

Änglar och ljär-tan och bränvin och bu-ska! Nu *mf* valthor-neu ruska, Stå

in - te och fu-ska, Men håll ut - öm fönstret valt - hor-net, ditt sviul

N:r 5

Andante.

mf Kare brö - der, sä lät - om oss su - pa l frid, I den - na här värld - e - nes

ond - sko och strid' lät oss stre - ta. Ar - be ta, Stäm - pa, Träm - pa,

f Druv - vor - na pres - sa, ty än är det tid. The öl - e - the - ser ä' strid - ba - re män,

The gu - tå - rin - ter hof - ve - ra, ja men, Blif - va be - sat - ta Och

staccato

skrat - ta Och su - pa Och stu - pa E - mel - lan bu - tel - jer - na se'n.

N:r 6.

Pastorale.

Kä - raste brö - der, syst - rar och vänner, Med häl - so och frid! Med öl, som brän - ner.

Hjär - tat kring - rän - ner, Fet - mar och spänner, Gör krog - dör - ren vid! Drick, drick, nu är tid!

Hör på fi - o - ler - na, Sy - stvar, med sång! Ru - ska på kjo - lar na,

Hoppu i språng! Ul - la, bjud öpp, Sväng din salopp! Skön betens knopp blommor i topp -

Ö gut vill blunda, och fingret det känner. Kä - raste bröder, syst rar och vänner, Med häl so och frid! Med

öl, som bränner, Hjärtat kring - ränner. Fetmar och spänner, Gör krog dörren vid! Drick, drick, nu är tid!

N:r 7.

Andante. Vello.

Fram med bas - fi - o - len, knäpp och skrufva! Skjut

skruf-ven in! Pip och kutt - ra som en tur - tur - duft va

Vello.

För ma - kan sin! Släng, din pe - ruk och

bul - fa din ljäs - sa. Blif ej svart - sjuk, blö - dig och rädd!

Låt mi - na ö - gon tå - rar pressa Up - på Ul - la Winblads bädd!

N:r 8 lika som n:r 4.

N:r 9

Menuetto.

mf Kä - ra - ste brö - der, syst - rar och vä - mer, Si - fa - der Berg han skruv - var och spä - nner
Ö - gat är bor - ta, nä - san är kluf - ven, Si, har han står och spot - tar på skruv - ven:

sträng - ar - na på fi o - len. Och strå - ken han tar i hand.
Öl - kan - nan står på sto - len, Nu knäp - per han li - te grand.

Vcello.

Gri - nar Mot so - len, Pi - när Fi - o - len,

Vcello. Vcello.

Han sig för - villar, Dril - lar Ibland. Kä - ra - ste brö - der, dan - sa på tå, Handskar i hand och

hattarna på! Si på jungfru Lona Röd - da band i skona, Ny - a strumpor, himmels - blå.

N:r 10

Andante.

f Syst-rar, lö-reu min mu-sik Ut-af flöjt-tra-vä-rer! *p*

Flauto.

f Lju-det ö-rat skä- rer. *p* *f* Un-der lö-je, stoj och skrik

Världs-be- kym-ret vik! *mf* Kä-ra systrar, låt oss al-la

cresc.

gla-du blif-va, Låt oss vä-ra lustar fri-a tyg-lar gif-va:

f Hvar en föl-je sitt be-gär *mf* Glöm allt lifs-be-svär!

N:r 11

Menuetto.

Hej! sa - de Fred - man, hvar gång han hör - de valt - hor - nen bör - ja
Värld - en är ej så ful som vi hen - ne ängs - ligt af -

Corno.

skrä - la Och spel man såg.
må - la Med storm och våg

Allt ic - ker för vår håg: Skön - het i hvar ög - na - strå - la,

Brän - vin och dub - belt öl ha vi nog, Fi - o - ler på hvar krog.

N:r 12

Lamentable. Flauto

p Gråt, fa-der Berg, och s-pe-la Din pi-pa sorgligt stäm.

Och rö-ret kläm! Mitt bröst kan ingen he-la: Det frustar öl och

Flauto.
märg. Blås, fa-der Berg! Märk: denna stora

stu-ga, Du full af flickor minns Är nu så tomatt knappten enda flu-ga Ut. i

Flauto.
ta-ket finns. Hör synes Jergen Puckel mer med

Flauto.
hat-ten bu-ga Som en prins.

N:r 13

Allegretto

mf Nu ä nu alla för-sam-la-de här? E- rik Bergström och bro-der Pehr. Benjamin Schwalbe?

„Gul, mon frere, vi ä al-la här.” Piskorna smälla och kuskarne slåas... Nu komma vagnar och

schäsnar och tross: Herrskaper stumma vid lyk-tor och bloss, Och kuskarne slåas. *mf* Släk-ter och

Corno.
anför-vanter, Nym-fer och mu-si-kanter, *f* Ba-len öpp-nad

ärt Anders Wingmark med sin fru, Peder Bredström med sin kärsta! Hej, gutär, en

sup än-nu! Den var af de smär-sta. *mf* Skål Anders Wingmark, väl-kom-men, bror!

Och gutär, Otto Olssons mor! Syster Jeanna med bjärs och flör, Salopp och rö-da skor!

N:r 14

Menuetto.

f Hör, I Or-fel drän-gar, Stäm-men e-ra strängar, Knäppen al-la

Vcello.

Till A-pol-los pris! *p* I, som till ex-em-pel

Vcello.

Ut-i Frö-jas tempel Ne-der fal-la, Föl-jen er ka

pris! *f* I, som pröf-ven gammalt öl, gu-tår! E-der ön-skas

Vcello.

fuktigt silf-ver-hår *mf* Och en stru-pa, som för-mår!

N:r 15

Menuetto.

f Kä - ra - ste min The - o - phi - le, I hall rät - ten vi - sa kro - gen!
Knäpp di - na hän - der hop ochsvälj! Min lär - jun - ge, var någ tro - gen

Rätt nu, bro - der, är du mo - gen: Fro - dig buk och bälg!
Tag ditt mä - ster - bref på kro - gen. Där ditt bur - skap välj!

Sätt på dig hat - ten, mur - ra, I väg gen fla - skan sur - ra!

Fri mån - dag, hur - ra! Lycka till god helg.

N:r 16

Menuetto

mf Fa - der Berg-strom fin gra ditt o - bo - e, bläs!
Häll nattrock-en öp - pen. så ser man, liva - ba?

Oboe.

Knäpp upp ditt kråsl
Skinu - böx - or - na.

f Hat-ten på Bläs nu då! *mf*

Oboe.

Äl-ske-li - ge brö-der, ta-gen nu i ring Och lät oss al - la dan-sa kring.

N:r 17

Andante.

Syst - rar och vän - ner Och hvar en, mig kän - ner: God dag!
Lät - om oss sur - ra, Med hat - tar - na luf - ra, Som jag!

Pu - ka - re, skram - la Och ramla!
Hjär - ta i bar - men, Rörrarmen!

Hur - ra gu . . . tår! Just kung - ligt jag mår

Hör på puk - sla - garen, hur han slår. *f*

N:r 18

Marsch.

Gub - bar-na satt sig att dricka, Klap - pa pa bäl-gen och hie-ka.

Nä - san i gla - se-na stic-ka, Sjun-ga hvar om sin flic - ka

Jergen Puckel han drog nu en rök: Med pi - pan han på sto-pet knacka'

Gub-barna gjorde på ö - lef försök Och drucke så svetten han lao - ka!

N:r 19

Vivace.

f

Trumslagarna kommer, flic - kor, god dag!
Trummor och pi-per, brän-vin och smör!

Tamb.

Hör, lurhanslär ett slag!
Kors, tockahvirflar, hör!

mf

Kä - ra-ste, brö - der och syst - rar, slau' upp e - ra tjäll:

Voff - lor och struf - vor i grön - grö - set ställ!

N:r 20

Menuetto.

mf Står du och grå-ter? Valt-hornet, hündet låter! Lu - stig och

Corno

kå-ter, Blås, fader Bergdet låter bra! Blås till ba - tal - je! Nå,

Corno

pruta, din kavalje! Vao ker se - ral - je! Min Jergen Puckel, på Jurrat!

mf Hvi ta handskar, chapeau bas, Stråpårlor uppå hatten! Nu hansattén Bak - fram,

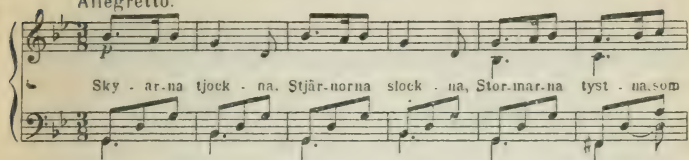
nu på si-da, Bi-da - jergen vill så lia. *mf* Står du och grå-ter? Valt -

Corno

hornet, hündet låter! Lustig och kåter, Blås, fader Bergdet låter bra!

N:r 21

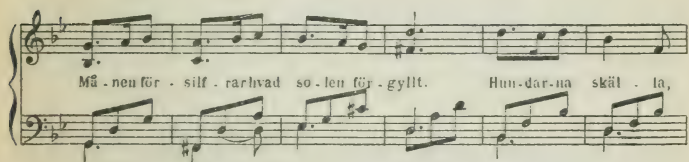
Allegretto.



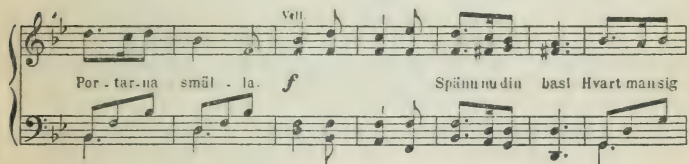
Sky - ar-na tjock - na. Stjär-norna slöck - na, Stor-mar-na tyst - na, som



ö - rat upp - fyllt! Sta - den i dim - ma, Tor - ne-na glim - ma:



Må - neu för - silf - rarhvad so - len för - gyllt. Hun - dar-na skäl - la,



Por - tar-na smül - la. *f* Spänn nu din bas! Hvert mansig



vän - der, Pot - tor i grän - der Klin - ga i ga - tan. Hej, lu - stigt ka - las!

N:r 22

Allegretto.

Gla-sen där-ra mel-lan kro-gen. Hall i gla-set, du är mo-gent
I en ridschar-la-kaströ-ja Sit-ter han och har en blö-ja:-

legato

Kejsarn sit-ter där på kro-gen He-la da-gen tro-gen.
Fol-ket sig till jor-den lö-ja, Si-na glas upp-hö-ja.

mf

Hui-le de Ve-nus och per-si-ko Vä-xa där vildt ut-i sko-gen.
Tor-kar hangla-set med blö-ja? Jo, Det plär hans höghet för-nö-ja.

f

N:r 23

Menuetto

Ack, du min moder, säj hvem dig sände Just till min faders säng?

Du första gästan till mitt lif upptände. Ack, jag ar . na dräng!

Blott för din låga Bär jag min plåga, Vandrar trött min stig.

Du låg och skalka! När du dig svalka, Brann min blod i dig.

cresc.
Du bort ha läs och bom För din jungfru . dom!

Piano
För din jungfru . dom!

N:r 24

Andante.

Kä - rasyster, Mig nulyster Med dig ta - la, förrh jag dör Med dig ta - la,

förrh jag dör. Dubbelt öl ger godt humör: Enkelt öl jag aldrig smakar

Bränvinsångst mitthjärta ska kar, Och jag står vid grafvens bräud, Som en Bacchi

hjel - te klädd, Men för - ak - tad och försmädd, För min e - genskugga rädd

Kä - rasyster, Mig nulyster Att få ta - ga mig en sup, Sengå i mitt mörka djup. Uret pic - kar,

Käronskickar Slup. Tag mig den och den, Kära mor, jag hickar. Bacchi safter fröj - da mig ün.

N:r 25

Menuetto.

Blä-sen nu al-la! Hör, böl-jor-na sval-la, Åskangår. Ve-nus vill be-

fal-la, Där Nep-tun rå'r Simmen, tri-to-ner, Och sjungen, mil-

lip-ner, Fröjus loff Svaren, postil-jo-ner I Nep-tuns hof!

Se Ve-nus i sin prakt... Kring henne hålla

vakt Änglar, del-fi-ner, se-fi-ner och Pafos' he-la makt.

Vat-tu-nym-fer-pla-ska kring I ring.

N:r 26

Moderato.

Hvarstår fi - olen säll, min son? Mutter, gu - tär. Därstår han i vran. Skall jag dra

till? "Gör som du vill... Sätt dig, vänd uppoch ned på sin. Hör basfiolens klang och dån!"

Mo - vita, nå, käre, bör - ja! Gått ej hviska du sör - ja? Karl är

karlskoll du va - ra så rädd om ditt sklan! Låt mig se hu - ru djupt hirsch - fän - gån tog in..."

Mut - ter, i huf vud jag fått fy - ra hugg: Ett ut - i ar - men. Outår nu i

mjugg! Mut - ter, gu - tär. Två hugg i mit lär - Blott för mitt tal. Fån till kor.

pral! Han vil - le jag skull' spela. Jag svara: „Hut!“ Dö med så högg han mig på min trut.

Voll. Voll. Voll. Voll.

N:r 27

Allegretto.

pp

Gub-ben är gammal, ur-ver-ket dras, Vi - sa-ren vi - sar,

tim-man i - lar. Dö - den sitt tim-glas har ställt vid mitt glas,

Kring bu-tel-jen strött si - ua pi - - lar. Törstig jag skå-dar min

mf

stjär-na och sol. Vandringsman, hör nu min bas - fj - ol!

Vell.

mf

Movitz din tjä-na-re lvi - - lar.

N:r 28

Andante.

I går såg jag ditt barn, min Frö . ja, I Yxsmeds . .

gränd, Klädd i en svart gar - ne - rad trö . ja, Så

snörd och spänd - En kull - rig vidd af mån - ga

stub - bar, Rjäfs och gramslät och flärd... Men i dess fjät såg

jag två gub - bar Med lån - ga svärd.

N:r 29

Tempo di menuetto.

Mo-vitz, tag di - na pin - nar! På tem - plets hö - ga tin - - nar,

Klang, pinu' i vä - dret! Plang, pinn' på lä - dret! Klang, plang, klang, plang!

Pu - kor - na ställ till vän - ster. Opp dör - rar och fen - - ster!

Klang, Frö - jas min - ne! Plang, füll din pin - ne! Klang, plang, klang, plang!

Nym - fensol - fjä - dern . fin - gar och fläk - tar sin barm. *f*

Timp.

Trumla stolt a - larm, Lyf-ta opp din arm Och skå-da de

skö - na i sil - ke och flori! Stoltherrarnas pat-se-ra i sa-len, min

bror, *cresc.* Stol - ta med hvita strumpor och kuar-kan-de skor, Smu - sa,

le, *f* Pu - dra - de - Handen ut-i barmen, Hatten under armen

Af fin ka - stor. Han-den ut-i barmen, Hatten under armen Af fin ka - stor.

N:r 30

Andantino.

Drick ur ditt glas - se, dö - den på dig vän - tar Sli - par sitt

svärd och vid din tröskel står! Blif ej för - skräckt: han blott på grafvörn

glän - tar, Slår den i - gen - kan - ske än på ett år.

Mo - vitz, din lungsot den drar dig i grafven.. *p*

Knäpp nu ok - ta - ven, Stäm di - na strängar, sjung om lif - vets vår,

Stäm di - na strängar, sjung om lif - vets vår! *p*

N:r 31

Allegretto

p

Se Movitz.. Hvi står du och grå - ter. Så blo - dig och svullen och

cresc

stim? „Dörn upp!.. Nå, väl - kommen nu å - ter! Si

mf

här har du farstun - stig in! Än lef - va ju di - na pa -

tro - - ner: För - glöm den för - tret, du har rönt! „Pong

Veeelo

pongull pongtuli!“ Skönt Du slår di - ha to - - ner.

N:r 32

Andante con moto

Kors u - tan glas du ser ut, din ka - nal - je. Som ett rankigt

skepp på böjnen: u - tan flagg, U - tan kompass och i bru - sände

Fine.

sval - ge' Strandat plundra, fullt af fattig - dom och agg Stråken.. låt

se är masten, skeppet fö - - rer Skjortan blir seglet, vimpeln

natt - kappan är - Klip - por och skär Å krogar här och . där

D.C. al Fine.

N:r 33

Marsch.

Corno

Corno

Stolta stad. Jag nu glad För - glöm - mer ditt prål, Ditt

bul-ler, larv och skräj, Di - na slott och torn.. Movitz, blås i ditt horn!

Corno

mf

Böljan slår, Bå - ten

Corno

går Bland jak - ter och sku - tor spanje - fararn står Se - gel -

Corno

Corno

Corno

stäm Går snart in i Ca - dix och Du - bli

N:r 34

Andante.

p
 Ark, hvad för en u - sel ko - ja - Spräckta ru - tor, brutna läs!

Tup-pen gal en sträf ho - to - ja. Trumman hörs i gränden slås

Wer da, wer da? Larm på ga - tan - Jep-pe, blås i tor - net. blås!

p
 Som en gås Kacklar den sa - tan... Klockan klämtar, vat - ten fås.

N:r 35

Allegretto.

Bröderna fa-ra väl vilse ibland Om glasen, men inte om kro - gen:

Al-la de hitta till drufvornas land.. Drick, bröder, drick li - te grand.

Hör, hur de stulta och skrapa i sand, Famlä på dörrar och bulta med kno - gen,

Ragla och tumla med stopet i hand Och blöda om tunga och tand.

Fa - der Movitz, slå i, slå i! Min flicka har glömt mig - jag dör tro - gen.

Natt och dag jämt i fyl - le-ri, Skall all minsorggå för - bi.

N:r 36

Allegretto.

Vår Ul-la låg i sängen och sof Med handen under ö - ra, Örl ingen mer än

krögarn fick lof På nyckel-lå-let rö - ra. U - tanför på krogen, bror,

Var det så tyst som om nat-ten: In-tet öl fanns om du tror, Nej knappt en droppa

vat - ton! Tyst på tå, så nöjd och kvick, King sängen isubben vandra', Tog på tacket,

log och gick Och hviska' vid de an - dra. Ul-la snarka', Frös och sparka',

Tacket öf-ver hufvüt drog, Köp in- under Med ett dunder, Vände sig och log.

N:r 37

Marsch.

Mollberg, stå stil - la, stå stil - la vid grind, Stil-la på din post - fält -

vä - beln be - fal - ler - Stå som en doc - ka röd - blom - mig och trind In - om

Floras grönskande gal - ler! Präktig medtofs din blanka karpus

Ly - ser i fron - ten bland ba - jo - net - ter Stolt di - na ben med

hvi - ta stöf - let - ter Trip - pa be - ständigt kring gån - gar och hus.

N:r 38

Allegro.

Un - dan ur vä - - gen se hur profos-sen med ply - wa-ger

Svän - ger gull- yx - an, tills allt blir undan - röjt

Timp.

Se, pi - paru, stolt med små mu - stascher, Trind och röd - blom - mig, tar

fram sin mässingsflöjt. Trum - slagan trum - lar... Mollberg framför

p

går på tå, Ry - ter och mum - lar Och ro - par: „Stå!“

N:r 39

Menuetto.

Storm och böl - jer tyst - na reñ - Him - la - hvalfvets mat - ta sken
Vä - dren spe - la fritt och täckt, Pön - stren ri - stas vid hvar fläkt,

Mer och mer för - sva - - gas: Reñ det bör - jar da - - gas.
Lönn och a - spar su - - sa, Kurr och käl - lor bru - - sa.

Mölnen simna, Kvalmoch dimma Bå - dar so - lens ble - ka strimna.
Or - ren spe - lar... Tömmar, se - lar Bon - den åt sin få - le de - lar.

Reñ i hvar spis Fladdrar och fräs Spånor och ris, Stickor och gräs: Redan vällinggrytan

ko - kar. Reñ med yf - vig lugg Torparn ut - i njugg Ef - ter to - bukselden

eno - kar; Oh på ängen reñ, Lutad mot en sten, Dalkarln i sin skyffel tar.

N:r 40

Vivace.

Ge rum i bröllopsgåin, din lund! Jag slår dig med ge-vä-ret...

Kors, hvad trängsel. Ingen stängsel! „Släpp in en kund!“ Stig in! „Tack för besvä-ret!“

Kors-ge-vä-ret Sätt för porten... Slån i lortén om han käftar mot.

Vak - - ta port och fenster... Ö - - go - neu till vänster! Mu -

sköt för fot... Aj, i skorsten brin - ner sot!

N:r 41

Andante con moto.

Moll - berg satt i pautun, Full med fjäder och dun,
Skjor - tan svantes i-bland, När med kärlet i hand

Klädd u - ti en skinntröja brun Och med en väst af kat - tun -
Gub - ben stod, så bredbent i sand, Hosta' och fukta' sin tand.

Byx - bandet i . byx-or-na sprack Nu gick han till fönstret och drack,

Skruf - va' luckorna opp, Säg up-på stjärnornas lopp.

N:r 42

Allegro.

Rein ka-lad jag spår_och tror, Förhand har du, Mollberg, bror...

Knäpp af lju-sen... Du skall fri-a, Ro-pa tri-a, Kä-ra bror, Klöfver äss..Gu-

får_bekänn! Tu-an, tri-au... Skål, min vän! Kungen, högst, för högsta or-det.

Triumf i bor-det! Såg du den? Sö - ta - ste mor Wingmark, mor Wingmark, stick

öf - ver, Me-ra klöfver, Me-ra klöfver, Me-ra klöfver än!

N:r 43

Grave

Värm mer öl och bröd. Län madam Wingmarks känna! Läg kummin i, Susan - na!
Fort båt - da en sång Med svandin, silkestäcken! Gesvint, prectst på fläc - ken

Värm vår stora kopparpanna Il - le - ne röd!
Vagga, stol och mässingbäcken Skaf - fa i fläng! Stäng dörren, stäng!

Fäll gar - di - ner - na helt sak - ta - Astrild, kom, din nyf upp - vakta

Kom och hennes glans be - trak - ta - Hennes känslor vänta ömt ditt

un - der - stöd! Värm mer öl och bröd. Län ma - dam Wingmarks känna! Läg
kummin i, Su - san - na! Värm vår sto - ra kopparpanna Il - le - ne röd!

N:r 44

Allegro *cresc.*

p Movitz helt al . le - na På Tre Lil-jor satt en gång. Harpan mellan

be - na Glimmar bred och lång. *p* Ro-ligt se hvar se - na

f Och hvart finger i fullt språng *f* Öf-ver harpan ske - na Un-der klang och

sång. Harpan var förgylld och grön. Prydd med myrten, tusen - skön, Med en

cheru-bim ut - målad, Prä-lad Utaf Hoffbros vackra rön.

Fine.

Da Capo al Fine.

N:r 45

Allegretto.

p „Tjäna - re Moll - berg! Hur är det fatt? Hvar är din har - pa?

Hvar är din hatt? Ack, hur din läpp är klufven och stor! Hvar har du va - rit?

Svara, min bror! Till Rostock, min far, Min harpa jag bar. Där börjas krakel Om

mej och mitt spel, Och bäst jag sjelte pling plinge - li plång Kom en sko - flicka - re,

hjul - bent och lång, Högg mig på tru - ten. Pling plinge - li plång.

N:r 46

Allegro.

Undan ur vägen, ge rum för kurirn. Gå ur vägen för Mollberg utan stryk och tvång!
Rooken uppfästad, på hatten kordong, Med pi - stol - ler i bäl - tet och en stor bassong.

Pitsch! Hör, han smäller med piskan allons... Sitter rak i sadeln som en stång!
Pitsch! Hör, han smäller i flygan - de språng Och med hatten vif - tar än en gång!

Tyst, m i ring Rundt i kring Han galop - pe - rar i harnen: Än guppar han Af och an, Helt

lik en ru - sig man. Mollberg, märk, har flor om armen Och ut - i pi - stolerna flor.

Bröst - buketten, märk - i barmen Gjord af bux - bom, bror! Se, hur han tar upp sin lista,

Hör, hur han nu lä - ser käckt: „Primo vin, Se - cundo kista, Tertio tagns konfekt.“

N:r 47

Andante

„Kömm in . te Mollberg?“ Jo, nyss på stund Så gnägga hans få . le vid
 Kladder var han i sin mörkblå syr.tut. Med bäl . te kring lif . vet. pi

dörrn på Grönlund. Där stod han och väx . la, med pi pan i mun. Och
 sto . ler och spjut Stolt flo . ret kring ar . men var slängt med en knut, Som

klap . pa sin lur . vi . ga hund Mosters Brunte på Wismar, lång .
 bröts i en blom . na till slut

hal . sig och ful, Stod och sörp . la ur tunnan i krö . garens skjul Mot en

resvagn med knektar, mång . fär . ga och gul. Med sön . dri . ga ske . nor och

hjul. Meå sön . dri . ga ske . nor och hjul.

N:r 48

Allegretto

So - len glimmar blank och trind. Vattnet likt en spe - gel!

Småning - om upp - blå - ser vind I de fall - na se - gel:

Vimpeln sträcks, och med en år Ol - le på en hö - båt står;

Ker - stin ur ka - ju - tan går, Skju - ter lås och re - gel.

N:r 49 lika som n:r 42.

N:r 50

Allegretto.

Fe-bus för . ny - ar De gyl . le . ne skyar, Kring stä - der och byar Be -

strålar vär syn: Hästarin blänka, I vattnet sig sänka, De stampa och stänka Och

gnägga till skyn. Å . skan bullrar, På mol - nena kullrar: Di - a - na re'n knallar Bland

e - kar och tallar. Där blix - ten ljungar, SjälF Ju - pi - ter gungar Bland

gu - dar och kungar I vat - tu - - bryn.

Häbus för.ny.ar De gyl.le.ne skyar, Kring städer och byar Be.strå.lar vår syn:

Hästar-na blänka, I vattnet sig sänka, De stampa och stänka Och gnägga till skyn

Hä.starna lyf.ta svansar Med fläk.tan.de man, Själ' Neptun

dan.sar Med gaf.fel kring O.ce.ar

Hjäl.tar-na fäl.la lan.sar. Sin pi.pa ta'r Pan. På kär.leks

ban Syns med bloss och kran.sar Båd' ün.gel och mo.ri.au.

Bül-jor-na glittra, gull-ga Tri-to-ner-na blå-sa, sjun-ga

Ul-la Winblad! Ul-la Winblad! Kär-lek dig öf-ver-vännu

Mars-själ-f med gull-ga lo-ner Står blo-dig och grann Och ut i

ber-ge-na tänds ka-no-ner Af hvar en Neptu-ni-man

Ga-star och ku-pli-do-ner Om fam-na livar-ann. Men Ul-la

syns;skrälen, po-stil-fo-ner

N:r 51

Marsch.

Movitz blåste en konsert På Tre Byt-tor en af-ton, se'n ba-len var slu-ten

Hvar-je ton liksom en ärt Den föll så kull-rig och rul-la' ut tru-ten

Först höll Bergen en harang, Se'n sjöng Ul la ett par utaf Fil-zens du-et ter

Vid ett ac-kompan-jemang Utaf två flöj-ter och sex kla-ri-net-ter

Hör båd' folk och fä, Or-fei o-bo.e!

Låt oss va-ra gla-da, barn, Och klappa systarna hvar på sitt knä!

N:r 52

Andante moderato.

p

Mo . vitz! Mitt ljärta blö . der — Mo . vitz, Mo . vitz! Jag
 sett din fästmö kall och dö . der Grymt jag hör hur Bacchi brö . der Med
 gråt bestorma skyn: En vrider si - na hän . der, En sitt huf - vud bort han
 vän . der, Ömt en annan suckar sän . der, När i de sälla
 län . der Hon gömmes för vår syn, Hon gömmes för vår syn

N:r 53

Allegretto.

mf

Vid ett stop öl och nå gra su - par Flad - drar
 Det från sin höjd sig så för - dju - par, Att dess

mf *p* *Volto*

snil - let mörkt och plump: Men låt oss hö - ra
 prål blir kallt och dumt.

Volto *f*

Ber - gen, må gö - ra, Hur vid fi - o - len han på Rosen -

lund Står röd blom - mig, frisk och sund.

N:r 54

Andantino

Al - drig en i - ris på des - sa ble - ka falt
Och des - sa luf - tra vid da - gens lju - sa rand

Mi - sta blomma ploc - kat Till vällukt i sin her - des tält
Al drig fågeln loc - kat Till Floras fest från Malarns strand

Aldrig hördes lärkan nånsin spela För att turtur.dufvanskval förde - la, Som i ro,

Som i ro Midt bland dö - dens pl - lar byggt sitt bo

N:r 55

Marsch.

Så ser han ut midt bland de strå . lar So . leu spri . der

i sin ne . der . gång Dufven och lång — Hå . ret med nå . lar

Bär en hait, båd' trind och trång, Som med kor . dong

Glimmar och prä . lar Mel . lau klo . tets mūr . ka språng.

N:r 56

Marsch

Se Moll-berg med svart rock och flor, Med ru-kalvans-handskar och
Be-trak-ta lur han mod-fallj står, Drar upp hvita näs-du-ken

bock-skinnskor Med lurf-vigt hår, svart som en mor! Hans sorg är stor! Bror
vid livar tår, Med han-den sig för brö-stet slår. Hans ångst, gu tår, är

Movitz, bror, Hans sorg är stor, Hans sorg är öm och stor, Bror, bror!
öm och svår, Hans ångst, gu-tår, Hans ångst blir år från år Svår, svår

Men Klo-to med sin sax Hon klip-per som ett ax. Vår

sva-ga lufs-tråd af: Blot en hand Full med sand Döl-jer nu en

for-dom Früjas vack-ra slaf, En sträng ve-stal, i sitt, kvalm, i sitt kvaf.

Nr 57

Allegro.

All-tåg är rik-tigt kla - re-rat och gjort, Bet-sla din Brun-te och
Smörj di - na stöf-lar.:Ja, dem har jag smort." Fe - ja ditt rem-tyg och

stop-pa din - pi - på! Kan du be - gri-pa Hvert - hän du skall fa - ra?
spor-rar-na - sli - på! Jo, du skall ut i ga - lopp och för - kla - ra

„Nej, det be - gri-per jag in-te, min bror!" Se på hä - sten,
Världen en ny-het och hål-sa från mor. Din trum - pet - med

hur han dan - sar, Veck - la ner ditt grö-na scha - bradk! Stig i stig
silf - ver - fran - sar Fä - sta fast vid hängslor - na bak! Pitsch, hör, han

bygetn och klappa på län - den! Lyc-ka på re-san. Iät por-tar-na opp!
smäller och hoj-tar i grän-den, Hér, lur han blå-ser i gupp och ga - lopp!

Tromb. Ödmju-ka tjä-na-re! Hurra! Far - väl!
Fröjas en - späanna-re Sporrarsin hål

N:r 58

Menuetto.

Hjär - tat mig klämmer: Sorg - ligt jag stämmer Kvin - ten på min fi -
Lju - set ut - brunnet, gla - set ut - run - net, Ej finns en en - da

ol, Pling plang! Krog - dörrn står på gaf - vel, mi - na brö - der,
stol, Kling klang!

Och där bak - om di - sken lig - ger dö - der Kil - berg... Ack, mitt

hjär - ta i mig blöder! Klinge - li plinge - li klinge - li plang!

N:r 59

Menuetto.

Corno.

mf

Båtsman, tag nu din luf - va,
Kut - tra, du lil - la duf - va,

Tug - ga dir strufva Och i din stufva Dansa med din nymf. Gör
Pass på dig, grufva, Lyf - ta din lufva För den där mun - sjörn. Sou

henne in - gen skymf! Sjögren, svetten af dig lac - kar,
grälar där i dörrn!

Hör valthornet, hurdet hackar! Hör du nymf med hvita klackar, med hvita klackar, med hvita

klackar, Med korsett och gi - ran - deller, Jag är kär. Bur - dus ditt bröst be - går!

N:r 60

Allegro ma non troppo.

Sit - ter du än - nu och lju - ger Och ur fla - skan su - ger,
Kul - kus, in - te åt du kru - sar! Par - ten in nu ru - sar.

Hvälf - ver sto - pet och så slu - ger Up - på spelman ser?
Pre - ses sit - ter ren och snu - sar, Räk - nar mynt och ler.

Sporteln de - lar.... Spelman spe - lar.

Kloc - kan är, om jag ej fe - lar, Elf - va el - ler mer.

N:r 61

Menuetto.

Viollo

mf Kä - ra mor, slå nu hand på kjo - len,
Kä - ra far. Fa - der Mo - vitz, klin - ga.

Hör på bas - fi - o - len, Dan - sa, jock och stor!
Låt nu kvin - ten sprin - ga! Friskt du strå - ken drar.

f Stryk och knäpp och sup och dun - dra! Låt hin lå - le stå och un - dra

Viollo.

f Hvem som är hans karli

N:r 62

Polonaise.

f *Corno* Mo-vitz valthor-net pro-be-rar och sin tugg-buss

valkar i mun, Springerkring golfvet, fun-derar, Polskan i fyrkant for-me-rar

Corno Städar och släss och befaller, Eldgafflar, skärmar och galler,

All-ting ram-lar nu den-na stund; Stolarna skju-tas åt väg-gen,

Hirschfångarn bry-nes på eg-gen. Friskt ku-ra-ge på Grö-na Lund!

Nr 63

Menuetto.

Fa-der Bergström, stäm upp och klinga, Öppna krå-set för bröst och bringa! Vi ska
Låt oss ge vä - ra små mamsel-ler Vin och sviskon och la - ra-meller! Pimpi-

dan-sa och vi ska svin-ga I ditt gla-da hus. Vi ä -va-na att jämt trak-
nel-la mor Ma-ja hä-l-ler U-ti glas och krus.

tera Och med glaset i hand o - rera. Fader Bergström, nukvin-ti-le - ra Under sus och

dus. Se, där dan-sar flic - kan I sin ro-sen - rö-da koft och kjol. Hvar är nu den
Korgen med ci - tro - ner Tynger in - te mera hennes arm. Nu ibland ba -

bric - kan, Som hon bar i fjol? varm. Med sol-fjädern hon bröstet fläktar, Ni-ger
ro - ner Dan-sar hon sig

djupt och med armen fläktar. Sockrar vofflor och dricker nek - tar Un-der pukors larm.

N:r 64

Menuetto.

Fäll di - na ö - gon och skäms nu, din tos - sa -
 Dan - sa vid valt-horn som tung - fo - tad klos - sa,

Kom - ma på ba - ler och in - te ha skor!
 Kal - la ba - ro - ner och gref - var för bror!

Vcello. Mo - vitz, knäpp nu din ljuf - va te - nor —

Din konst är stor! Fäll di - na ö - gon och

skäms nu, din tos - sa — Komma på ba - ler och in - te ha skor!

Trlo.
Corno

Valt - hor - nen hörs,

Strå - kar - ne förs. Mo-vitz på sto-len

Stämmer fi - o - len, Slår eld på pi - pan, göm - - mer

pung och stål, Röker och pustar, Dunderar och rustar,

Vcello.

Hvälf - ver öl - kannan, dric - ker la - gets skål.

The image shows a piano accompaniment score for a piece titled 'Fredmans Epistlar'. The score is written for piano and consists of five systems of music. Each system has a treble and bass clef staff. The music is in a minor key, indicated by one flat (B-flat) in the key signature. The tempo and mood are marked 'Trlo.' (Trio) and 'Corno' (Corno). The dynamics range from piano (p) to forte (f). The lyrics are in Swedish and describe a scene of a banquet or a feast. The lyrics are: 'Valt - hor - nen hörs, Strå - kar - ne förs. Mo-vitz på sto-len, Stämmer fi - o - len, Slår eld på pi - pan, göm - - mer pung och stål, Röker och pustar, Dunderar och rustar, Hälf - ver öl - kannan, dric - ker la - gets skål.'

N:r 65

Andantino.

mf. „Mo - vitz med flor om armen — lålt! I en mörkblå
kolt Kommer han så stolt Svart väst, gröna byxor,
nå, Gult gehäng, lå lå, Och stöf-let-ter på! Hvar -
från kommer du nu, Mo - vitz? Ditt ö - ga det
blö - der?... Ge - vär.... I från graf-öls-gåln på Sö - der.

Fine.

D. C. al Fine.

N:r 66

Andante.

p
Se, hvnr Mo-vitz sit - ter der Vid sin taf - la, tyst och kär, Ler och
Verkstan glimmar glad och ljus, Full med pot - tor, kru - kor, krus, Glas och

målar Med ett ljuft be - svär! Pråktigt sig en ställning för vårt ö - gå
skålar, Guld och glit - ter - grus. Framför sit - ter Mo - vitz och sin pensel

hö - jer, Där den spån - da du - ken sträckes kall och flat.
bö - jer, Bil - dar en her - din - na med sitt blom - ster - fat. Af dess

mun, söt som suc - kat, Hvar - je kyss värd en du - kat.

N:r 67

Marsch.

Fa - der Mo - vitz, bror, Spänn i - gen di - na skor, Kom,

tag ditt valthorn! „Jo, kä - ra mor!“ Stampa tak - ten och blås, Veck - la

fram ditt krås Och stå ej som en gäs! Tal - ga mu -

slascher-na, Min son, Och väl - tra fa - sta - gerna I vrån! Öppna

kärl och sprund Du är stark, din hund, Stolt, fro - dig, frisk och sund!

N:r 68

Menuetto.

f Corno Mo-vitz, i af-ton står balm Corno Hemma hos Mollberg, korpraint
Stöt i ditt valthorn-gå på! Lät manbrand-vakter-na gå.

Just där du ser lju-set Och lyk-tan uppå lu-set, Där ac-ku-rat står balm.
Hvad står du och undrar? Stor sak! Trumslagarn dundrar, Och klockorna de slå.

På det mör-ka blå Den blan-ka månen glimmar, Tills om några timmar

Stjär-ne hvalf-vet strimmar. Corno. Mo-vitz, i af-ton står balm

Corno Hem-ma hos Mollberg, korpraint! Just där du ser lju-set Och

lyk-tan up-på hu-set, Där ac-ku-rat står balm.

N:r 69

Andante con moto.

mf

Se dans-mästarn Mollberg, brö-der, I vår krö-gar - stu - ga,
Kon-stigt har han lärt sig bu - ga Och med fo - ten skra - pa

Hur mot väg - gen Han sig stö - der Med en röd fi - ol!
Al - drig såg man stor - re a - pa I en ka - pri - ol

Hjälp, himmel - nå... Nu sprang han öfver di - sken Bums i en så, där

krogar-mor har fi - sken Himmel, ack, se på hur lu - ten Dryper af syr -

tu - ten! Nä - san, tätt med blommor gju - ten, skiner som en sol

N:r 70

Menuetto.

mf Mo - vitz, vik mös - san högt öf - ver ö - ra, Glan - ta på ditt livi ta

tält! *f* Trum - slagarn ren hör - pin - nar - na rö - ra Ditt korpralskap ren sig

ställt. *mf* Af - ton - rod - nan sprit - der ren sin

flam - ma, *cresc* Va - garna damma, Po - ster - na glamma, Krö - gar - ne stam - ma

f Re - dan: Krigs - sig - na - len läng - sen smått.

N:r 71

Allegro ma non troppo.

mf
 El - la, min El - la, säj, för jag dig bju - da Ro - da - ste smul - tron i

mjök och vin, El - ler ur sum - pen en sprit - tände ru - da,

El - ler från käl - lan en vä - ten - ter - rin? Dor - rarna öpp - nas af

Fine

vä - dren med vå - da... Blommor och gran - ris val - lukt ger

Dug - gande sky - ar de so - len be - hä - da, Som du ser.

D. C.

Minore.

p Ä - ke det gu - dom - ligt, Fiskar - tor - pet, hvad? „Gu - dom - ligt

att de skå - dai" *mf* Än de stol - ta stam - mar.

som stå rad i rad Med fri - ska blad? Än den lugna

vi - ken, Som går fram? „Äh ja!" Än på långt håll mel - lan di - ken

Äk - rar - na, *p* Ä - ke det gu - dom - ligt? Dessa än - gar -

na? „Gu - dom - li - ga, Gu - dom - li - ga!"

N:r 72

Andante.

p Glim-man-de nymf, blix-trande ö-ga. Svaf-vande hamn på

bol-strarna hö-ga. Men-lö-sa styr-ka, Kom nu att dyr-ka *p* Vid att

smält och halfsläckt ljus *pp* Söm-nens gud, vår Mor-fe us! Luc-kan ren

stängd. por-ten till-slu-ten, Natt-huf-van ren din hjä-sa kring.

knu-ten. Ren Nörströms piske-ruk Den hänger på sin spik *p* Sof, somna

pp in vid min mu-sik! Sof, som-na in vid min mo-sik.

N:r 73

Allegro.

f Fan i få töl-jerna! Sto-larna kull-ra! Hej, bull-ra i dörrarna, bull- . . . ra!

Spar-ka fi-o-lerna, Bull-ramed sto-lar-na! Sa-tau är kommen på bän

Gran-riskring-skanken! Trumf Ar du gain? An-karn på bänken, Och tom står pokaln

Jer-gen han jä-ser, Han sprit-ter och lä-ser Ner i käl-lar-svaln:

Minore.

mf Ach, ich pin ein e-lend sin-der. Min kon-trakt till en-te går! Heer's ein mahl, jach
Jachschall al-le flic-ker kränke, Påschpel-hu-sen-va-re flink, Al-trich på min

mick fer-pin-der Noch zwey är Schent fi-o-lenschtemmer, Bringt mir
husch-tru tän-ke, På Ka-trink!

pleck und pen-ne... Freylich hör jach tich nu till, tu fan, vid ferschte fink!

N:r 74

Andante

mf Min son, Di - na karl, di - na skå - lar Kring din pen - sel i ord - ning
 stå, Kring din pen - sel i ord - ning stå, Där du tyst i din
 vrå Din Prö - jas ung - dom må - lar.. Min son, Hör ej
 ef - ter hur krö - garn skå - lar. Se på den, som din pensel af - må - lar! Dess
 ö - gons eld „hå, hå“ Som stjär - nan prä - lar. *Fine.*
 Mo - vitz, ack, hvad du lyck - lig är! Ljuf - va be - svar Båd' för din hand Och
 snillets kraft! Från Pa - fos land Ett lån du haft, Ack, ett dyr - bart lån!

D. C. af *Fine.*

N:r 75

Andante.

mf Skratia, minabarn och vänner! Sag om någon af er kån-ner Den som står och spånnet

Stora dolci-an? Än den med pe-ruken, Med skinn-förklä för buken Och kapprucken af bul

dan? Bistert han mot notengrinar. Hör hur han hobojan pinar.

Oboe

Güb-ben blåser så han tvi-nar Un po-co len-to! Kå-ret strängt han kniper

Oboe

Och med tru-ten pi-per, Gam-mal, snäll och van

Nr 76

Andante

mf

Sö Hans Jer - gen, hur han sig boc - kar - Kla - de kring
Svar - ta hå - ref i hän - gan - de loc - kar Flax - ar kring

1. 2.

huf - vud och plå - ster på mun! Med sto - pet i näfven han på
ö - ro - nen som på en hund.

krögarn sir: Niemals schwach-bier, bringt mir doppelt - bier! Naa, an - jet - zo

bier: Seynd sie nun so gu - tich. Scheet på tin kran - ne... Ge - sund - heit, plai - sir!

N:r 77

Andante

Klang, mi-na fläck-er! Se, sky-ar-na glim-ma, Stjärner-na för-sill-ra båd

val-ten och last, Må-nen i mol-nen sin gull-gu-la dim-ma

Kest-er öf-ver klapp-trän och så-ar vidstrand Lo-katten ly-ser med

tas-sar och klor, Skyl-ten på stån-gen den knar-kar och hvi-ner.

Och gullgra-ma-nen up-på krögar-mor Glitt-rarkring mössan och ski-ner.

N:r 78

Marsch.

Knappt Jop-pe hant ur gluggen gå in, Trum-slagare knappt hant lyf-ta på pinn, För'n
Ja, ot-jan knappt i lyk-tan utbrand, För'n bas-fi - o - len sur-rå i grand Kors,

Bergen med sitt o-bo-e d' amour Stod tyst på lur. Gräl-makar Löfberg, gammal och vat, Vid
Bergen blå-ste o-bo-e så sött, Att snart jag dött!

krogdorn stod och blå-ste dulcian, Ar-be-tå med fingrarna, prut-ta och tjöt Och

näf-ven mot kro-ga-ren knöt. Men Å-ker-blo-men, snål som en varg, I

ro-da mossan blangde så arg, Be-fall-te oss dra-ga för den och för den, Slog dörrn i - gen.

N:r 79

Menuetto.

Ka - ron i lu - ren tu - tar; Stor - marna börja hvi - fik:
Må - nen sin run - del slu - tar, Stjär - norna sorgligt ski - det.

Tros - sar och tåg och klu - tar Loss - na nu till slut.
Till sin för - vand - ling lu - tar Snart min lufs - mi - nut:

p
Snart nu mitt tim - glas utrin - ner Ka - ron rör allt hvad han hin - ner

Vatt - net vid å - ran Poll - rar vid få - ran, Och på det blan - ka

Sväf - var en plan - ka. Kols - varta lik - pau - lu - nen gun - gar flo - den

p
fram Vid rök och damm Vid rök och damm Och ga - stars tjuft.

N:r 80

Pastorale.

Lik - som en her - din - na hög tids - kladd, Vid kal - lan en Ju ni -
Så höj - de min tyuf på Flo - ras fest Ett en - kelt och skif - tat

dag Hop le - tar ur gra - sets ro - sl - ga bädd Sin
flor, Då hon, ut - af Moll - berg bu - den till gast, Ut

pryd - nad och små be - hag, Och ej bland vapp - ling, hagg och sy - ren In -
till För - sta Tor - pet för, Det tor - pet lil - la, strax ut - om tulln, Där

blan - dar par - lers strim - man - de sken In - om denkrans, i blommors val, Hon
kräf tan lju - stras röd ur kastrulln Och dit Brunns - vi - kens böl - ja klar !

flä - tar med le - kan - de kval.
vat - tra - de vå - gor sig drar.

N:r 81

Andantino.

Märk hur vår skug-ga, märk, Mo-vitz; mon frère, In-om ett mör-ker sig

slu tar, Hur guld och pur-pur i skof-veln, den där. Byts till grus och

klu - tar! Vin - kar Ka-ron från sin bru-san-de älf Och

tre gångers en död - gräf-va-ren själf, Mer du din druf-va ej kry - ster.

Där - fö - re, Mo-vitz, kom, hjälp mig och hvälf Graf-sten öf - ver vår sy - ster!

N:r 82

Andante.

mf

Hvi - la vid den - na käl - la! Vår lil - la frukost vi fram - stäl - la:
Klang, hvad bu - tel - jer, Ul - la, I vå - ra kor - gar, öf - verst ful - la,

Rödt vin med plu - pi - nel - la, Och en nyss skju - ten be - ka - sin.
Töm - da i grü - set rul - la; Och känn - hvad än - gan dan - star

p

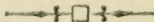
12. fin. Ditt mid - dags - vin Sku vi ur kru - sen hä - la Med gläd - tig

mf

min. Hvi - la vid den - na käl - la! Hör vå - ra valthorns klang, ku -

Corno *rit.*

sin. Valt - hor - nens klang, ku - sin!



Albert Bonniers förlag.

ALBERT ENGSTRÖM

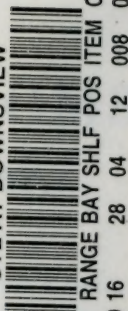
Samlade Berättelser

Standardupplaga.

»Albert Engström är kanske den, stund i sina teckningar och i sitt författarskap längst in i svenskt väsende. Hur många visste 1780 att Bellman var den märkligaste då levande och verkande svensken.» Med dessa ord inleder Carl G. Laurin en essay om Albert Engström, och i hans omdöme om konstnären Engström instämmer nog hela vårt folk, men hur många är det, som har en verklig känsla av att han, som Laurin säger, även är »en av vårt lands mest originella och betydande författare». Att hans författarskap ännu ej är mer uppskattat torde till en stor del bero på att hans arbeten oftast framträtt som tillfällighetsböcker och utgivits från olika håll. När ovanstående firma, som nu övertagit Albert Engströms hela hittills varande produktion, skyndar att utge en samlad standardupplaga av hans berättelser, är det i förvissning om att den svenska publiken skall inse att Engström som författare bör ställas i rang med våra allra främsta, och att hans arbeten ej få felas på de bokhyllor där man har Strindbergs, Heidenstams, Selma Lagerlöfs eller Frödings verk.

Albert Engströms Berättelser omfatta följande 12 volymer: *Mitt liv och leverne.* — *En bok.* — *Äventyr och hugskott.* — *En bok till.* — *Min 5:te bok.* — *Genom mina guldbågade glasögon.* — *Kryss och landkänning.* — *Bläck och saltvatten.* — *Åt Häckle fjäll* (två volymer). — *Hemma och på luffen.* — *Medan det jäser.*

UTL AT DOWNSVIEW



D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 16 28 04 12 008 0